

Giới thiệu Độc Sủng Tiểu Nương Tử

Lạnh lùng cao ngạo, xinh đẹp tuyệt trần, tài năng tuyệt sắc...Người người ngưỡng mộ

Đầu khí, ma pháp, luyện đan, luyện độc...Không có gì có thể làm khó nàng.

Nàng từng được sống trong sự vui vẻ, ấm áp của gia đình... nhưng có người lại muốn phá hủy điều ấy, khiến gia đình nàng bị chia cách hai nơi.

6 năm thời gian đủ để thay đổi một con người...

Nàng trở nên kiên cường, mạnh mẽ để trả thù và bảo vệ những người nàng yêu quý. Nàng không cho phép ai động đến họ dù chỉ một sợi lông.

Nàng là người yêu hận rõ ràng, một đời một kiếp lòng chỉ hướng về người nam nhân kia. Người nam nhân có thể khiến cho nàng hi, nộ, ái, ố...

Khi nàng lên 10, hấn 15.

Hai người đã gặp nhau.

Nàng và hấn hẹn ước...

- Huynh bị đánh dấu rồi, từ giờ huynh là của ta...

- Được, ta là của muội.

Trôi qua 6 năm, lại lần nữa trùng phùng

Nàng lạnh lùng cao ngạo, đôi lúc buru hấn, vô si.

Hấn yêu nghiệt, tuyệt tình, đối diện với nàng thì phúc hắc, trẻ con.

Hấn sủng nàng lên tận trời, còn nàng yêu hấn đến tận xương tủy.

Hấn nói: "Có ta ở đây, ai dám tổn thương nàng, ta gấp thần giết thần, gấp quỷ giết quỷ, ta sẽ giết cả thiên hạ thay nàng trút giận."

Nàng nói: "Ai dám động đến huynh ấy dù chỉ một sợi lông tơ, ta liền hành hạ cho kẻ đấy sống không bằng chết."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Trốn đi chơi?!

- Vô Tranh phủ -

"Nhã tử, trốn đi ra ngoài thế này không sao chứ?" _ Tiểu cô nương tầm 8, 9 tuổi khẽ kéo tay tỷ tỷ mình hỏi nhỏ.

"Không sao, không sao. Ra ngoài kia ai dám bắt nạt tiểu Vân của ta ta liền đánh hấn khiến cha nương hấn không nhận ra luôn." - Nhan Uyển Nhã vừa vỗ ngực vừa oai hùng nói.

"Muội không sợ cái đấy. Mà muội sợ... sợ nhờ cha nương tìm không thấy sẽ bị đánh đó."

"Đừng sợ, sợ gì chứ. Cha nương có phạt thì tỷ chịu, muội không cần chịu phạt. Còn giờ cứ chơi thật sáng khoái." _ Nhan Uyển Nhã nói xong liền kéo Diệp Sở Vân hướng tới phía cửa phủ.

"Tiểu thư, người định đi đâu?"

"Á... Chu tổng quản, bá làm ta giật mình. Ta... ta định..."

"Chu tổng quản ta với tỷ tỷ đi xem quanh phủ thôi." _ Diệp Sở Vân cười cười nói.

"À... Vậy mà lão nghĩ hai tiểu thư định ra ngoài phủ." _ Chu tổng quản mắt đầy ý cười nói.

Nhan Uyển Nhã nhìn Chu tổng quản bĩu môi rồi nhìn xuống đất đá đá chân. "Ta nói với bá đi chơi thì bá sẽ cho ta đi mà không báo với nương

chắc."

"Đi!" _ Một lúc sau, không biết nghĩ thế nào Nhan Uyển Nhã đột nhiên kéo mạnh tay của Sở Vân chạy thẳng ra khỏi cửa phủ.

"Tiểu thư!!!" _ Chu tổng quản giật mình gọi theo.

Bốp... Rầm

"Á... Đau quá, mông của ta, ngã mạnh vậy có bị biến dạng không vậy. Tiểu Vân, có sao không? Có bị thương ở đâu không?" _ Nhan Uyển Nhã kéo Sở Vân nhìn từ trên xuống dưới hỏi.

"Muội không sao, không sao hết."

"Không sao là tốt rồi."

"Ây za... Lão già này cũng ngã, sao không ai hỏi đến ta."

Uyển Nhã và Sở Vân nghe thấy tiếng kêu trước mình liền ngẩng lên nhìn. Trước mặt hai nàng là một nam nhân tầm năm mươi sáu mươi tuổi.

"Lão lão, nguoi không sao chứ. Có cần mời đại phu không?" _ Uyển Nhã ngồi xuống đối diện hỏi.

"Không cần, không cần. Chỉ cần nghỉ chút là không sao."

"Vậy lão vào nhà ta nghỉ đi. Chu tổng quản, bá ra đỡ người vào phủ đi. Ta đi tìm cha nương" _ Nói xong nàng kéo Sở Vân đi vào không đợi cho Chu tổng quản nói.

"Tỷ, sao tỷ lại cho lão kia vào phủ. Không sợ cha mắng sao?" _ Sở Vân tựa tiểu phi tiểu nhìn hỏi Uyển Nhã.

"Là vì thế ta mới cho lão vào phủ. Dù cha có muốn mắng ta nhưng trước mặt người ngoài sẽ không. Còn nếu nói ta với trốn đi chơi thì chỉ cần nói là thấy có người ở ngoài cửa phủ mới đi ra chứ không phải trốn đi chơi." _ Uyển Nhã cười đắc ý nói.

"Tỷ tỷ, tỷ giỏi thật" _ Sở Vân giơ ngón tay cái, sùng bái nói.

"Haha... Tỷ tỷ của muội mà." _ Uyển Nhã cười to vỗ ngực.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Ở ngoài hiên của một tiểu viện nhỏ có ba đáng người đang ngồi đánh cờ.

"Hura... Tướng công, ván này ta thắng chàng rồi." _ Nữ nhân tầm gần bốn mươi tuổi vừa nói vừa vung tay loạn xạ.

Nam nhân ngồi đối diện nàng cũng không nói gì, ánh mắt cứng chiều nhìn nàng.

Nữ nhân hất mặt, vẻ đầy sung sướng.

"Tiểu Nhiên, thấy nương của nguoi giỏi không."

"Nương à, ván này là cha nhường nguoi. Nếu không nguoi cũng đừng tưởng thắng." _ Nhan Hạo Nhiên hướng Nương mình khinh bỉ nói.

"Nhan Hạo Nhiên, nguoi dám khinh bỉ Nương của nguoi." _ Diệp Thiên Thu trừng mắt nhìn Nhan Hạo Nhiên.

Nhan Hạo Nhiên nhìn Thiên Thu bĩu môi.

"Con.... Nhan Dạ, chàng xem chính mình sinh hấn kiểu gì khiến hấn đối ta khi dễ." _ Diệp Thiên Thu mặt đỏ bừng bừng nhìn phu quân lên án.

"Nương a, là Nương sinh ta, không phải cha sinh."

"Gà trống biết đẻ trứng sao?" Ý nghĩ này càng làm Nhan Hạo Nhiên đối khinh bỉ với Diệp Thiên Thu. Cùng lắm cha hấn chỉ cấp cho Nương một con giống thôi. Nương hấn.... àiz, già rồi.

Nhan Dạ buồn cười nhìn, hẳn giờ không biết bệnh ai. Bệnh nương tử thì bị tên nhóc kia nói sợ thê, bệnh nhi tử thì tối bị đá khỏi giường. Đau đầu, rất đau đầu.

" Cha, nương...."

Từ xa Nhan Uyển Nhã kéo Sở Vân đi tới.

Vừa đến Nhan Uyển Nhã liền nhảy tót vào lòng Nhan Dạ ngồi.

" Cha, nương chơi cờ caro sao?" _ Nhan Uyển Nhã nhìn tập giấy trên mặt bàn hỏi, tiện tay cầm lên xem.

" Ủ." _ Nhan Dạ mắt đầy sùng nịch trả lời, tay nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc rối trên trán nàng.

Diệp Sở Vân đứng bên cạnh nhìn đầy ngưỡng mộ. Nàng thật ngưỡng mộ nhìn Uyển Nhã tỷ có một gia đình thật hạnh phúc. Nàng trước cũng từng có như vậy, nhưng cha cưới di nương có quyền thế liền không quan tâm đến nương cùng nàng. Sau này nương nàng mất, chưa kịp để tang đã bị di nương đuổi ra khỏi nhà. Nếu như không phải mười ngày trước gặp được nghĩa nương cứu nàng thì có lẽ nàng đã chết rồi. Về đây nàng được sống rất tốt, nàng có cái tên mới, thân phận mới, có ca ca tỷ tỷ đối nàng yêu mến chăm sóc, có cha nương bao bọc.

Tuy mới về đây nàng thỉnh thoảng không hiểu nương nói gì, cái gì mà cô nhi viện, rồi còn có bạo hành trẻ nhỏ... Về sau Uyển Nhã tỷ mới nói cho nàng biết nương không phải người ở đây, nương từ mấy nghìn năm sau đến. Nàng cũng thật không tin nhưng sống vài ngày thấy nương thật sự không giống người ở đây.

Bất quá nàng không quan tâm có được cuộc sống hạnh phúc này nàng đã mãn nguyện rồi.

" Nhã Nhã, Vân Vân, hai muội đoán ai thắng."

" Muội đoán nương thắng." _ Diệp Sở Vân nhìn tập giấy vẽ hình không hiểu nhưng cũng biết chắc là nương dạy nên không cần nghĩ nhiều liền trả lời.

Diệp Thiên Thu nghe Sở Vân nói mà không kìm được nhào đến ôm nàng.

" Chỉ có mỗi Vân nhi là thương nương, không giống mấy ai kia."

Nhan Hạo Nhiên cùng Nhan Uyển Nhã nhìn không khỏi bĩu môi, đã là nương rồi mà tính không khác gì hài tử. Khinh thường.

" Nhã Nhã, muội nói ai thắng."

Nhan Uyển Nhã ngồi trong lòng Nhan Dạ nhìn nương đang ôm ấp Sở Vân rồi lại ngửa đầu lên nhìn cha nàng. Àiz... nàng không hiểu sao cha có thể sùng nương như vậy.

" Cần phải nói sao, tất nhiên là cha thắng, nếu nương thắng thì cũng là cha nhường."

" Ủ, muội nói cũng đúng." _ Nhan Hạo Nhiên nhú mày gật gật nói.

Diệp Thiên Thu nghe thấy mặt trầm xuống. Hai đứa con không phải nàng sinh, không phải con nàng. Lão thiên là thấy nàng xuyên qua được thân phận tốt cùng vẻ đẹp khuynh quốc, võ công cái thể, cộng thêm cả lão công soái như trai Hàn liền cử người xuống chèn ép nàng.

Nhan Dạ nhìn lão bà không khỏi buồn cười. Ngày thường lão bà hẳn đối ai cũng không sợ mà còn khiến người khác sợ run, nhưng mà đối hai nhi tử thì chính là cãi không được, lúc nào cũng chịu thua.

" Sao tự nhiên chạy đến đây." _ Nhan Dạ xoa xoa đầu nữ nhi hỏi.

" Chắc chắn gây chuyện, đến đây nịnh cha đúng không." _ Nhan Hạo Nhiên nheo nheo con mắt nguy hiểm nhìn Nhan Uyển Nhã.

" Muội không có." _ Nhan Uyển Nhã trừng mắt nhìn Nhan Hạo Nhiên.

" Chắc chắn có, Vân Vân muội nói đi." _ Nhan Hạo Nhiên thấy không đê được Nhan Uyển Nhã liền quay hỏi Sở Vân. Sở Vân vốn ngây thơ, có chút nhu nhược khẳng định sẽ khai.

" Đại ca, thật sự bọn muội không gây chuyện. Chẳng qua vừa nãy ở cửa có lão lão, tỷ tỷ bảo Chu tổng quản cho lão lão ấy vào trong, còn bọn muội đến gọi cha và nương." _ Sở Vân phồng má ủy khuất đem chuyện nói hết ra, tất nhiên là nàng đã bỏ đi cái đoạn nương cùng Uyển Nhã nghĩ kế trốn đi chơi.

Nhan Dạ nghe xong không khỏi nhú mi. Cũng không hiểu sao lão lão kia lại ở trước cửa phủ. Là lão lão bình thường thì không sao chỉ sợ đụng phải người trong giang hồ. Hẳn cùng lão bà đã quy ẩn nhưng lúc trước cũng từng gây nhiều sóng gió.

" Lão công, giờ tính sao?"

Diệp Thiên Thu suy nghĩ cũng giống như Nhan Dạ. Cho dù bây giờ có tái xuất nàng cũng không sợ, thiên hạ nàng khó có thể tìm được người đã bại được hai vợ chồng nàng, cùng lắm thì là ngang tay. Àiz... lại nói người ta cả đời luyện võ đến gần lúc chết mới có thể lên cấp Đế huyền, có người đến chết cũng

chỉ ở Thần huyền hoặc Hoàng huyền*. Mà hai vợ chồng nàng mới ba mươi liền luyện thành Đế huyền cũng nhờ vậy nhan sắc được giữ nguyên không bị già. Chính là khi tái xuất bọn họ có kêu vợ chồng nàng là yêu tinh, mấy tên rảnh rồi lại nói nàng luyện tà công, rồi hút nguyên thần để luyện công. Cho nàng xin đi, nàng mới sống yên ổn được mấy năm, soái lão công cùng ba đứa con như thiên thần kia nàng còn ngắm chưa đủ. Nàng đâu muốn chạy ra ngoài chém chém giết giết.

" Xem tình hình trước, nếu người đến không có ác ý thì không sao." _ Nhan Dạ trầm ngâm nói. _ " Người ở đâu?"

" Chu bá dẫn đến tiền viện."

Gia đình một đoàn đi đến tiền viện.

" Nhà tỷ tỷ, trò trên giấy là của nương dạy sao?" _ Diệp Sở Vân vừa đi vừa hỏi Nhan Uyển Nhã.

" Ừ, là của nương dạy. Lúc nào tỷ dạy muội chơi, đảm bảo muội chơi với nương chỉ thắng không thua." _ Nhan Uyển Nhã cầm tay cười nói với Diệp Sở Vân. _ " Vừa nãy ngã giờ có cảm thấy đau chỗ nào không?"

Nhan Uyển Nhã khó lắm mới được làm tỷ tỷ nên nàng đối với Tiểu Vân như bảo bối vậy. Nhớ lúc nương mới dẫn Tiểu Vân về nhìn muội ấy cả người gầy yếu nàng thấy rất thương Tiểu Vân. Sau mấy ngày vỗ béo Tiểu Vân đã có da có thịt, hồng hào nhìn rất đáng yêu, lanh lợi. Nàng chăm sóc Tiểu Vân từng chút một, chỉ sợ Tiểu Vân bị thương. Nàng có cái gì cũng cho Tiểu Vân nên Tiểu Vân lúc nào ở cạnh nàng, tình cảm còn thân hơn tỷ muội ruột thịt. Chả cần nói cũng chắc chắn rằng ai dám động làm Tiểu Vân bị thương nàng sẽ không cho người đó sống yên.

Diệp Sở Vân nhìn nàng cười tươi lác đác.

Nhan Uyển Nhã cười nheo má Diệp Sở Vân rồi nắm tay đi theo cha nương.

* Luyện võ có các cấp khác nhau: Sơ huyền (màu lục), Lam huyền (màu lam), Kì huyền (màu cam), Tử huyền (màu tím), Tông huyền (màu hồng), Tồn huyền (màu chàm), Thiên huyền (màu xám), Thần huyền (màu đen), Hoàng huyền (màu vàng đất), Đế huyền (màu vàng kim). Mỗi cấp có 5 chi cảnh, người luyện võ phải đột phá từng chi cảnh để tăng cấp.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Phong gia gia

Đại sảnh

Bên trong đại sảnh có một nam nhân đang nhàn nhã ngồi uống trà, ăn điểm tâm. Thấy có người vào nam nhân kia không có ý định đứng lên, chỉ cười cười tay vẫn bốc điểm tâm ăn, rất tự nhiên.

Chu tổng quản nhìn nam nhân kia không biết nên nói gì liền đi ra cửa

"Chủ tử"

Nhan Dạ gật đầu với Chu tổng rồi đi vào trong, Diệp Thiên Thu đi vào theo không biết đang suy nghĩ gì.

Nhan Uyển Nhã nhìn nam nhân kia rồi đi đến gần

"Lão lão, người không sao chứ?"

Nam nhân nhìn Nhan Uyển Nhã híp mắt cười, tay xoa đầu nàng.

"Nha đầu, ta vẫn còn trẻ lắm, cú ngã vừa rồi không có gì to lớn."

"A" Nha Uyển Nhã khê a một tiếng rồi quay ra giới thiệu: "Kia là cha ta, bên cạnh là nương, đằng sau là ca, còn muội muội thì lão đã biết rồi."

Nam nhân kia theo lời Nhan Uyển Nhã nói mà nhìn theo, bên này Nhan Dạ cũng đang đánh giá vị nam nhân kia. Diệp Thiên Thu khê nhưong mày, con người lộ rõ sự ngạc nhiên, thích thú.

Nhan Dạ khê nhú mày, người kia rõ ràng hấn cảm thấy rất quen thuộc, hấn cũng không đánh giá được thực lực của người trước mắt. Người này thực lực rõ ràng cao hơn hấn!!!

"Nhan Dạ ra mắt tiền bối." Nhan Dạ chấp tay, không siểm nịnh nói.

Nam nhân nhìn Nhan Dạ bĩu môi: "Lâu không gặp mà đã quên lão nhân ta. Đúng là vô tâm."

"Phong lão, biệt lai vô dạng." Diệp Thiên Thu tủm tỉm cười.

"Tiểu Thu vẫn còn nhớ ta sao?" Phong Bình ngạc nhiên hỏi.

"Ta tất nhiên là nhân ra. Phong lão, 10 năm không gặp người càng ngày càng trẻ ra nha, đúng là anh tuấn tiêu sái."

"Ha ha." Phong Bình vuốt cằm, rung đùi cười vui vẻ. "Nha đầu, người thật đáng yêu."

"Thu nhi nói đúng, Phong lão khiến người gặp người mừng, hoa gặp hoa nở." Nhan Dạ ngạc nhiên chút, sau lấy lại tinh thần cũng không ngại cùng nương tử hân vuốt mông ngựa.

Phong Bình nghe được lời Nhan Dạ liền hớn hở, cười rung cả người, ngày càng dữ dội.

Diệp Thiên Thu nhìn Phong Bình cười cũng tủm tỉm cười theo. Sau đó liền khéo Nhan Dạ đi đến ghế ngồi đợi Phong Bình.

Nhan Uyển Nhã cùng Diệp Sở Vân không giấu nổi ánh mắt tò mò nhìn Diệp Thiên Thu.

Diệp Thiên Thu sờ đầu hai nữ nhi của mình, ánh mắt lộ sự ôn nhu, trìu mến.

Nếu như năm ấy không có Phong Bình thì đã không có Nhan Uyển Nhã. Đối với nàng Phong Bình là ân nhân cũng là người thân của nàng. Phong Bình tuy tính khí có chút trẻ con, tùy tiện nhưng lại là con người có nghĩa khí, đã giúp nàng rất nhiều lần.

Phong Bình sau một hồi cười liền bình tâm lại, thấy Nhan Hạo Nhiên đang nhìn mình liền cười cười: "Nhiên Nhiên, nhớ Phong gia gia không?"

Nhan Hạo Nhiên nghe Phong Bình gọi liền nhú mày. "Nhiên Nhiên" tên này không phải là quá nữ tính đi.

"Không nhớ."

"Đúng là tiểu tử vô tâm." Phong Bình bĩu môi nói.

Nhan Hạo Nhiên cũng không thèm để ý. Không phải hắn không nhớ, mà không muốn nói.

"Phong lão, đây là hai nữ nhi của ta Nhan Uyển Nhã và Diệp Sở Vân. Nhã nhi, Vân nhi mau chào Phong gia gia." Diệp Thiên Thu kéo Nhan Uyển Nhã và Diệp Sở Vân lên phía trước.

"Phong gia gia."

"Phong gia gia."

"Thu nha đầu, sao Sở Sở mang họ của người." Phong Bình không khỏi tò mò nhìn Diệp Thiên Thu hỏi.

"A, Vân nhi là nghĩa nữ của ta."

Phong Bình nghe Diệp Thiên Thu giải thích cũng không nói gì. Vấy Nhan Uyển Nhã và Diệp Sở Vân song đánh giá từ trên xuống dưới, mặt hắn lộ rõ sự vui vẻ.

"Hai nha đầu này có tư chất, lại là tiểu mỹ nhân, lớn lên không khuynh thành cũng khuynh quốc."

"Đương nhiên a." Diệp Thiên Thu tự hào nói. Con của nàng là vừa có sắc vừa có tài, muốn gì có lấy nha.

Phong Bình bĩu môi: "Có gì mà tự hào, hai nha đầu này lớn lên là mỹ nhân chứ có phải người là mỹ nhân."

"Nha, đây là nữ nhi của ta. Ta không tự hào thì chắc người tự hào?!!"

Phong Bình không thêm đề ý Diệp Thiên Thu, giang hồ nói hắn trẻ con chắc nha đầu kia là trẻ mới sinh. Lần nào cũng muốn đòi co với hắn.

Chuyển tầm mắt sang Nhan Hạo Nhiên vẫn đang nhìn hắn chăm chăm kia nói chuyện.

"Nhiên Nhiên, là Tôn huyền đỉnh sao? Chắc, không tồi."

"Vâng, vốn muốn đột phá nhưng không có cơ hội." Nhan Hạo Nhiên hơi nhú mày nói. Vốn dĩ huyền lực của hắn tới Tôn huyền đỉnh, chỉ cần chút xú thôi là lên Thiên huyền nhưng không hiểu sao không thể đột phá được.

"Hạo Nhiên, không được nóng vội." Nhan Dạ nghe vậy liền lê tiếng nhắc nhở.

Con đường tu luyện vốn là gian nan, chịu nhiều tác động kích thích bên ngoài mới có thể tăng trưởng được. Nhưng là với nhi tử của hắn thì việc tu luyện cực kì dễ dàng, không cần kích thích cũng không cần tác động. Nhan Hạo Nhiên mới có 15 tuổi mà đã chuẩn bị đột phá Thiên huyền, chuyện này mà nói ra ngoài cũng khiến người ta bàn luận một phen.

Nhan Hạo Nhiên nghe Nhan Dạ nói khẽ gật đầu. Hắn đâu có muốn nóng vội, vốn dĩ nó là như thế a.

Phong Bình cười ha hả nói: "Không sao, nắm vững năng lực của mình là được. Nhiên Nhiên lúc nào rảnh đến Phong gia gia chỉ cho người."

"Vâng." Nhan Hạo Nhiên vui mừng gật đầu.

"Tiền bối, đã chuyện gì sao?" Nhan Dạ nhẹ giọng hỏi.

Nhất định có chuyện gì đó xảy, Phong Bình đột nhiên sau 10 năm trở lại nhưng lại không đi hẳn vào trong mà lại núp ở bên ngoài và cố tình để nữ nhi của hắn nhìn thấy. Hơn nữa trong suốt thời gian lâu như vậy không hề thấy Phong Bình gửi một bức thư hỏi thăm, việc này không hợp với tính cách của lão đầu này. Hắn cảm thấy dường như Phong Bình từng bị giam và đang bị theo dõi!!!

Nghe Nhan Dạ hỏi mặt Phong Bình trầm xuống: "Có chuyện."

Diệp Thiên Thu liếc Nhan Dạ khẽ nhủ mày. Có thể làm cho Phong Bình trở nên thâm trầm như vậy hẳn không phải là chuyện nhỏ đi...

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Gặp mặt

Phong Bình chuẩn bị nói thì Chu tổng quản chạy vào, sắc mặt nghiêm trọng.

"Chủ tử, không tốt!"

Nhan Dạ mày không khỏi nhíu lại, lạnh giọng nói.

"Có chuyện gì?"

"Liên phu nhân cùng tiểu công tử một thân đầy máu vừa chạy tới..."

Diệp Thiên Thu nghe vậy không giữ nổi bình tĩnh, đứng bật dậy.

"Người đâu?"

"Nô tài đã cho người đưa hai người về sau viện, cũng đã mời thái y."

Diệp Thiên Thu nghe vậy tâm cũng thả lỏng một chút. Lúc này Nhan Uyển Nhã đứng bên tuy không hiểu nhưng vẫn biết là có chuyện nghiêm trọng, tay nàng không khỏi nắm chặt tay của Diệp Sở Vân nhẹ giọng gọi.

"Cha, nương..."

Phong Bình vốn một bên trầm tĩnh suy nghĩ liền bị tiếng gọi của Nhan Uyển Nhã mà hoàn hồn. Mắt lướt qua bốn người Nhan Uyển Nhã đang đứng đấy không khỏi cau mày, đoạn liền đứng dậy.

"Không cần gọi thái y, để ta đi xem nha đầu kia "

Nói xong cũng không nhìn lại mà đi thẳng.

Nhan Dạ cũng đứng dậy bước tới phía nương tử mình, vỗ nhẹ vào vai Diệp Thiên Thu rồi cất giọng gọi.

"Nhiên nhi, Nhã nhi, Vân nhi, lại đây."

Ba người nghe vậy cũng không nói gì mà nhanh chóng đi tới.

"Cha "

Nhan Hạo Nhiên mày vẫn cau lại cất tiếng trước.

Nhan Dạ nhìn Nhan Hạo Nhiên không khỏi nở nụ cười, đưa tay lên xoa đầu y.

"Nhóc con, con cau mày cái gì." Nói đoạn lại nhìn qua Nhan Uyển Nhã cùng Diệp Sở Vân bên cạnh nhẹ giọng dặn dò.

"Mấy ngày này mấy đứa không được ra khỏi nhà. Nhất là con, Nhã nhi. Không được phép trốn ra ngoài, bây giờ không như trước, biết không?"

Nhan Uyển Nhã cũng đã nhận thấy mọi chuyện không được ổn liền không nói hai lời gật đầu.

Nhan Dạ thấy nàng gật đầu liền yên tâm. Y quay đầu lại nhìn Diệp Thiên Thu, cũng thấy nàng nhìn mình, khẽ môi câu lên mà cười nhẹ.

Diệp Thiên Thu cũng cười nhìn y sau đó liền đứng dậy. Cầm tay Nhan Uyển Nhã cùng Diệp Sở Vân đi ra ngoài. "Đi, chúng ta qua bên kia xem sao."

Nhan Dạ cũng không phản đối, nhấc chân bước đi. Nhan Hạo Nhiên một bên im lặng đi theo, hắn cũng đang muốn biết là có chuyện gì xảy ra.

"Nha đầu, người không sao chứ? Còn Liễn Luật Huỳnh đâu?"

Nhan Uyển Nhã đi từ xa liền đã nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong. Nàng biết người bên trong là ai. Đó chính là tỷ muội thân thiết của nương nàng - Hàm Loan Bội Mễ. Mím nhẹ môi, chân vẫn theo bước theo vào trong.

Trong tiểu viện, một vị phu nhân vận bạch y dính đầy máu, có lẽ đã khô có chỗ vẫn còn ướt. Tuy có vẻ chết vật nhưng vẫn có thể thấy được dung mạo thanh tao.

Diệp Thiên Thu vừa vào liền đi nhanh tới bên giường. Giọng nói đầy nghi hoặc. "A Mễ, người sao lại bị thương nặng thế này?"

Hàm Lan Bội Mễ nhìn Nhan Dạ cùng Diệp Thiên Thu vừa đi vào lắc nhẹ đầu. "Không sao, chỉ là ngoài da." Nói đoạn lại quay ra nhìn người vẫn đứng bên cạnh giường nhẹ giọng. "Tề nhi, mau chào Dạ thúc cùng Thu di."

Nhan Uyển Nhã từ đầu vẫn nhìn Hàm Loan Bội Mễ nghe vậy ánh mắt lại chuyển đến người vẫn im lặng kia. Thật đẹp! Đó là những gì Nhan Uyển Nhã thấy được. Người được điểm danh kia có gương mặt thon gọn nhưng không làm mất vẻ nam tính, đôi mắt hai mí dài. Đôi con người đen, sâu thẳm khiến người ta như bị hút vào trong đó. Lông mi cong nhẹ, cái mũi thẳng và cao, đôi môi bạc mỏng khẽ mím. Khiến cho Nhan Uyển Nhã chú ý là mái tóc màu trắng của hắn.

"Luật Tề gặp qua Dạ thúc, Thu di." Liễn Luật Tề tay chấp quyền, cúi nhẹ với Nhan Dạ và Diệp Thiên Thu.

Giọng nói của hắn trầm ấm, rất dễ nghe. Nhan Uyển Nhã không khỏi nhìn kĩ hắn một hồi. Liễn Luật Tề như cảm nhận được ánh mắt của Nhan Uyển Nhã liền đảo mắt qua nhìn nàng. Nhan Uyển Nhã thấy hắn nhìn mình liền nở nụ cười vui vẻ, vốn định muốn nói gì thì bị giọng nói khác cắt ngang.

Phong Bình vừa kiểm tra cho Hàm Loan Bội Mễ xong, trầm giọng nói "Có vài vết thương ngoài da không đáng nói. Nhưng lại bị nội thương khá nghiêm trọng, trong vòng 3 tháng nữa không được vận thiên lực, nếu không tự nhủ đầu người chịu hậu quả." Nói xong móc từ trong người ra một lọ xư nhỏ, đổ ra một viên đan màu xanh rồi đưa cho Hàm Loan Bội Mễ.

"A Mễ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao có mỗi người và tiểu Tề? Huỳnh ca đâu?" Diệp Thiên Thu có chút lo lắng nhìn Hàm Loan Bội Mễ.

Hàm Loan Bội Mễ nuốt viên đan được xong cảm thấy thân thể đã đỡ hơn, nghe Diệp Thiên Thu một bên lo lắng, nở nụ cười nhẹ. Nhưng không vội trả lời mà nhìn đám người Nhan Hạo Nhiên vẫn đứng một bên im lặng. Hàm Loan Bội Mễ nhìn hai tiểu cô nương kia liền nhận ra Nhan Uyển Nhã cùng Diệp Sở Vân. Nhìn Diệp Sở Vân, Hàm Loan Bội Mễ không có chút ngạc nhiên nào, nàng cũng đoán ra đây là đứa bé được Nhan Dạ cùng Diệp Thiên Thu nhận nuôi không lâu. "Đây chắc là Vân nhi đi, lại đây với Mễ di."

Diệp Sở Vân nhìn qua Diệp Thiên Thu thấy nàng gật đầu liền nhấc chân đi tới. Nhìn Hàm Loan Bội Mễ, Diệp Sở Vân nhu thuận cất tiếng "Mễ di."

Hàm Loan Bội Mễ kéo nhẹ tay Diệp Sở Vân để nàng ngồi bên cạnh mình. "Ngoan, đúng là một tiểu mỹ nhân."

Diệp Sở Vân thấy Hàm Loan Bội Mễ kéo tay nàng, lại để nàng ngồi bên cạnh mình. Còn quan tâm nàng như vậy khiến nàng không khỏi có chút vui vẻ cùng cảm động. Nàng cảm thấy Mễ di rất dịu dàng, nàng cũng rất thích Mễ di.

Hàm Loan Bội Mễ nắm bàn tay nhỏ bé của Diệp Sở Vân để ở trong lòng. Vốn dĩ nàng rất thích nữ nhi, nhìn A Thu có một đôi trai gái đã khiến nàng hâm mộ, giờ lại còn có được tiểu nữ nhi khá như vậy làm nàng thật sự là hâm mộ tới chết. "A Thu, Vân nhi thật đáng yêu." Hàm Loan Bội Mễ nhìn Diệp Thiên Thu cất giọng đầy bất mãn.

Diệp Thiên Thu một bên lo lắng cho Hàm Loan Bội Mễ lại thấy nàng không giải thích rõ mà còn trêu đùa như vậy, dù không hiểu là Hàm Loan Bội Mễ định làm gì nhưng cũng cất giọng đùa cợt. "Đúng nha, A Mễ không phải thích nữ nhi sao. Thật đáng tiếc..." Diệp Thiên Thu nói nửa câu thì ngừng lại, dựa nhẹ vào người phu quân nhìn Hàm Loan Bội Mễ đầy khiêu khích.

Nhìn ánh mắt của Diệp Thiên Thu, Hàm Loan Bội Mễ không khỏi tròn mắt nhìn lại. Thật vô sỉ, đây là chọc vào nỗi buồn của nàng. Như suy nghĩ được cái gì, nàng liền quay lại nhìn Diệp Sở Vân. "Vân nhi có muốn một nghĩa mẫu như Mễ di không?"

Mọi người trong phòng nghe vậy không khỏi ngạc nhiên. Diệp Sở Vân nghe vậy không khỏi giật mình, giọng nói không khỏi lắp bắp. "Con... Con..." Nàng thích Mễ di, được nghĩa mẫu như Mễ di nàng tất nhiên là rất vui. Nhưng Diệp Thiên Thu vốn có ân với nàng, nàng bây giờ nhận Mễ di làm nghĩa nương vậy nương có giận nàng không? Vừa nghĩ, Diệp Sở Vân vừa nhìn Diệp Thiên Thu.

Diệp Thiên Thu nhìn thấy ánh mắt của Diệp Sở Vân không khỏi mỉm cười, giọng nói đầy ôn nhu. "Vân nhi, con thích Mễ di không?" Nhìn thấy Diệp Sở Vân lập tức gật đầu cũng hiểu được phần nào. Đứa nhỏ này chịu nhiều khổ sở, giờ có người đối xử tốt với nàng, nàng tất nhiên sẽ thích người đó. "Vân nhi thích Mễ di, Mễ di cũng thích Vân nhi. Vậy Vân nhi có muốn nhận Mễ di làm nương không?"

Diệp Sở Vân tư chất thông minh tất nhiên là hiểu ý của Diệp Thiên Thu. Nàng nở nụ cười rạng rỡ với Diệp Thiên Thu, rồi quay sang bên Hàm Loan Bội Mễ vẫn đang đợi câu trả lời kia cất giọng có chút làm nũng. "Mễ nương." Nàng vốn không gọi là nghĩa mẫu vì nàng cảm thấy nó quá xa cách.

Hàm Loan Bội Mễ đương nhiên cũng nhận ra điểm này, đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy Diệp Sở Vân "Ngoan, nữ nhi của nương."

Diệp Sở Vân ở bên trong vòng tay ấm áp của Hàm Loan Bội Mễ trên khuôn mặt nhỏ lộ rõ vẻ hạnh phúc. Thật tốt nàng có thêm một người nương nữa yêu thương nàng. Bây giờ mọi thứ đối với nàng là quá đủ rồi, nàng không cần gì nữa.

Nhan Uyển Nhã ở bên cạnh nhìn vậy không khỏi vui vẻ. "Tiểu Vân chúc mừng muội nha."

Diệp Sở Vân nhìn Nhan Uyển Nhã nở nụ cười ngọt ngào.

Hàm Loan Bội Mễ cũng đã chú ý tới Nhan Uyển Nhã từ đầu. Lúc thấy Nhan Uyển Nhã bước vào nàng đã không khỏi than trong lòng, quả nhiên không hổ là con của hai tên yêu nghiệt kia. Sinh ra một nữ nhi xinh đẹp như vậy. Bây giờ nàng còn nhỏ nhưng vẫn không dấu nổi dung mạo kia. Sợ rằng lớn lên chính là khuynh quốc khuynh thành. Từ đầu định gọi Nhan Uyển Nhã tới gần, lại thấy nàng nhìn vào con của mình, Hàm Loan Bội Mễ không khỏi có ý nghĩ xấu trong lòng, do vậy liền để cho nàng ngắm nhìn con mình. Nhận ra Nhan Uyển Nhã nhìn ngày càng chăm chú trong lòng liền rất hài lòng. Con nàng dù sao cũng là tuyệt nhất.

"Nhã nhi gặp qua Mễ di." Nhan Uyển Nhã thấy Hàm Loan Bội Mễ nhìn mình liền nở nụ cười, cúi đầu chào.

"Ngoan." Hàm Loan Bội Mễ nhìn Nhan Uyển Nhã cười nói. "Nhã nhi, vừa nhìn nhi tử của Mễ di như vậy. Có phải hay không là thích hử?" Hàm Loan Bội Mễ có chút mờ ám hỏi.

Nhan Uyển Nhã nhìn qua Liễn Luật Tề rồi gật đầu trả lời "Phải, Tề ca rất đẹp."

Mọi người nghe vậy không khỏi vui vẻ cười. Nhan Dạ lúc này bất đắc dĩ xoa đầu Nhan Uyển Nhã nói "Nhã nhi, không nên dùng từ như vậy để nói về một nam nhân."

Liễn Luật Tề nghe Nhan Uyển Nhã nói không khỏi quay đầu nhìn nàng. Trước đây hắn đã gặp nàng, lúc đó nàng mới tròn một tuổi còn hắn là sáu tuổi. Khi ấy nàng phải chọn vật để đoán tương lai. Xung quanh nàng có một đồng hồ, nhưng ai lại nghĩ được là nàng không thích cái gì mà bỏ về phía hắn, rồi túm lấy tay áo hắn không buông. Lúc đó nương nói với hắn là nàng chọn hắn là tương lai của nàng, nương nói nàng sẽ là nương tử của hắn. Hắn cũng nhớ từ sau hôm ấy, lúc nào nàng thấy hắn là muốn hắn bế, bám hắn kể lúc đi ngủ. Hắn cũng rất yêu thích nàng, đến bây giờ cũng vậy. Vốn dĩ hắn nghĩ là qua gần mười năm như vậy, thì cảm xúc của hắn sẽ bớt đi. Nhưng hắn sai rồi, từ lúc nàng đi vào hắn đã nhận ra nàng. Thấy nàng nhìn mình trong lòng hắn rất bồn chồn, nhưng cũng hạnh phúc vì nàng có đề ý tới hắn. Lúc nàng cười với hắn hắn thấy rất vui vẻ. Đến khi nàng nói hắn đẹp, hắn không khỏi buồn cười. Có ai lại như nàng, nói một nam nhân là đẹp. Có lẽ thật sự như nương của hắn nói, nàng chính là nương tử mà hắn muốn!

Miêu cảm ơn mọi người vì vẫn ủng hộ | cúi đầu |. Miêu sẽ cố gắng viết hơn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Âm Công

Nhan Uyển Nhã bĩu môi không phục nhưng không nói gì. Khi nàng nhìn thấy ánh mắt của Liễn Luật Tề nàng cảm thấy rất quen thuộc, nàng cảm nhận như đã gặp ở đâu đó nhưng lại không thể nhớ ra được.

Hàm Loan Bội Mễ cũng vui vẻ cười, đoạn sau lại nhìn qua Nhan Hạo Nhiên. "Tiểu Nhiên, con còn nhớ tiểu Tề không?"

Nhan Hạo Nhiên gật đầu "Con có còn nhớ." Tất nhiên là hắn nhớ. Gần mười năm trước đã gặp qua, hắn còn nhớ muội muội thân yêu của hắn (Nhan Hạo Nhiên) thì bám hắn (Liễn Luật Tề) từ sáng đến tối vẫn không buông. Hắn cũng cùng Liễn Luật Tề luyện võ, hai người bằng tuổi nhau nên cũng coi là bằng hữu của nhau.

Hàm Loan Bội Mễ nghe vậy cũng gật đầu an lòng. Còn nhớ nhau là tốt, nằng chỉ sợ giữa bọn trẻ lại có sự xa cách. "Vậy tiểu Nhiên con đưa tiểu Tề đi nghỉ ngơi được không?"

Nhan Hạo Nhiên gật đầu "Luật Tề, ta dẫn người đi nghỉ ngơi trước."

Liên Luật Nhiên không nói gì, di chuyển theo Nhan Hạo Nhiên. Nhan Uyển Nhã và Diệp Sở Vân thấy vậy cũng đi theo ra ngoài.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại Nhan Dạ, Diệp Thiên Thu, Hàm Loan Bội Mễ và Phong Bình.

"Khụ khụ..." Hàm Loan Bội Mễ không nhịn được liền ho vài tiếng.

Diệp Thiên Thu vội ngồi xuống bên cạnh vỗ lưng giúp nằng, nhủ mảy không hải lòng. "Người a, đã bị nặng vậy còn cố nói nhiều."

Hàm Loan Bội Mễ môi vẫn cười dịu dàng "Không có gì. Ta không sao!"

"Bội Mễ, Luật Huỳnh đâu?" Nhan Dạ vẫn đứng yên một bên lúc này không khỏi cất giọng hỏi.

"Có một nhóm người áo đen đến muốn hạ thủ với chúng ta, Huỳnh đánh lạc hướng bọn chúng. Nói sẽ đến đây để tụ họp." Hàm Loan Bội Mễ vừa nói, mảy liễu vừa nhủ chặt.

"Bọn chúng có bao nhiêu người? Huỳnh lực như thế nào?"

Hàm Loan Bội Mễ mặt không dấu khỏi sự căng thẳng nói "Là 7 tên Đế huyền tam cảnh, 3 tên Đế huyền ngũ cảnh..."

Diệp Thiên Thu nghe vậy môi mím chặt, ánh mắt chứa tia lo lắng nhìn Nhan Dạ. "Bọn chúng như vậy, Huỳnh ca sẽ không sao chứ?" Dù sao cũng là bằng hữu, nằng thật sự lo cho hấn.

Nhan Dạ đưa tay cầm nhẹ lấy tay của nương từ mình, cất giọng an ủi "Không sao, Luật Huỳnh đã làm như vậy nghĩa là đã tự có tính toán. Yên tâm đi!"

Hàm Loan Bội Mễ ở một bên gật đầu đồng ý, nằng tin tưởng phu quân của nằng.

"Thực lực cao như vậy, ở Thiên La Đại lục này căn bản không nhiều tới như vậy..." Phong Bình ở một bên trầm tư suy nghĩ nói ra.

Nhan Dạ nghe vậy cũng gật đầu, bọn hấn tìm đến đại lục này để quy ẩn cũng chính là lí do này. Nơi này căn bản thiên lực rất mỏng vậy nên muốn có người đột phá rất khó. Do đó người có tâm tư sâu xa muốn đánh chủ ý tới nơi này là không có ai.

"Phong lão, người nghĩ là ai?" Diệp Thiên Thu cất giọng hỏi.

Phong Bình đảo mắt nhìn qua bọn Nhan Dạ, quanh thân tỏa ra sát khí: "Là bọn chúng. Bọn chúng tìm tới rồi..."

Nhan Uyển Nhã im lặng đi theo sau đám người Nhan Hạo Nhiên, tâm trí vẫn đang suy nghĩ về Liên Luật Tề. Nằng thật sự nhớ là có ấn tượng với hấn, đôi khi rất rõ ràng, đôi khi lại quá mơ hồ. Khiến tâm trí nằng loạn thành một đần.

"Ca ca, sau này ca sẽ ở lại đây sao?" Diệp Sở Vân vui vẻ đi bên cạnh Liên Luật Tề nói. Vị ca ca này cũng không như nằng nghĩ. Rất tốt!

Liên Luật Tề cũng đã thích nghi được việc đột nhiên có thêm một vị muội muội nữa xuất hiện. Không sao, là nương hấn thích vậy thì nhà thêm một người cũng được. Dù sao muội muội này hấn cũng không ghét. "Ca không biết, nhưng có lẽ sẽ ở đây một thời gian."

Bốn người cứ như vậy bước đi, khoảng tầm một khắc sau liền đến nơi. Nhan Hạo Nhiên đẩy cửa ra, dẫn đầu bước vào. Nhan Uyển Nhã mang theo nỗi băn khoăn đứng ở ngoài.

Một lúc sau Nhan Hạo Nhiên cùng Diệp Sở Vân đi ra. Nhìn thấy Nhan Hạo Nhiên, Nhan Uyển Nhã liền đi tới gần. "Ca ca..."

"Muốn hỏi gì sao?" Nhan Hạo Nhiên cười nhìn Nhan Uyển Nhã

Nhan Uyển Nhã gật đầu một cái rồi cất giọng tiếp: "Đại ca, muội đã từng gặp Liên Luật Tề chưa?"

"Không phải chỉ là đã từng gặp, mà còn rất thân." Nhan Hạo Nhiên vui vẻ lợi dụng cơ hội này mà trêu vị muội muội của mình.

Nhan Uyển Nhã nghe vậy mảy liễu càng nhấn lại: "Rất thân?"

"Còn không phải sao? Người nào đó lúc một tuổi chọn vật đoán tương lai lại đi túm áo Liên Luật Tề? Người nào mà bám chặt lấy Liên Luật Tề không buông suốt mấy tháng trời? Người nào mà khi Liên Luật Tề đi liền trốn nhà đi tìm hấn, bị cha bắt về liền giận cha tròn một tháng?... " Nhan Hạo Nhiên vừa đi vừa kể, ánh mắt thỉnh thoảng liếc qua Nhan Uyển Nhã nhìn sắc mặt nằng hết hồng lại đỏ không khỏi vui vẻ.

"Oa... Tỳ tỳ, người thích Tề ca sao?" Diệp Sở Vân một bên nghe vậy kêu to lên một tiếng, tròn mắt nhìn.

"Muội... Ta đi về trước." Nhan Uyển Nhã tức đến dậm chân, nói xong không thèm nhìn lại, liền một mạch chạy về phòng.

Vừa về đến phòng Nhan Uyển Nhã liền khóa trái cửa lại sau đó chạy thẳng lên giường chui vào trong chăn. Mặt nàng hiện tại đỏ bừng hết lên, nếu giờ bị mọi người thấy chắc chắn sẽ cười nàng.

Vội đầu trong chăn Nhan Uyển Nhã lại suy nghĩ về lời của Nhan Hạo Nhiên, nàng tin lời của ca ca là thật. Bởi vì sau khi nghe nàng nhớ rõ mọi chuyện, thậm chí còn có chuyện đáng xấu hổ hơn nhưng chỉ có nàng và Liễn Luật Tề biết được.

Nhan Uyển Nhã lắc mạnh đầu cố gắng xua tan nó đi. Ở trong chăn Nhan Uyển Nhã lăn lộn một lúc liền một mối, cứ như vậy mà ngủ thiếp đi...

Sau khi dùng bữa xong, Nhan Uyển Nhã liền loay hoay ở trong phòng. Bữa tối nàng không ra ngoài ăn cùng mọi người, mà bảo mang vào trong phòng rồi lấy lý do không được khỏe. Nhan Hạo Nhiên có đến gọi nàng nhưng nàng không thèm trả lời cũng không mở cửa. Một phần vì nhớ hồi chiều Nhan Hạo Nhiên trêu nàng, một phần cũng là vì nàng xấu hổ.

"Nhã nhi, nương có thể vào không?"

Nhan Uyển Nhã đang chán đến phát hờn thì nghe thấy tiếng của Diệp Thiên Thu. Nhan Uyển Nhã liền chạy ra mở cửa.

"Nương."

Diệp Thiên Thu nhắc chân đi vào phòng, đến bên ghế ngồi xuống. Nhan Uyển Nhã cũng nói gót đi theo, rồi ngồi bên cạnh Diệp Thiên Thu.

Diệp Thiên Thu nhìn Nhan Uyển Nhã một hồi, khẽ thở dài: "Nhã nhi lớn rồi, thời gian trôi thật nhanh."

Nhan Uyển Nhã đột nhiên trong lòng bất an, không khỏi hồ nghi: "Nương..."

Diệp Thiên Thu cong cong khóe môi, đưa tay lên vuốt nhẹ đầu nàng: "Nương không sao. Nương có cái này cho con." Vừa nói xong, Diệp Thiên Thu liền tháo vòng đang đeo trên tay xuống rồi đeo vào tay Nhan Uyển Nhã. Sau đó từ tốn giải thích: "Đây vòng Ngọc Thiên Giới, bên trong là một khoảng không gian rất rộng, con có thể đựng mọi thứ kể cả vật còn sống."

Nhan Uyển Nhã nhìn vòng nằm yên vị trên tay mình. Chiếc vòng màu xanh ngọc, trên vòng chỉ khắc qua vài họa tiết đơn giản. Nhìn qua cũng chỉ là cái vòng bình thường. Nghe Diệp Thiên Thu nói xong Nhan Uyển Nhã khẽ bất ngờ. Đây là cái vòng nương nàng luôn đeo theo bên người.

Diệp Thiên Thu cũng không để ý đến ánh mắt của Nhan Uyển Nhã, mà nâng ngón tay, dùng sức làm ngón tay rách ra rồi nhỏ một giọt máu vào chiếc vòng. Chiếc vòng nhanh chóng hấp thụ giọt máu. Rồi dưới ánh mắt của Nhan Uyển Nhã mà chuyển màu, lúc này chiếc vòng vẫn là màu xanh ngọc, nhưng trông đã âm đậm, dày cùi kị.

Diệp Thiên Thu nhìn vòng đổi màu liền gật đầu: "Nương vừa hủy đi tư cách làm chủ của chiếc vòng. Hiện giờ chiếc vòng vô chủ, do đó nó sẽ trở thành như vậy." Vừa nói xong Diệp Thiên Thu cầm ngón tay bên kia của Nhan Uyển Nhã lên, cũng dùng sức làm rách ngón tay rồi nhỏ máu của Nhan Uyển Nhã lên chiếc vòng.

Một giọt máu rơi trên chiếc vòng, nhưng điều kì lạ là chiếc vòng không hấp thụ nó. Diệp Thiên Thu thấy vậy liền nhíu mày, ấn ngón tay của Nhan Uyển Nhã để làm máu chảy thêm. Hai giọt máu dưới sức của Diệp Thiên Thu mà rơi xuống. Bây giờ chiếc vòng mới chịu hấp thụ máu, màu vòng liền nhanh chóng chuyển đổi. Lúc này vòng chuyển thành màu xanh ngọc còn sáng hơn lúc trước.

Diệp Thiên Thu nâng ánh mắt đầy sùng nịnh nhìn Nhan Uyển Nhã: "Tốt rồi, giờ con là chủ nhân của chiếc vòng." Dừng lại một lúc rồi như đột nhiên như nhớ ra gì lại cất giọng nói tiếp: "Nhã nhi rất thích cầm?"

Nhan Uyển Nhã dù cảm thấy Diệp Thiên Thu lạ hơn bình thường nhưng vẫn gật đầu trả lời: "Phải, Nhã nhi rất thích cầm. Không phải nương nói tiếng cầm của Nhã nhi là hay nhất hay sao?"

"Đúng vậy, tiếng cầm của Nhã nhi là nhất. Nhã nhi, nương có cái này đưa cho con." Vừa nói, Diệp Thiên Thu vừa lấy ra một quyển sách nhỏ đưa cho Nhan Uyển Nhã.

Nhan Uyển Nhã mặt đầy khó hiểu nhận quyển sách, vươn tay lật từng trang. "Âm Công? Nương, âm công là cái gì?"

"Âm Công chính là lấy âm làm vũ khí. Âm vốn vô hình, chỉ có thể nghe được tiếng, cũng rất khó để đoán được phương hướng của nó. Nương đưa cho con quyển sách này một phần là vì lý do đó, cũng như Nhã nhi cũng thích cầm. Nương thấy nó sẽ phù hợp với con."

Nhan Uyển Nhã mâu trung chăm chú nhìn quyển sách, tay vẫn đều đều lật từng trang.

Diệp Thiên Thu nhìn nàng nói tiếp: "Lấy âm làm vũ khí vốn dĩ đã biến mất từ lâu, nương là nhiều năm trước vô tình gặp được nó. Nhưng là nương không có duyên để luyện. Vũ kỹ này rất lợi cho con. Ở bên trong có dạy cách luyện rất rõ ràng, Nhã nhi dựa vào đó mà luyện."

Gập nhẹ quyển sách lại, Nhan Uyển Nhã ngẩng đầu lên nhìn Diệp Thiên Thu đầy mắt đầy vui vẻ. "Nhã nhi biết, cảm ơn nương"

Diệp Thiên Thu gật đầu nhẹ, nhìn nữ nhi mà mình yêu thương nàng không khỏi cảm thấy hạnh phúc. Trước nàng trải qua bao nhiêu sóng gió cũng chỉ mong có những ngày vui vẻ hạnh phúc như hiện tại. Chỉ là, từ khi Phong Bình một thân lén lút, cùng Hàm Loan Bồng Mễ một thân chặt vật tới đây, ước muốn của nàng liền bị phá vỡ. Diệp Thiên Thu cũng không chắc là nó sẽ như thế nào, nhưng nàng biết ngày đó sẽ là một cuộc ác chiến. Vì vậy, hiện tại Diệp Thiên Thu sẽ sắp xếp và lo chu toàn cho ba đứa con của mình. Nhan Hạo Nhiên, Nhan Uyển Nhã và Diệp Sở Văn chính là tâm can của nàng. Nàng sẽ không để chúng xảy ra vấn đề gì.

"Nhã nhi, tại sao hôm nay không ra ăn cơm cùng mọi người?" Che dấu đi cảm xúc nơi đáy mắt, Diệp Thiên Thu nhẹ giọng hỏi.

Nhan Uyển Nhã đột nhiên nghe Diệp Thiên Thu hỏi liền không biết nói sao, không khỏi ấp úng một hồi: "Là... Ca ca trên con... Nên con không thích nhìn đến huynh ấy."

Diệp Thiên Thu nhướn nhẹ mày, đầy hứng thú nhìn Nhan Uyển Nhã. Nhan Uyển Nhã bị nhìn vậy liền quay đầu đi, môi mím chặt: "Nương, sao lại nhìn con vậy..."

Diệp Thiên Thu nhìn Nhan Uyển Nhã chột dạ lại càng vui vẻ thêm. Ai bảo bình thường đứa con này suốt ngày đi theo Nhan Dạ mà bỏ rơi nàng: "Ồ... Phải không? Vậy không phải là do con ngại gặp tiểu Tề chứ?"

Nhan Uyển Nhã nghe thấy tên Liễn Luật Tề liền giật mình. Tròng mắt đảo quanh, không dám nhìn thẳng. Nhưng vẫn mạnh miệng nói: "Ai ngại? Con mới không thêm."

"Vậy sao? Nếu là thật thì thật tội nghiệp cho tiểu Tề. Cả bữa ăn liền như người mất hồn, vừa nãy còn nhờ nương đi hỏi thăm con a..." Diệp Thiên Thu vừa nói vừa âm thầm quan sát Nhan Uyển Nhã. Nhìn nữ nhi của mình vì ngại mà cả tai đỏ hết lên.

"Con... Nương, người trên Nhã nhi." Nhan Uyển Nhã thật sự hết cách rồi, ai bảo do da mặt nàng mỏng đâu.

"Được rồi, nương không trêu con nữa. Nhưng Nhã nhi, tiểu Tề là một chàng trai tốt." Diệp Thiên Thu lại nghĩ về hồi Nhan Uyển Nhã một tuổi. Nàng không tin vào mấy thứ đây nhưng biết đâu được, nó sẽ thành sự thật.

"Nương, nữ nhi của người mới có mười tuổi a!" Nàng mới có mười tuổi. Không phải là nương định đem nàng đi bán đấy chứ?!

"Mười tuổi thì sao? Sớm muộn gì cũng phải gả." Diệp Thiên Thu trừng mắt nhìn Nhan Uyển Nhã, nàng không cổ hủ như mấy lão ở đây. Nàng là mang theo suy nghĩ của thế kỷ 21 nha. Nữ nhi của nàng nếu mà ở hiện đại không khéo đã có đây người yêu thích rồi.

Nhan Uyển Nhã thật sự là hết chỗ nói rồi. Lần này nàng thua thảm dưới tay nương nàng.

Diệp Thiên Thu ngồi một lúc rồi cũng đứng dậy đi ra ngoài. Lúc tiễn Diệp Thiên Thu, Nhan Uyển Nhã có nói nàng sẽ đóng cửa để luyện âm công. Diệp Thiên Thu cũng đồng ý, nói sẽ đi báo với mọi người để cho nàng có thể tập trung mà tu luyện.

Nhan Uyển Nhã ngồi ngay ngắn trên giường, tay cầm quyển sách nhẹ nhàng lật trang đầu tiên. Trang đầu nói sơ qua về Âm Công. Âm Công có 4 tầng. Tầng 1 là tu luyện cho tinh thần, Âm Công căn chính là người có tinh thần vững chắc, phải tinh thuần cũng như cần sự tập trung cao độ. Chỉ cần tinh thần vững chắc lực công kích sẽ mạnh, chuẩn và chính xác. Tiếp theo là tu luyện khiến cho tâm phải thanh thản, bình tĩnh. Đem âm là tâm, tâm là âm. Hai cái luôn luôn là một. Nếu như tách rời thì sẽ không bao giờ luyện thành.

Tầng 2 là luyện về khả năng công kích, khi tâm và âm đã dung hợp thành một thì sẽ có thể điều khiển âm theo ý nghĩ. Âm Công chính là giết người vô ảnh, không ai biết nó sẽ tấn công mình theo hướng nào. Tầng 2 được phân thành ba cấp. Cấp 1 là một kích mắt mạng, nhưng chỉ có thể đối phó được với mười người nếu bị bao vây. Cấp 2 khả năng công kích cao hơn, có thể đối phó từ một trăm tới hai trăm. Cấp 3 là khả năng công kích là cao nhất, có thể đối phó tới bốn trăm người trên. Nhưng nếu đối phó với số lượng địch quá đông thì sẽ rất khó vì Âm Công vốn dĩ rất hao tổn tinh thần. Nhan Uyển Nhã đọc đến đây khẽ tắc lưỡi, thật cường. Nàng tin rằng nếu Âm Công không hao tổn đến tinh thần thì Âm Công chắc chắn độc bá thiên hạ!

Tầng 3 là Âm Cầm! Âm Cầm chính là giết người không tiếng động, nhẹ nhàng đoạt đi mệnh của người khác. Một bản nhạc đánh ra, người nghe sẽ chỉ thấy đó là một bản nhạc bình thường. Nhưng không ai có thể nhận ra sát khí bên trong, không ai nhận ra mệnh của mình đang chuẩn bị biến mất, đó chính là Âm Cầm.

Tầng 4 - tầng cuối cùng là Mị Âm. Đọc đến đây, Nhan Uyển Nhã tròn mắt. Thật sự quá nghịch thiên, dùng âm để thao túng tâm trí người khác! Luyện được Mị Âm thì có thể điều khiển tâm trí người khác theo ý nghĩ của mình. Có thể mê hoặc được tâm trí người khác. Điều Nhan Uyển Nhã thấy nghịch thiên chính là Mị Âm có thể khiến người ta quay cuồng trong ảo tưởng, hay đau khổ theo ý mình. Cho đến khi người đó không chịu được nữa mà bạo xác!

Nhan Uyển Nhã đọc xong trang đầu môi đảo nở nụ cười vui vẻ. Nương đưa cho nàng thứ tốt như vậy, nàng chắc chắn sẽ luyện thật cẩn thận, đến lúc thành tài nàng sẽ bảo vệ được người nàng yêu thương. Mang theo ý nghĩ này Nhan Uyển Nhã gấp xuống sách vào và để một bên, sau đó nhanh chóng nhắm mắt, miệng khẽ lầm bầm.

Thiên lực của Nhan Uyển Nhã đã đột phá Từ Huyền đỉnh, nhưng do lười cũng như nàng mới có tiểu muội muội lên bỏ lơ luôn tu luyện. Cha và nương tuy có nhắc nhở nhưng tính nàng bướng bỉnh nên không chịu nghe. Tình tâm lại, Nhan Uyển Nhã theo tâm kỷ mà thấy thiên lực xung quanh nhẹ nhàng dao động vậy quanh nàng, toàn thân như có một dòng nước ấm chảy qua. Nếu nhìn từ bên ngoài sẽ thấy vây quanh Nhan Uyển Nhã là một màu tím mờ nhạt tựa như muốn biến mất. Lúc này Nhan Uyển Nhã nhanh tay lấy ba viên đan dược nuốt xuống. Đây là đan dược giúp tăng thiên lực do nương trước kia đưa cho nàng và ca ca để tu luyện. Nương có nói tu luyện phải dựa vào mình, không được dựa vào đan dược. Nhan Uyển Nhã bình thường cũng không

động đến nó, nhưng hiện tại nàng cần!

Muốn tu luyện Âm Công, thiên lực phải từ Tông Huyền trở lên. Nhan Uyển Nhã cũng chính vì lý do này mà quyết tâm đột phá!

Đan được vừa bỏ vào trong miệng liền tan, lan ra tứ chi của Nhan Uyển Nhã. Thiên lực xung quanh ngày càng dao động mãnh liệt. Màu tím xung quanh Nhan Uyển Nhã cũng dần dần biến mất. Gần qua một khắc sau, mí mắt Nhan Uyển Nhã khẽ động rồi mở ra, thờ nhẹ ra một ngụm khí. Trên mặt không dấu nổi vui vẻ. Nàng đã đột phá Tông Huyền!

Đứng dậy khỏi giường, vươn nhẹ vai một cái. Nhan Uyển Nhã liền đi vào gian bên cạnh. Lúc đi ra ôm theo một thanh cầm. Cây cầm này là vào ba năm trước trong ngày sinh nhật cha tặng cho nàng. Thân cầm làm từ gỗ đàn hương, dây được làm từ lông của con chồn tuyết. Thân đàn khắc vài đóa mẫu đơn tinh xảo. Nương nói cây đàn này là cha tự làm và tặng nàng. Tuy nó đơn giản hơn tất cả cây đàn khác nhưng nàng lại thích nó không buông tay. Mỗi ngày nàng đều dùng nó để luyện kỹ cầm cũng như đánh cho cha và nương nghe.

Lấy cây cầm ra, Nhan Uyển Nhã tìm thêm một cái bàn nhỏ đặt lên giường sau đó đặt cây cầm lên trên, còn bản thân ngồi ngay ngắn phía sau. Hai tay đặt nhẹ lên cây cầm. Mắt nhắm lại, để tâm thanh tịnh. Nàng muốn chính là bắt đầu tu luyện Âm Công! Miệng khẽ lầm bầm vài câu khẩu quyết sau đó dừng lại, khóa môi cong nhẹ. Để tâm hòa và âm, cùng âm làm bạn, hòa vào làm một. Ngón tay Nhan Uyển Nhã bắt đầu gảy vài nốt nhạc.

Nhan Uyển Nhã mê cầm từ 5 năm trước, nàng thích cầm đến nỗi khi luyện cầm khiến tay nàng chảy máu nhưng Nhan Uyển Nhã cũng chưa quan tâm, bỏ qua nó mà hoàn thành một bài cầm hoàn hảo. Khi gảy, Nhan Uyển Nhã chính là dùng tâm để gảy, đôi khi ngẫu hứng nàng còn tự tạo ra bài cầm cho riêng mình.

Nhẹ nhàng gảy vài cái, Nhan Uyển Nhã cảm thấy tâm và âm đã bắt đầu hòa vào một. Khuôn mặt tràn đầy vui vẻ nhưng tâm vẫn giữ bình tĩnh. Rồi từng nốt, từng nốt nhạc vang lên... Âm và tâm Nhan Uyển Nhã đã thành một!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Định ước

Một tháng sau.

Quanh quần bên trong Vô Tranh phủ người ta có thể nghe thấy tiếng nhạc như có như không ở đâu đó.

Tại một lương đình nhỏ ở giữa hồ, có tháp thoáng bóng của một tiểu cô nương đang ngồi, trước mặt là cây cầm, ngón tay của tiểu cô nương nhịp nhàng quen thuộc gảy từng dây đàn.

Lúc này ở phía xa có một dáng người đi tới, bước chân nhỏ nhẹ như đang cố gắng không làm kinh động tới người ở bên trong đình.

Tiểu cô nương kia tâm vẫn đặt vào từng dây đàn không để ý tới xung quanh. Từng nốt nhạc, điệu nhạc cứ theo ngón tay nàng mà vang lên. Lúc trầm bổng, lúc trong trẻo... Khiến người ta không khỏi trầm mê trong đấy. Lúc này tiếng đàn trở lên nhanh, dồn dập hơn... Nhưng còn có thể cảm nhận bên trong có sát khí!

Âm phủ chính là một cách thể hiện âm nhạc. Âm nhạc chân chính làm âm thanh của tâm hồn. Trong lòng muốn ám áp, tiếng đàn gảy lên sẽ ám áp. Trong có sát khí, âm thanh do đó cũng có thể giết người!

Liễn Luật Tề vừa đi tới, một bên im lặng lắng nghe tiếng đàn, tâm không khỏi thấy thoải mái. Đột nhiên cảm thấy tiếng đàn trở lên lạ thường, lại có thể cảm nhận được sát khí theo tiếng đàn, tâm vừa thả lỏng bây giờ nâng cao cảnh giác.

Cảm nhận được tiếng gió bên tai dao động, Liễn Luật Tề nghiêng người tránh đi. Lúc đứng thẳng lại hần liền quay đầu nhìn về phía sau. Trên cái cột phía sau có một vết cắt nhỏ như sợi tơ nhưng lại rất sâu.

Cũng vào lúc này tiếng đàn đã dừng lại. Liễn Luật Tề quay người lại nhìn người vừa gảy lên tội, môi bạc cười nhẹ. "Nhã nhi, ra tay thật tàn nhẫn."

Nhan Uyển Nhã nhìn Liễn Luật Tề vẫn một thân bình an đứng đó cười với nàng không khỏi buồn bực. "Tàn nhẫn? Như thế nào là tàn nhẫn?"

Liễn Luật Tề như không nhìn thấy sắc mặt của Nhan Uyển Nhã, nhắc chân đi tới ngồi bên cạnh nàng: "Nhã nhi, muội cần phải cố lên mới thắng được ta."

Nhan Uyển Nhã nghe vậy không khỏi trừng mắt nhìn Liễn Luật Tề. Vô si, quá vô si! Đây là đang khiêu khích nàng! Thiên lực của Nhan Uyển Nhã dưới sự trợ giúp của Âm công trong một tháng đã đột phá lên Tông Huyền tam cảnh, nhưng Liễn Luật Tề là Thiên Huyền nhị cảnh. Liễn Luật Tề biết rõ nàng yếu hơn nhưng vẫn khiêu khích nàng.

"Huynh đợi đấy, có ngày ta sẽ đánh lại được huynh!"

Trong suốt một tháng này, Nhan Uyên Nhã không ngừng mà luyện Âm Công. Mà Liễn Luật Tề một bên quan sát nàng luyện tập, nhìn nàng từng chút cố gắng tăng thực lực... Tuy hắn không hiểu về Âm Công nhưng mỗi lần nàng gặp khó khăn về thiên lực hắn liền giải thích từng chỗ cho nàng hiểu. Nghị lực của nàng đã khiến hắn rung động...

Liễn Luật Tề nhìn Nhan Uyên Nhã bật cười, tay tự nhiên xoa đầu nàng "Ta đợi muội."

Nhan Uyên Nhã nhìn đã quen với hành động này liền để mặc Liễn Luật Tề tùy ý. Cầm tỉ nhệ lên tay khẽ thở dài "Tại sao cha muội vẫn chưa về?"

Liễn Luật Tề nhìn nàng như vậy trong lòng liền có chút nhói. "Không sao đâu, Dạ thúc sẽ về sớm thôi."

Nhan Dạ đã biến mất từ một tháng trước. Một tháng trước, Nhan Uyên Nhã nhốt mình trong phòng mười ngày để tu luyện Âm Công. Khi ra ngoài thì Nhan Dạ đã biến mất, chỉ để lại cho nàng một bức thư nói sẽ về sớm. Nhưng đã một tháng rồi, nàng rất nhớ cha!

Nhan Uyên Nhã nghe vậy liền quay lại nhìn Liễn Luật Tề "Còn Huỳnh thúc nữa, tại sao thúc ấy chưa tới đây?"

Liễn Luật Tề lắc đầu, mày nhíu thành chữ Xuyên "Huỳnh cũng không biết."

Nhan Uyên Nhã thờ hất ra một hơi "Muội mấy hôm nay cảm thấy rất bất an. Có phải sắp tới sẽ có chuyện?..."

Liễn Luật Tề đưa tay vuốt nhẹ má Nhan Uyên Nhã, nhìn bộ dạng ỉu xiu của nàng, hắn thật sự không thích "Không sao, dù có chuyện gì ta sẽ bảo vệ muội!"

Nhan Uyên Nhã nghe vậy liền đưa mắt nhìn Liễn Luật Tề. Nhan Uyên Nhã từ khi nghe chuyện hồi bé xong thì không dám gặp mặt Liễn Luật Tề. Nhưng chính Liễn Luật Tề là người tới bắt chuyện với nàng, hắn cũng không nhắc tới chuyện hồi bé. Cũng có thể là đã quên hoặc là không muốn khiến nàng ngại. Nhan Uyên Nhã khẳng định là trường hợp thứ 2. Trong suốt một tháng, người giúp nàng, chỉ dạy cho nàng không phải là ca hay là nương. Mà là Liễn Luật Tề ngày ngày ở bên hướng dẫn nàng chỗ không hiểu, hay giúp nàng để giải khúc mắc trong đột phá. Việc Liễn Luật Tề ngày ngày ở bên đã khiến cho Nhan Uyên Nhã sinh ra cảm giác phụ thuộc, và đến một hôm Liễn Luật Tề vì bị thương mà không tới, khiến Nhan Uyên Nhã rất khó chịu. Lúc đấy, Nhan Uyên Nhã đã rất bối rối. Vì nàng nghĩ có phải hay không bản thân thích Liễn Luật Tề. Nhan Uyên Nhã đã từng nghe nương kể rất nhiều câu chuyện liên quan tới tình cảm nam nữ, nhưng bản thân nàng không chắc chắn.

Lúc này trong tâm trí Nhan Uyên Nhã xuất hiện một cảm giác an lòng, vô thức mà tin tưởng Liễn Luật Tề. Nhan Uyên Nhã nụ cười vui vẻ, nhưng như nghĩ tới chuyện gì, nụ cười liền biết mất "Huỳnh cũng không có thể mãi ở cạnh muội, huỳnh làm sao có thể bảo vệ muội?"

Câu hỏi của Nhan Uyên Nhã như đang tự nói với bản thân, nhưng cũng mang theo ý mong chờ.

"Chỉ cần có Liễn Luật Tề thì không ai có thể bắt nạt muội!" Liễn Luật Tề kiên định nhìn Nhan Uyên Nhã.

Nhan Uyên Nhã nghe câu trả lời liền nhào người sang ôm lấy Liễn Luật Tề. Một bên hôn nhẹ vào mặt Liễn Luật Tề, rồi cất tiếng cười trong trẻo đầy vui vẻ.

Liễn Luật Tề thấy hành động của Nhan Uyên Nhã không khỏi bất ngờ "Muội vừa rồi làm cái gì?"

"Huỳnh bị đánh dấu rồi, từ giờ huỳnh là của muội!"

Liễn Luật Tề lần đầu nghe được lời nói đầy bá đạo như vậy, bất quá trong lòng hắn lại rất vui.

"Được, ta là của muội!"

Nhan Uyên Nhã ôm Liễn Luật Tề, trên khuôn mặt nhỏ tràn đầy vui vẻ. Tuy nàng còn trẻ, không hiểu tình yêu nam nữ là gì. Nhưng nàng thật tâm thích Liễn Luật Tề! Rồi sau này nàng lớn lên sẽ hiểu, nhưng trước hết vẫn phải làm cho Liễn Luật Tề chỉ thích mình nàng. Nương đã nói, thích ai thì phải nói. Dù có ra sao cũng phải nói.

Liễn Luật Tề một tay ôm Nhan Uyên Nhã, một tay ôn nhu vuốt tóc nàng. Tâm trí của hắn vẫn đang còn trên mây cao. Đột nhiên Liễn Luật Tề nhíu mày không hài lòng cất giọng hỏi "Nhã nhi, hành động vừa rồi là ai dạy muội?"

"Là nương dạy muội. Làm sao thế?"

Liễn Luật Tề buông tay đang ôm Nhan Uyên Nhã ra, hí mắt nhìn nàng "Muội làm hành động vừa nãy với những ai rồi?"

Nhan Uyên Nhã ngơ ngác nhìn Liễn Luật Tề, không hiểu chuyện gì xảy. Vừa rồi sắc mặt còn rất tốt, vậy mà giờ đã bị sao rồi? Thôi được rồi, nương nói trẻ ngoan là phải nói thật, nói thật thì sẽ không sao.

"Có cha, nương, ca ca, và tiểu Vân, bây giờ thì có thêm huỳnh nữa."

"Từ này về sau, muội không được làm như vậy với ai. Trừ huỳnh. Muội biết chưa?"

Liễn Luật Tề khuôn mặt không vui, nghiêm giọng nói.

Nhan Uyển Nhã tâm trí đang bị rối thành một đàn, nàng không hiểu Liễn Luật Tề bị cái gì. Sao lại không cho nàng được làm như vậy, nương nói đó là hành động thể hiện tình cảm. Tại sao lại cấm nàng?

Trong đầu Nhan Uyển Nhã xoay vòng đầy nghi hoặc, nhưng nhìn sắc mặt của Liễn Luật Tề nàng có thể gạt đầu đồng ý " Muội biết rồi. "

Nghe được câu trả lời ưng ý, môi Liễn Luật Tề cong lên cười vui vẻ. " Ngoan. "

Lâu mới up được 1 chương mới. Chả biết còn ai quan tâm không nữa:<<

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Biến cố!

Vũ Long thành là một trong những thành nhỏ của Mạc Phong thành. Mà Mạc Phong thành xếp thứ hai trong chín thành trì lớn của Hoả Tước Quốc Nguyệt Văn Đại Lục. Khi nhắc đến Vũ Long thành, từ trẻ 3 tuổi đến cụ già 60 cũng phải tấm tắc khen ngợi vẻ xa hoa, giàu có của nó.

Giữa lòng thành người qua người lại, người gọi người bán... Đâu đâu cũng tập nập dòng người. Chừng mười người mặc áo đen cưỡi ngựa phóng trên con đường đông đúc. Nhìn người dân ở trên đường cũng không có ý định giảm tốc độ của con ngựa, mà roi vung càng mạnh, miệng hét to "Tránh ra! "

Người dân nhìn một đoàn người lạ xuất hiện không biết phản ứng ra sao. Có người không tránh kịp liền bị ngựa đạp trúng. Đoàn người đi đến đâu tiếng hét sợ hãi vang đến đấy. Sập quán xung quanh đổ vỡ xiêu vẹo.

Đám người cưỡi ngựa vẫn không để ý tới mà phóng như điên về phía trước ra khỏi thành. Người dân thì chỉ biết nhìn theo làn bụi mờ mịt mà đau lòng. Có người còn tức giận mà chửi rủa.

Lúc này, trên tầng hai của quán trà nhỏ bên đường có hai nam nhân một hắc, một lam y nhìn theo đám người vừa biến mất ở cuối đường.

" Luật Huỳnh, chúng đã tìm tới tận đây rồi." Lam y nam tử cũng chính là Nhan Dạ đã biến mất một tháng nhìn người đối diện nói.

Một tháng trước, do không an tâm Nhan Dạ liền đơn phương độc mã đi tìm Liễn Luật Huỳnh. Khi đến nơi thì chỉ thấy căn nhà tàn hoang, xơ xác. Xung quanh có tám 7,8 xác chết, khắp nơi toàn là máu. Tìm quanh một vòng không thấy Liễn Luật Tề, Nhan Dạ một lần nữa nhảy lên ngựa, đi tìm Nhan Dạ. Phải đến tầm 5 ngày, khi vô tình đi vào một khu rừng vắng vẻ Nhan Dạ cảm nhận được sự dao động thiên lực rất mạnh. Tâm trí liền đoán đó là Liễn Luật Huỳnh, không do dự mà đi tới. Lúc nhìn thấy Liễn Luật Huỳnh, Nhan Dạ biết chuyện này không dễ giải quyết như tưởng tượng. Liễn Luật Huỳnh toàn thân đều là vết máu, đến nỗi không biết bị thương ở chỗ nào. Hơi thở hỗn loạn, thiên lực thì bị suy yếu. Mà vây quanh Liễn Luật Tề đều là 5 người, đều có thiên lực ở Đế Huyền, 4 tên tam cảnh, 1 tên ngũ cảnh. Nhìn Liễn Luật Tề như vậy, Nhan Dạ chỉ có thể nghĩ cách đưa y ra khỏi chỗ đó. Nếu cố gắng kéo dài, tính mạng của Liễn Luật Tề sẽ nguy hiểm.

Sau khi cứu được Liễn Luật Huỳnh, Nhan Dạ chỉ xử lý sơ qua vết thương của Liễn Luật Huỳnh rồi cả hai lại gấp rút lên đường. Cả đoạn đường cả hai người không ngừng nghỉ, chạy đến nỗi ngựa cưỡi không chịu nổi mà chết. Vừa đến Vũ Long thành hai người mới vào quán trà nghỉ tạm, mà không ngờ bọn chúng đã đuổi tới. Ra khỏi Vũ Long thành là sẽ tới Vô Tranh phủ!

Liễn Luật Huỳnh mày nhíu chặt, không nói một lời liền đứng dậy bước đi.

Nhan Dạ cũng không nói gì mà nhanh chóng đi theo. Bọn hắn phải về trước khi bọn chúng tìm đến.

Hai người nhanh chóng nhảy lên ngựa, theo hướng cửa thành mà phóng đi.

Sáng sớm ngày hôm sau cửa lớn của Vô Tranh phủ vang lên tiếng đập mạnh, nhân gia đang mơ màng thì bị tiếng đập làm cho giật mình.

"Ra đây, ra đây. " Nhân gia một bên nói lớn, một bên nhanh chóng ra mở cửa.

Nhan Dạ và Liễn Luật Huỳnh thúc ngựa suốt đêm, sáng sớm đã về đến nơi. Nhìn Vô Tranh phủ vẫn an ổn như trước, Nhan Dạ thở hắt một hơi. Sau đó liền cùng Liễn Luật Huỳnh đi vào trong. Nhân gia vừa ra mở cửa còn mơ màng, sau nhìn thấy Nhan Dạ ngay lập tức tỉnh táo, chạy đi báo tin cho mọi người.

Nhan Dạ vừa vào liền đi ngay tới phòng của mình. Nhẹ nhàng mở cửa đi vào trong. Đoạn tới trước giường Nhan Dạ không khỏi nở nụ cười, trước mắt hắn là Diệp Thiên Thu ôm Diệp Sở Vân ngủ, bên trong là Nhan Uyển Nhã.

Diệp Thiên Thu như cảm nhận được có người đang nhìn chằm chằm mình liền mở mắt. Khi nhìn rõ dáng người trước mắt, Diệp Thiên Thu không giấu sự ngạc nhiên. "Dạ?!"

Nhan Dạ nhìn Diệp Thiên Thu nở nụ cười ôn nhu, bước chân tiến lên vài bước rồi cúi xuống hôn nhẹ lên môi của Diệp Thiên Thu. "Tướng công của nàng về rồi! "

Nhan Uyển Nhã nằm ở bên nghe được tiếng động, khó chịu trở mình rồi mở mắt. Mắt đảo xung quanh như muốn biết chuyện gì đang xảy ra. Lúc này mắt Nhan Uyển Nhã chạm vào một ánh mắt rất quen thuộc. Nhan Uyển Nhã liền đứng dậy, nhào vào lòng Nhan Dạ.

" Cha, Nhã nhi nhớ người." Giọng điệu của Nhan Uyển Nhã nghe như có chút làm nũng cũng có chút tức giận xen lẫn.

Diệp Sở Vân lúc này cũng đã thức giấc, nhìn Nhan Dạ chằm chằm. Tuy Diệp Sở Vân không nói gì, nhưng qua ánh mắt cũng cho thấy nàng nhớ Nhan Dạ và lo lắng cho y.

Nhan Dạ một bên vỗ về Nhan Uyển Nhã, một bên xoa đầu Diệp Sở Vân. Diệp Thiên Thu nhìn Nhan Dạ bị hai nữ nhi quấn quýt cũng chỉ biết cười với hân, sau đó liền đi vào bên trong thay y phục.

Tầm nửa khắc sau Diệp Thiên Thu từ trong đi ra. Nhan Dạ lúc này từ ghế đứng lên, nhìn Diệp Thiên Thu cười nhẹ rồi nói " Chúng ta tới đại sảnh, có lẽ mọi người cũng đã đầy đủ ở đây. "

Vô Tranh phủ được xây dựng đã gần hai mươi năm. Trước đây vốn là khu đất trống, hoang vắng không bóng người. Nơi đây cũng cách xa Vũ Long thành phần thịnh xa hoa, nên cũng không có ai để tâm tới. Do một lần vô tình Diệp Thiên Thu cùng Nhan Dạ đi qua nơi đây. Cũng không biết vì lý do gì mà Diệp Thiên Thu vô cùng thích nơi này. Nhan Dạ lại yêu chiều Diệp Thiên Thu, vì thế chiều ý nàng mà xây lên Vô Tranh phủ.

Tuy Vô Tranh phủ đã xây dựng xong nhưng mãi đến khi Diệp Thiên Thu mang thai Nhan Uyển Nhã mới về đây. Vì trước đó hoàn cảnh không cho phép, kẻ thù bên ngoài còn nhiều. Diệp Thiên Thu muốn Vô Tranh phủ là nơi nàng cùng gia đình nàng xong hạnh phúc bên nhau, Diệp Thiên Thu không muốn những vị khách không mời đặt chân tới đây.

Trong đại sảnh mọi người đã tới đầy đủ. Lúc Nhan Dạ vừa tới bắt gặp ánh mắt của Phong Bình cũng chỉ gật đầu coi như chào hỏi. Sau đó tiến đến vị trí chủ vị mà ngồi xuống. Liễn Luật Huỳnh ngồi bên phải Nhan Dạ, bên cạnh là Hàm Loan Bội Mễ và Liễn Luật đứng sau. Nhan Hạo Nhiên vốn dĩ đứng cạnh Liễn Luật Tề, thấy Nhan Dạ cùng Diệp Thiên Thu tới thì đi về hướng này, đứng bên Nhan Uyển Nhã.

Sau khi ngồi xuống, Nhan Dạ nhìn quanh phòng một lần rồi trầm giọng. "Bọn chúng tới rồi. "

Trong phòng trừ đám Nhan Uyển Nhã thì tất cả nghe câu nói của Nhan Dạ xong sắc mặt trở nên khó coi.

Nhan Dạ ngừng một lát rồi tiếp tục lên tiếng. Từ từ kể lại mọi chuyện trong một tháng trước. Càng nghe sắc mặt mọi người càng biến hoá.

" Lúc ta cùng Luật Huỳnh thấy bọn chúng đi về hướng này liền thúc ngựa suốt đêm để về đây. Bọn chúng đi về hướng này có nghĩa là nơi này không còn an toàn. Bọn chúng có thể đến bất cứ lúc nào. "

" Bao nhiêu người? " Phong Bình vẫn im lặng từ đầu lúc này mới đột nhiên lên tiếng.

" Ước chừng mười người, nhưng cũng có thể hơn. Thiên lực không ai dưới Đế Huyền."

Bọn họ ở đây chỉ có năm người, Liễn Luật Huỳnh lại bị thương. Nhan Dạ cũng bồn bả suốt một tháng. Bọn chúng có mười người may ra có thể chống chọi được. Nhưng nếu hơn mười người, vậy bọn họ sẽ dồn vào thế bị động, như cá nằm trong lưới.

Diệp Thiên Thu ở bên nghe vậy bàn tay siết chặt. Bọn họ đã muốn an ổn mà sống vậy mà vẫn không được tha. Khốn kiếp! Diệp Thiên Thu biết người đứng sau vụ này là ai, và muốn gì ở bọn họ. Cũng đã mười năm rồi mà cái tham vọng đấy vẫn còn lớn như vậy!

" Dạ. " Sau khi suy nghĩ kỹ Diệp Thiên Thu nhẹ tiếng gọi Nhan Dạ.

Nhan Dạ hiểu Diệp Thiên Thu muốn làm gì, khẽ gật đầu rồi nhìn Phong Bình mở lời "Phong lão, ta nghĩ Phong lão cũng thấy chuyện này nguy hiểm như thế nào. Ta muốn nhờ lão đưa lũ trẻ kia rời khỏi đây! "

Nhan Uyển Nhã vẫn ngờ ngác chưa hiểu chuyện gì thì nghe Nhan Dạ nói đưa nàng rời khỏi đây. Trong tâm liền nổi lên một trận nóng nảy. Nàng không muốn đi, nàng muốn ở lại. Nàng không muốn rời khỏi cha và nương nàng. Không muốn!

"Không! Con không đi! " Nhan Uyển Nhã không bằng lòng hét lên.

"Nhã nhi... " Nhan Dạ khẽ thở dài gọi.

" Không, cha không được ép con. Đây là nhà của con, con không đi đâu hết. Con muốn ở cạnh cha nương! " Nhan Uyển Nhã vừa dùng tay bịt tai lại vừa nói lớn.

Diệp Thiên Thu thấy vậy không đành lòng ngồi thấp xuống để bằng với Nhan Uyển Nhã, một tay vuốt tóc nàng, nhẹ giọng khuyên nhủ. " Nhã nhi, con

không phải rời khỏi cha nương. Nhã nhi chỉ đi với Phong lão tới nơi khác vài ngày, sau đó cha và nương lại đến đón Nhã nhi cùng ca ca và muội muội. Được không? "

" Nhưng... "

Rầm... Rầm...

Nhan Uyên Nhã chưa kịp nói thêm gì thì bên ngoài vang lên tiếng đập cửa lớn. Ánh mắt Nhan Dạ liền lạnh đi, tay đập lên thành ghế ngay lập tức nên nhà xuất hiện vài bậc thang dẫn xuống mật đạo. Nhan Dạ nhanh chân bước tới hôn nhẹ lên trán Nhan Uyên Nhã rồi dẫn nàng xuống dưới, phía sau Phong Bình dẫn Nhan Hạo Nhiên cùng Diệp Sở Vân đi xuống. Hàm Loan Bồng Mễ cũng dẫn theo Liễn Luật Tề xuống. Lúc này mật đạo nhanh chóng đóng lại, bên trong tối đen. Phong Bình đưa tay kéo Nhan Uyên Nhã đi nhưng nàng liền rút tay về, đứng trân trân nhìn cánh cửa của mật đạo. Đột nhiên Nhan Uyên Nhã nhìn được một lỗ nhỏ, nàng có thể nhìn được bên ngoài qua lỗ này.

Sau khi cửa mật đạo đóng Nhan Dạ, Diệp Thiên Thu cùng Liễn Luật Huỳnh ngồi về ghế. Nhìn thật nhàn nhã tựa như đang đợi cái gì. Cũng không lâu sau, bên ngoài vang một tiếng rầm thật lớn rồi sau đó là tiếng bước chân.

Đám người áo đen khi phá vỡ cửa liền chạy vào. Cả Vô Tranh phủ yên tĩnh khiến bọn chúng không khỏi có chút cảnh giác. Tên cầm đầu hít một hơi rồi xung quanh rồi nhanh chóng đi tới đại sảnh. Lại nhìn thấy ba người đang ngồi nhàn nhã hẳn liền cười cười "Nhan Thiếu chủ, biệt lại vô dạng. Có vẻ Áng Nhất đã để ba vị đây đợi lâu. "

" Không ngờ Áng Nhất lại đích thân tới đây, đúng là vinh hạnh. " Diệp Thiên Thu nhìn qua đám người vừa tới trong lòng càng cảnh giác, nhưng bên ngoài vẫn thông thả nói chuyện.

" Nhan Phu nhân nói như vậy, Áng Nhất sẽ tổn thọ mất. Thánh Nữ muốn gặp Nhan Thiếu chủ cùng Nhan Phu nhân, cả Liễn công tử nữa. " Áng Nhất vẫn giữ nụ cười cợt nhả trên môi, nhìn quanh một lượt rồi tiếp tục nói " Thánh Nữ còn cả Liễn Phu nhân, nhưng có vẻ người không có ở đây. "

Liễn Luật Huỳnh im lặng ngồi ở ghế nghe Áng Nhất nói thì nâng ánh mắt lên nhìn thẳng vào hắn, lạnh nhạt.

" Bản thiếu cảm ơn lời mời của Thánh Nữ, nhưng thứ lỗi không thể đi được. Phải phiền Áng Nhất về chuyển lời cùng gửi lời hỏi thăm của bản thiếu tới Thánh Nữ. " Nhan Dạ câu môi cười nhạt. Bình thần cất giọng như đang đàm đạo với bằng hữu lâu ngày mới gặp lại.

Từ lúc đám người Áng Nhất đi vào Nhan Dạ đã âm thầm đánh giá. Bọn chúng có tên người, thiên lực đều ở Đế Huyền, sáu tên ở tam cảnh, ba tên còn lại ở ngũ cảnh. Với tình hình như bây giờ đều không có lợi cho mình.

" Nhan Thiếu chủ vẫn nên cùng ta đi để tránh mất tình cảm hai phía. Thánh Nữ nói chỉ mời các vị đến chơi vài ngày, ta cùng đại ca và nhị ca không muốn làm khó các vị. " Áng Tam đứng bên trái Áng Nhất khinh khỉnh nói.

" Bản Thiếu nói không muốn đi, chẳng nhẽ các người không nghe rõ? " Nụ cười trên môi Nhan Dạ vẫn giữ nguyên, nhưng đáy mắt loé lên tia lạnh lẽo.

" Tướng công, có lẽ ba vị ở đây thật sự bị điếc. Nể tình Thánh Nữ vẫn nên mời đại phu tới khám. Dù sao người tới cũng là khách. " Diệp Thiên Thu nở nụ cười ôn hoà, lời nói nghe sơ qua tựa như là quan tâm. Nhưng thực chất bên trong là đang chửi người.

Áng Nhất, Áng Nhị, Áng Tam nghe vậy sắc mặt từ đỏ chuyển sáng tím rồi lại chuyển đỏ. Diệp Thiên Thu vẫn để ánh mắt vào ba người người mặt. Nhìn sắc mặt không ngừng biến đổi, Diệp Thiên Thu không nhịn được bật cười ra tiếng.

Áng Nhất bị tiếng cười của Diệp Thiên Thu kích thích, thẹn quá hoá giận. Hắn là Áng Nhất, ở Minh Quang Cung hắn dưới một người trên vạn người, có bao nhiêu người không hâm mộ hắn, lấy lòng hắn. Vậy mà giờ hắn lại phải đứng đây chịu nhục nhã chỉ bởi một nữ nhân, lại còn trước mặt bao nhiêu người. Hắn muốn giết nữ nhân này, không, không đúng, hắn muốn hành hạ nữ nhân này! Khiến nàng phải cầu xin hắn!

Áng Nhất bị tức giận mà khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt hiện lên từng tia máu, nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên Thu. " Thánh Nữ nói dù dùng biện pháp nào cũng phải mời được các vị về Minh Quang Cung. "

Vừa nói xong Áng Nhất liền nhanh chóng vận thiên lực, thiên lực xung liền bị dao động quy tụ vào bàn tay của Áng Nhất. Miệng hắn lẩm bẩm vài chữ rồi nở nụ cười thị huyết. Cùng lúc đó, thiên lực màu vàng biến thành những mũi tên phi thẳng đến hướng Diệp Thiên Thu.

Lúc Áng Nhất vận thiên lực, Diệp Thiên Thu cũng không nhàn dối. Áng Nhất là người cầm đầu ở đây, chứng tỏ hắn cũng không phải dạng vừa. Tay bản Diệp Thiên Thu nắm chặt, dồn thiên lực về phía bày tay. Sau đó liền không e ngại mà đâm thẳng về phía Áng Nhất. Diệp Thiên Thu là muốn đánh trực diện.

Áng Nhất thấy Diệp Thiên Thu lao đến hắn liền nở nụ cười khinh thường, trong đầu mắng Diệp Thiên Thu ngu ngốc.

Lúc hai kinh lực chạm vào nhau liền tạo lên một tiếng lớn, thiên lực bắn ra xung quanh tàn phá mọi thứ. Lòng ngực mỗi người như bị ai bóp chặt, khó thở.

Áng Nhất bị đẩy lùi ba bước, về mặt Áng Nhất không kiềm chế hiện nổi kinh ngạc. Lúc thiên lực của hắn chạm vào nắm đấm của Diệp Thiên Thu, hắn liền cảm thấy như vừa đụng vào một tảng đá. Nếu không phải hắn ở Đế Huyền chi ngũ thì bây giờ có lẽ hắn đã bị tàn phế.

Diệp Thiên Thu vẫn đứng nguyên nhưng mày liễu nhíu chặt lại. Thánh Nữ có vẻ nóng lòng muốn bắt người. Thiên lực của Áng Nhất là có người động

chạm vào, vì lúc giao chiến Diệp Thiên Thu cảm nhận được nó rất loạn, hơn nữa còn phức tạp. Để bắt người mà không từ thủ đoạn, danh tiếng Thánh Nữ này đặt nhằm người rồi!

Ánh mắt Áng Nhất đồ ngầu nhìn ba người Diệp Thiên Thu, bàn tay nâng cao phát mạnh. "Lên, bắt hết tất cả. "

Vừa nói xong những tên áo đen đứng phía sau đều chạy lên. Ba người Diệp Thiên Thu liền đứng quay lưng vào nhau, tạo thành hình tam giác. Nhanh chóng vận thiên lực chống lại.

Đại sảnh tuy không nhỏ, nhưng đánh nhau ở một nơi như này không khỏi có chút gò bó. Cả đại sảnh như bị rung chuyển vì sự va chạm của thiên lực. Ba người đầu lại chín người. Ngay ở đây đã cho thấy rõ sự chênh lệch lớn.

Đám người Diệp Thiên Thu áp lưng vào nhau, tuy không thể trao đổi ánh mắt nhưng lại có một sự ăn ý đến lạ người. Ba người cứ như vậy mà chống trả được gần một canh giờ. Còn đám Áng Nhất mãi không thể tới hay đến gần được.

Áng Nhất nhìn vậy liền sốt ruột. Mặt hắn ngày càng khó coi hơn. Thánh Nữ nói phải đưa người về bằng được, nếu không hắn sẽ là người chịu tội. Nghĩ đến người ở Minh Quan Cung kia, Áng Nhất không nhịn nổi rùng mình. Ánh mắt của Áng Nhất đảo một vòng, chốt lại lên tia nguy hiểm. Áng Nhất hướng tới những tên áo đen đang bao vây người kia hét lớn "Bày trận!"

Tám tên áo đen nghe vậy liền nhanh chóng di chuyển, lộ dần ra trần đồ bao vây ba người Diệp Thiên Thu ở bên trong.

Nhan Dạ nhìn đám người Áng Nhất bày trận, trong lòng dâng lên nỗi bất an khó hiểu. Ánh mắt nhìn sang Diệp Thiên Thu cùng Liễn Luật Huỳnh. Diệp Thiên Thu nhận được ánh mắt của Nhan Dạ thì khẽ lắc đầu.

Ba người lúc này cũng đã thấm mệt, thiên lực cũng hỗn loạn. Tuy vợ chồng Nhan Dạ tả tơi nhưng cũng đỡ hơn Liễn Luật Tề. Liễn Luật Huỳnh lúc này đã gượng hết sức, trên người những vết thương cũ chưa lành lại bị toác ra chảy máu.

Bọn Áng Nhất lúc này đã bày xong trận đồ. Trật Bát Quái này do Thánh Nữ dạy bọn chúng để đề phòng, không ngờ phải dùng đến nó thật.

Hai tay Áng Nhất để ngang ngực, mắt hắn mắt nghiền, miệng lầm bầm như đang đọc khẩu quyết. Những người còn lại đều làm theo hắn. Xung quanh ba người Diệp Thiên Thu xuất hiện vòng tròn màu vàng. Dần dần vòng tròn ngày càng thu nhỏ.

Trận đồ Bát quái?! Diệp Thiên Thu kinh ngạc nhìn Nhan Dạ. Bọn Áng Nhất bày trận đồ Bát quái khác nào đang giúp bọn nàng!

Đầy mắt Nhan Dạ cũng đầy ngạc nhiên, nhưng hắn vẫn cảm thấy có điều gì không ổn. Chính Nhan Dạ cũng không biết tại sao.

"Dạ, Huỳnh ca. Chúng ta sẽ phá trận đồ này. Dù cảm thấy không thích hợp nhưng vẫn phải thử! " Diệp Thiên Thu một bên chống đỡ, một bên dùng bí âm truyền hai người còn lại.

Liễn Luật Huỳnh cùng Nhan Dạ nhìn Diệp Thiên Thu gật đầu. Bọn hắn cũng có ý định như vậy.

Trận đồ Bát quái này trước khi đánh nhau với Thánh Nữ Diệp Thiên Thu và Nhan Dạ đã cùng nhau phá giải. Nếu lần này chỉ đơn giản là trận đồ bình thường thì bọn Diệp Thiên Thu nắm chắc phần thắng. Nhưng nếu không phải, thì coi như bọn họ thua tâm kế xảo quyệt của vị Thánh Nữ kia.

Ánh mắt của Nhan Dạ và Diệp Thiên Thu chạm nhau. Ngay sau đó hai người liền di chuyển đứng đối nhau. Bàn tay không ngừng di chuyển. Xung quanh lúc này mọi thứ như bị kích thích mà di chuyển mạnh mẽ, cả không khí đột nhiên bị hút hết. Tầm một khắc sau, giữa hai người liền xuất hiện một quả cầu màu trắng đục.

"Vạn Nguyên Tự! Phá! "

Nhan Dạ cùng Diệp Thiên Thu đồng thanh hét lên rồi hướng tới Áng Nhất mà lao tới.

Muốn phá trận Bát quái thì phải phá người then chốt. Mà ở đây chính là Áng Nhất!

Áng Nhất nhìn quả cầu trắng đang lao về phía mình mà nở nụ cười. Hắn không sợ, hắn đang nở nụ cười. Tự như đã đoán được điều này.

Tay Áng Nhất đột nhiên di động, không giống với những người còn lại. Lầm bầm vài câu, quanh Áng Nhất xuất hiện làn khói màu đen. Làn khói đen mờ ám dần dần lan rộng rồi bao quanh Áng Nhất.

Khi quả cầu trắng chạm vào làn khói kia liền như bị hút lấy. Làn khói màu đen nhanh chóng bám vào quả cầu trắng khiến nó đục dần. Ngay khi quả cầu biến thành màu đen thì một tiếng nổ lớn vang lên.

Cả đại sảnh rung động mãnh liệt. Nhưng người ở gần đều bị bắn ra xa. Liễn Luật Huỳnh cũng chịu chung số phận, bị bắn về phía sau, đập mạnh vào tường rồi ngã đi.

Phải chờ một lúc khói bụi xung quanh bay bớt đi mới có thể nhìn rõ. Ở giữa đại sảnh bị nát một vòng tròn lớn. Nhan Dạ ngồi trên nền đỡ Diệp Thiên Thu đã ngã. Quần áo của hai người bị cắt rách tả tơi. Nhìn như vậy cũng biết chuyện vừa xảy ra kinh khủng như thế nào. Mà Áng Nhất vẫn lạnh lặn đứng một chỗ, quần áo cũng bị cắt rách nhưng không đáng kể.

Áng Nhất nhìn Nhan Dạ, trong tâm hấn lại cảm thấy may mắn vì Thánh Nữ đưa cho bọn họ Kim Tầm Y. Nếu không hấn lúc này mới là người nằm trên mặt đất.

"Nhan Thiếu chủ, đây là do kết quả của việc rượu mời không uống mà muốn rượu phạt. " Nói xong hấn nhìn về phía Áng Nhị, Áng Tam. "Giải đi, bây giờ chỉ còn chờ tin của lão Tứ thôi. "

Nói xong hấn dẫn đầu đi khỏi, phía sau vài tên đi đến vác Liễn Luật Huỳnh, Áng Nhị Áng Tam đến bên cạnh giám sát Nhan Dạ.

Nhan Dạ khuôn mặt lạnh lẽo nhưng động tác lại rất ôn nhu, nhẹ nhàng bế Diệp Thiên Thu lên. Trước khi quay đầu đi Nhan Dạ nhìn về hướng mặt đạo dưới ghế một lúc mới bước đi.

Nhan Uyển Nhã ở dưới mặt đạo nhìn rõ tất cả mọi chuyện. Lúc nàng nhìn thấy nương bị ngắt trong lòng của cha, nàng đã muốn chạy tới đấy. Nàng muốn ở bên cạnh hai người họ. Nhưng khi nàng vừa động liền bị người khác giữ lại. Nàng không thể làm gì, chỉ có thể trở mắt nhìn cha, nương bị dẫn đi.

" Cha, nương... Không! Hai người đợi Nhã nhi... "

Phong Bình đột nhiên đi tới bịt miệng của Nhan Uyển Nhã lại. Tuy mặt đạo ở dưới lòng đất nhưng hiện tại vẫn phải chú ý.

Sau khi nhìn bọn Áng Nhất khuất dạng, Phong Bình mới thả Nhan Uyển Nhã ra.

Nhan Uyển Nhã vô lực ngã xuống. Đi rồi, cha và nương nàng bị bắt đi rồi. Vừa rồi nương nàng bị thương, họ có chữa cho nương hay không? Còn có cả cha nàng nữa. Tâm trí của Nhan Uyển lúc này hoàn toàn trống rỗng. Nhà nàng vốn đang hạnh phúc mà, tại sao?

Nhan Hạo Nhiên một bên ôm Diệp Sở Vân không biết phải làm gì. Trong lòng hấn, hai muội muội đều là điều để hấn yêu thương, bảo vệ. Nhìn Nhan Uyển Nhã khóc nức lên, hấn liền cầu cứu Liễn Luật Tề.

Liễn Luật Tề từ đầu đến cuối ánh mắt vẫn dừng trên người Ngan Uyển Nhã, nhìn nàng yếu đuối bật khóc. Khiến lòng hấn có chút khó chịu cùng đau lòng, nhưng hấn lại không biết làm gì để dỗ nàng.

Nhận được ánh mắt của Nhan Hạo Nhiên, Liễn Luật Tề thờ dài một hơi rồi đi tới ngồi trước Nhan Uyển Nhã.

Liễn Luật Tề dùng tay vỗ nhẹ vào lưng Nhan Uyển Nhã, nhẹ giọng an ủi nàng " Nhã nhi ngoan, đừng khóc nữa. "

Nhan Uyển Nhã ngẩng đầu lên, lúc này khuôn mặt nàng toàn là nước mắt, răng nàng cắn chặt vào môi để kìm nén tiếng nức. Mắt Nhan Uyển Nhã đỏ lên vì khóc, nàng nhìn Liễn Luật Tề sau đó liền nhào vào lòng Liễn Luật Tề. Ở trong lòng Liễn Luật Tề, Nhan Uyển Nhã như tìm được chỗ dựa. Nàng bắt chập hết mọi thứ mà khóc to, tay Nhan Uyển Nhã nắm chặt vạt áo của Liễn Luật Tề như kiểu nàng sợ hấn cũng đi giống cha và nương nàng.

Liễn Luật Tề thấy nàng khóc đến thiên hôn địa ám lại càng luống cuống hơn. Chỉ biết ôm Nhan Uyển Nhã thật chặt, vỗ về nàng.

Diệp Sở Vân cũng đang hoảng sợ bám chặt Nhan Hạo Nhiên. Tuy nàng không được chứng kiến tận mắt như Nhan Uyển Nhã, nhưng qua những rung động cũng khiến nàng hiểu.

Phong Bình cùng Hàm Loan Bội Mễ ở một bên bàn bạc vấn đề rồi khỏi nơi này.

Mọi người cho Nhan Uyển Nhã bình tĩnh lại mới bắt đầu đi theo lối mòn mặt đạo để ra ngoài. Nhan Uyển Nhã sau khi ngừng khóc thì cũng không nói một câu gì. Nàng được Liễn Luật Tề công trên vai, im lặng cả chặng đường.

Đi tầm 1 canh giờ cuối cùng cũng rời khỏi mặt đạo. Mặt đạo dẫn ra một khu rừng cách xa Vũ Long thành. Cảm nhận mọi người cũng mệt, Phong Bình liền bảo mọi người nghỉ ngơi một lúc rồi sẽ đi tiếp sau. Mọi người đồng ý rồi tìm chỗ bằng phẳng ngồi xuống.

Liễn Luật Tề đi đến một góc cây lớn rồi để cho Nhan Uyển Nhã ngồi dựa vào cây, bản thân cũng ngồi cạnh bên nàng.

" Huỳnh mệt không? " Nhan Uyển Nhã nhìn Liễn Luật Tề hỏi, tay đưa lên lau đi vài hạt mồ hôi trên mặt y.

Liễn Luật Tề vốn thấy Nhan Uyển Nhã im lặng mãi, bây giờ mới nói chuyện mà câu đầu tiên lại quan tâm hấn như vậy. " Không sao. Phải rồi, ta có thứ này tặng muội. " Vừa nói Liễn Luật Tề vừa lấy ra một vật nhỏ, đưa cho Nhan Uyển Nhã.

Nhan Uyển Nhã nhìn vật nhỏ trong tay liền thích không buông. Đó là tượng gỗ, nhỏ chỉ bằng ba ngón tay của nàng. Tượng gỗ là khắc hình nàng. Từng chi tiết được khắc rất tỉ mỉ, dù to hay nhỏ.

" Tề ca ca, cảm ơn. " Nhan Uyển Nhã tâm tình lúc này đã vui vẻ hơn nhìn Liễn Luật Tề nở nụ cười ngọt ngào.

Liễn Luật Tề nhìn Nhan Uyển Nhã đã vui vẻ hơn, trong lòng hấn cũng vui vẻ. Ít ra vật nhỏ này cũng có ích. Tượng gỗ này hấn khắc trong thời gian ở Vô Tranh phủ. Vốn dĩ tìm cơ hội để tặng Nhan Uyển Nhã nhưng lại không có. Không nghĩ là sẽ đem nó ra lúc này.

Phong Bình và Hàm Loan Bội Mễ ngồi đối diện nhau nói chuyện. Không khí xung quanh hai người rất căng thẳng, thỉnh thoảng Hàm Loan Bội Mễ còn nhìn về phía Nhan Uyển Nhã. Sau một hồi, hai người liền đứng dậy đi về hướng Nhan Uyển Nhã và Liễn Luật Tề.

Nhan Uyển Nhã nhìn thấy vậy, vô thức nàng cảm thấy có chuyện gì không đúng. Tay nàng cầm chặt tay Liễn Luật Huỳnh.

Hàm Loan Bội Mễ vừa tới nhìn hành động của Nhan Uyển Nhã liền thở dài. "Tề nhi, con chào tạm biệt Nhã nhi đi. Chúng ta phải tách ra. "

Nhan Uyển Nhã nghe vậy liền tròn mắt ngạc nhiên quay sang nhìn Liễn Luật Tề, trong đáy mắt là sự hoảng sợ.

Tay Liễn Luật Tề gắt gao nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Nhan Uyển Nhã, không chịu buông ra. Hắn hoàn toàn không ngờ được hắn cũng Nhan Uyển Nhã lại đột ngột bị bắt tách ra như vậy. Tâm tình của hắn lúc này rất không tốt.

"Nhã nhi ngoan, chúng ta cần phải đi rồi, muộn chút nữa..., tối nay chúng ta sẽ phải ngủ ngoài trời a." Phong Bình một bên cố gắng dỗ dành.

Nhan Uyển Nhã giữ chặt Liễn Luật Tề bên cạnh mình: "Tề ca, đừng đi! Mễ đi, tại sao lại phải tách ra?"

Liễn Luật Tề nhìn Hàm Loan Bội Mễ ánh mắt kiên định nhất quyết không chịu tách ra. " Còn không muốn tách ra! "

"Tề nhi, nương biết con không rời xa Nhã nhi, nhưng tình hình giờ rất nguy hiểm. Chờ mọi chuyện ổn cả, các con lại có thể gặp nhau." Hàm Loan Bội Mễ khó xử nhìn Liễn Luật Tề khuyên lơi.

" Không cần tách! Không phải nguy hiểm thì cần ở cạnh nhau hay sao?" Liễn Luật Tề bướng bỉnh nói, hắn không muốn tách khỏi Nhan Uyển Nhã. Hắn đã hứa sẽ ở bên cạnh nàng!

Nhan Uyển Nhã nghe vậy, nước mắt theo đó chảy xuống. Nàng cũng không muốn, không muốn rời xa Liễn Luật Huỳnh. Cha và nương đi rồi, mà bây giờ còn bắt nàng phải tách khỏi Liễn Luật Tề. Nàng làm sao chịu được khi trong khoảng thời gian ngắn ngủi như thế những người nàng yêu thương dần dần rời khỏi nàng?

Hàm Loan Bội Mễ cùng Phong Bình đâu phải là người vô cảm. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy họ cũng đau lòng, cũng không lờ. Nhưng hiện giờ rất nguy hiểm, bắt buộc phải tách!

Phong Bình rất là bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là quay đầu lại nhờ Nhan Hạo Nhiên giúp đỡ, dù sao cũng là huynh muội sẽ dễ hơn.

Nhan Hạo Nhiên dẫn theo Diệp Sở Vân đi tới, khom người dùng tay lau nước mắt cho Nhan Uyển Nhã. "Nhã nhi, ngoan. Chúng ta chỉ tạm thời tách ra. Khi mọi chuyện qua rồi ca ca dẫn muội đi gặp Luật Tề. Được không? "

Hàm Loan Bội Mễ nhìn hai người một chút, thấy bọn họ không có kích động như vừa rồi, liền nhân cơ hội đem bàn tay nắm chặt của hai người mở ra, tay phải vững vàng giữ lấy Liễn Luật Tề, đối với Phong Bình nói: "Phong lão, mau dẫn Nhã nhi rời đi!"

Nhan Uyển Nhã gạt mình phục hồi tinh thần lại thì đã bị Phong Bình bế lên, nàng liền liều mạng giãy dụa: " Phong gia gia, người buông ra! Con không muốn đi! Không đi, con muốn Tề ca... Phong gia gia, người mau thả con xuống! Con không muốn cùng Tề ca tách ra!" Trong lòng Nhan Uyển Nhã đột sinh ra cảm giác sợ hãi. Không biết tại sao nàng lại có cảm giác sẽ không được gặp Liễn Luật Tề nữa.

Liễn Luật Tề bị Hàm Loan Bội Mễ giữ chặt, chỉ biết trơ mắt nhìn Nhan Uyển Nhã đang gào khóc tới khán giọng kia. " Nhã nhi! Nương, người bỏ tay con ra! Nhã nhi! "

Hàm Loan Bội Mễ vững vàng giữ hắn lại, không nhận được đau lòng. "Phong lão, các người đi mau!"

"Tề ca ca, Tề ca ca, Tề ca ca..."

Phong Bình ôm Nhan Uyển Nhã, hạ quyết tâm, không quay đầu lại, mau chóng rời đi. Nhan Hạo Nhiên cùng Diệp Sở Vân chào Hàm Loan Bội Mễ rồi cũng bước đi. Xa xa, còn có thể nghe được tiếng Nhan Uyển Nhã khàn giọng gọi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nhan Phát Du

6 năm sau.

Nhan phủ.

Phù Dung viện. Tiểu viện nằm ở góc khuất của phủ, từ bên ngoài nhìn vào trông thật rách nát, tựa như chỉ cần một cơn gió mạnh thổi qua sẽ khiến nó sụp đổ. Xung quanh viện không có cây cối hay hoa lá gì mà chỉ thấy vẻ heo hút, hoang vu đến nỗi ai cũng không thêm ngó tới.

Bên trong tiểu viện so với bên ngoài lại khá ngăn nắp, gọn gàng, cũng chỉ có vài vật dụng đơn giản cần thiết. Trên tràng kỷ được kê bên phải tiểu viện, có

một nữ tử nửa nằm nửa ngồi ở trên, nàng vận y phục màu hồng phấn nhẹ nhàng không có chút cầu kì, nhưng người hiểu biết có thể thấy được y phục của nàng được may từ vải Tô Văn - loại vải khiến người ta phải đổ mồ hôi để giành nhau mua. Trên tay cầm một quyển sách, nổi bật trên bìa đen là bàn tay trắng nõn với những ngón tay thon nhỏ. Quyển sách được nàng cầm cao vừa vặn che khuất gương mặt phía sau, nhìn qua đáng người yếu điệu kia không khỏi khiến người ta tò mò với dung mạo của nàng.

"Tiểu thư." Lúc này có một nữ tử bước vào tiểu viện cất tiếng gọi, nàng vận trên người vận thanh y, có chút giống với y phục của nha hoàn nhưng lại đẹp hơn, loại vải cũng tốt hơn.

"Ừ." Nữ tử trên tràng kỷ mắt vẫn không rời quyển sách, lười biếng đáp nhẹ một tiếng.

Thanh y nữ tử kia như quá quen với cảnh này nên cũng không để ý, rót một chén nước cầm đến cho nàng. Không nhanh không chậm nói tiếp "Tiểu thư, ba ngày sau là thất niên tái chiến."

Thất niên tái chiến. Chính là trong tứ quốc đều có quy định, cứ bảy năm một lần tổ chức một cuộc đấu để tìm ra trong mỗi quốc mười người có thực lực cao nhất. Sau đó tứ quốc lại tập trung tại một nơi theo quy định để tiếp tục mở cuộc thi đấu chọn năm người tốt nhất để đưa vào Huyền Thiên Chiến Trường để khảo sát cũng như nâng cao thực lực. Chỉ cần từ Huyền Thiên Chiến trường xếp trong top năm mươi thì có thể vào môn phái. Đối với mỗi quốc gia có người ở trong môn phái chính là có chỗ dựa, hay nói cách khác chính là được rạng danh hơn. Cũng vì muốn vào môn phái rất khó khăn và khắc nghiệt nên mới làm mọi người càng ao ước hơn.

Nữ tử kia nghe vậy liền ngồi thẳng dậy, hạ quyển sách xuống. Nhẹ nhàng tiếp chén nước mà nhấp một ngụm. Lúc này không còn vật gì che cản tầm mắt khiến dung nhan của nàng lộ rõ. Đôi lập đáng người yếu điệu là khuôn mặt khiến người ta cười chê. Bên mặt phải của nàng có một vết bông, bao trùm một bên má của nàng. Vết bông đỏ ửng, nổi bật trên da, khiến người ta muốn bỏ qua nó cũng không được.

"Ước hẹn đã tới. Lưu Ly, em nói thử xem hôm đây sẽ có trò gì vui hay không?" Vừa nói như vừa nghĩ tới cảnh ngày hôm đó, khiến nàng không khỏi cau mày. Lúc nhìn nàng cười khiến không khí trở nên quý dị, đáng sợ. Nhưng nếu lúc này nhìn từ bên trái sẽ lại là một dung mạo khác. Chỉ cần có người bỏ qua vết bông kia là sẽ thấy sau nó là vẻ đẹp khuynh thành, hoa nhường nguyệt thẹn. Khuôn mặt với làn da trắng, mịn màng, mày liễu, đôi mi dài, cong cong ở dưới là môi mát phượng đầy thu hút, tròng mắt màu hổ phách, khiến người khác say mê. Cái mũi nhỏ cao, nằm cân đối trên khuôn mặt. Đôi môi màu đào, đầy đặn vừa đủ.

"Tất nhiên là sẽ vui vẻ, Nhan Uyển Nhã một người từ phế vật nay biến thành thiên tài. Tiểu thư, người sẽ làm mọi người sợ hãi a." Lưu Ly vui vẻ nói. Nàng thật mong ba ngày này tới thật nhanh để xem bộ dạng mọi người lúc đó, hẳn sẽ rất thú vị.

Không sai, nữ tử này chính là Nhan Uyển Nhã mà sáu năm trước bị một thế lực thần bí hại cho nhà cửa tan nát, người thân xa cách. Khiến nàng phải lưu lạc, đến ở nhờ Nhan phủ. Khiến cho nàng phải che dấu nhan sắc, che dấu một thân võ công vì nàng biết, lúc này thực lực của nàng vẫn không thể chống lại thế lực thần bí kia.

"Bốn tiểu thư cũng mong chờ." Đại ca, tiểu Vân, chúng ta sắp được gặp nhau rồi. Nhan Uyển Nhã nghĩ vậy trên mặt liền xuất hiện vẻ dịu dàng.

Sáu năm trước, nàng cùng ca ca và Sở Văn được Phong Bình dẫn trốn thoát. Phong Bình đã sắp xếp nàng ở Nhan phủ, gia chủ chính là Đại tướng quân Nhan Vũ Diệt. Theo Phong Bình nói, cha của nàng cũng chính là Nhan Dạ trước đã từng cứu một nhà ba trăm bốn mươi hai người của Nhan Vũ Diệt vì vậy hắn liền quyết định lấy họ Nhan để nhớ ân cứu mạng này. Chính Phong Bình cũng bảo nàng phải che dấu khuôn mặt thật sự. Vậy nên khuôn mặt này trừ Lưu Ly thì cũng chỉ Nhan Vũ Diệt là biết. Khi an bài thỏa đáng, Phong Bình liền dẫn ca ca cùng tiểu Vân đi mất. Sau đó y cứ ba tháng tới một lần để đốc thúc cũng như dạy nàng đấu khí, y thuật... Mỗi lần Phong Bình đến có dẫn theo tiểu Vân còn ca ca nàng thì không thấy đâu. Mỗi lần hỏi nàng chỉ đều nhận được đáp: "Hắn vẫn tốt". Nhưng tới hai năm nay ngay cả tiểu Vân cũng không thấy tới. Phong Bình nói với nàng, chỉ cần ở Thất niên tái chiến, chỉ cần nàng đột phá Thiên Huyền thì hẳn sẽ cho nàng được gặp ca ca và tiểu Vân.

"Tiểu thư, có người tới." Lưu Ly vốn định nói gì nhưng nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài liền nhắc nhẹ Nhan Uyển Nhã.

Nhan Uyển Nhã tuy không để ý nhiều nhưng vẫn nghe được động tĩnh bên ngoài, mày liễu khẽ nhíu. Đặt chén nước sang bên cạnh, vươn tay lấy khăn lụa đeo lên, khéo léo che được vết bông, chỉ còn thấy đôi mắt. Vừa vận lúc này có một tiểu nha hoàn đi vào.

"Nhị tiểu thư, gia chủ cho gọi người tới." Nha hoàn tuy gọi nàng một tiếng Nhị tiểu thư nhưng lại có dáng điệu khinh người. Nàng ta nói xong liền quay người đi ra ngoài mà không cần đến sự cho phép.

Nhan Uyển Nhã cũng không để ý tới chi tiết này mà chỉ suy nghĩ xem Nhan Vũ Diệt gọi nàng tới để làm gì.

"Tiểu thư, ông ta gọi người tới là có ý gì?" Lưu Ly cũng tràn đầy tò mò lên tiếng.

"Không phải đi tới đây sẽ biết sao. Đi thôi." Nhắc chân bước ra khỏi tiểu viện, theo chỉ dẫn của nha hoàn dẫn đến thư phòng.

Nha hoàn chỉ đường kia như cố tình muốn bỏ rơi Nhan Uyển Nhã, thoáng cái đã không thấy bóng dáng. Do không ra ngoài nhiều nên Nhan Uyển Nhã không quen bố cục của Nhan phủ. Loay quanh cả nửa canh giờ vẫn chưa tìm được đường đến thư phòng. Lưu Ly đi theo phía sau mặt tràn đầy tức giận, nếu không phải tiểu thư nói nàng không được hành động lỗ mãng thì nàng đã muốn đi đánh người rồi.

Đi thêm một đoạn nữa, Nhan Uyển Nhã liền nghe thấy tiếng nói chuyện phía trước, nghe giọng có thể đoán ra là một đám trẻ con đi. Đi loạn cả buổi cũng không gặp một bóng người nào, lại không biết thư phòng ở đâu. Nhan Uyển Nhã nhìn qua Lưu Ly, thấy Lưu Ly phía sau tràn ngập tức giận như muốn đánh người. Biết không còn cách nào, Nhan Uyển Nhã đành đi hỏi đám nhóc kia. Được chút nào hay chút đấy.

Đi thêm vài bước nữa, phía trước liền hiện rõ. Trước mắt Nhan Uyển Nhã sơ sơ có chín, mười đứa trẻ. Ước chừng lớn nhất là mười một tuổi, nhỏ nhất tầm bảy, tám tuổi. Chúng đang đứng quanh một võ đài nhỏ, ở trên võ đài có hai đứa khác đang tỉ thí với nhau. Nhìn sơ qua cũng biết đây là nơi luyện tập.

Đám trẻ thấy Nhan Uyển Nhã đi tới liền dừng mọi hành động tò mò nhìn Nhan Uyển Nhã.

" Là ai vậy? Tại sao ta chưa gặp bao giờ? "

" Nhìn thật lạ... "

Nhan Uyển Nhã thấy đám trẻ nhìn chăm chăm đầy cảnh giác cũng chẳng quan tâm nói " Có ai biết đường đến thư phòng không? "

" Người là ai? " Nam hài tử lớn nhất nghe Nhan Uyển Nhã hỏi liền nghi vấn nhìn nàng.

" Là người ở Phù Dung viện, cần tìm gia chủ. Có thể chỉ đường tới thư phòng rồi chứ? "

Đám trẻ nghe tới Phù Dung viện liền tròn mắt nhìn Nhan Uyển Nhã, sau đó đồng loạt lùi về sau mấy bước. Không phải là ghét Nhan Uyển Nhã, mà là sợ nàng. Có lần nghe được lời đồn ở Phù Dung viện có quý. Với tính tò mò hiếu thắng của trẻ con, cả đám liền dất nhau đi vào Phù Dung viện. Cũng vào hôm đấy, Nhan Uyển Nhã không nghĩ là có người liền không đeo khăn che mặt. Và đám trẻ nhìn thấy dung mạo của của Nhan Uyển Nhã liền bị ám ảnh. Cũng từ đó không ai dám tới gần Phù Dung viện, Nhan Uyển Nhã cũng bị lãng quên.

Nhan Uyển Nhã nhìn hành động kia, mày liễu khẽ nâng dờ khóc dờ cười. Thôi được rồi, tự thân vận động thôi. Biết được sẽ không có câu trả lời, Nhan Uyển Nhã thờ dãi quay người đi. Nàng đang nghĩ có khi nào tới mai vẫn không tìm thấy đường tới thư phòng không.

" Khoan đã, muội dẫn tỳ đi... "

Nhan Uyển Nhã vừa toan bước đi theo có một giọng nói kéo nàng lại. Giọng nói kia là của một tiểu cô nương, nhìn nàng cũng chừng 9, 10 tuổi. Khuôn mặt khá ái, thân vận lục y. Tóc búi thành hai búi tròn gọn gàng. Ừm, là một tiểu cô nương phần điều ngọc mài, là một tiểu mỹ nhân.

Tiểu cô nương thấy Nhan Uyển Nhã đã dừng bước liền chạy lên. Bàn tay nhỏ nắm tay nàng, vui vẻ khéo Nhan Uyển Nhã đi.

Nhan Uyển Nhã nhìn hành động kia trong tâm không khỏi ngạc nhiên, trên môi vô thức nở nụ cười nhẹ.

" Tiểu cô nương, muội không sợ sao? "

Tiểu cô nương tâm trí hưng phấn đi phía trước kéo Nhan Uyển Nhã, nghe vậy môi nhỏ của nàng dẩu lên. " Muội tên Nhan Phát Du. Muội không sợ, nương nói tỳ là bị thương nên mới như vậy. Tỳ tỳ, vết thương của tỳ còn đau không? "

Nhan Uyển Nhã nhìn đôi mắt trong veo đầy lo lắng của Nhan Phát Du, tâm nàng có một cỗ ám áp dâng lên. Trong những năm nàng ở Nhan phủ ngoài việc nâng cao thực lực thì nàng không hề nghĩ tới điều gì. Hướng chi Nhan Uyển Nhã nàng chưa từng muốn quan tâm đến bất cứ ai. Từng người, từng người xung quanh nàng quan tâm cứ đi dần rồi cứ thế biến mất. Nên đối với Nhan Uyển Nhã, tình thân - là một thứ vô vị.

" Du nhi ngoan, tỳ không đau. Còn nữa, tỳ tên Uyển Nhã. " Nhan Uyển Nhã ôn nhu xoa đầu Nhan Phát Du. Nhìn Nhan Phát Du lúc này đột nhiên lại khiến nàng nhớ tiểu Vân.

Nhan Phát Du thấy nàng nói vậy thì gật đầu, ngọt ngào cất giọng " Nhã tỳ tỳ. " Sau đó lại tiếp tục kéo Nhan Uyển Nhã đi tiếp. Cả đoạn đường Nhan Phát Du không ngừng riu rít kể chuyện cho Nhan Uyển Nhã nghe.

Vừa đi vừa vui vẻ nói chuyện chả mấy chốc đã tới thư phòng. Nhan Phát Du không vui nhìn Nhan Uyển Nhã " Tỳ tỳ, tới rồi. "

Nhìn điệu bộ của Nhan Phát Du, Nhan Uyển Nhã không nhịn được mà bật cười. Ôn nhu nựng má Nhan Phát Du " Nếu rảnh thì tới Phù Dung viện chơi. "

Nghe xong Nhan Phát Du liền nở nụ cười, thế là từ giờ nàng có thể chơi với Nhan Uyển Nhã rồi. Nhan Phát Du nàng rất thích tỳ tỳ này.

" Muội biết rồi. Tỳ vào trong đi, muội về trước. " Vừa nói xong Nhan Phát Du vẫy tay chạy đi.

Nhan Uyển Nhã nhìn bóng dáng nhỏ bé vừa biến mất vô thức bật cười. Có lẽ ở Nhan phủ này, người Nhan Uyển Nhã để tâm đầu tiên sẽ là tiểu cô nương này.

Truyện này là sủng nhé mấy bạn "">

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tứ đại gia tộc

Lưu Ly vẫn đi bên cạnh, nhìn Nhan Uyển Nhã cũng Nhan Phát Lăng nói chuyện vui vẻ nàng cũng vui lây theo.

Lưu Ly vốn là một đứa trẻ đáng thương, mẹ mất, cha thì mê đánh bạc. Vì thường thua bạc mà đi vay tiền. Đến khi không thể vay tiền liền đem Lưu Ly đi bán vào kĩ viện. Vào 4 năm trước, trong một lần Nhan Uyển Nhã đi ra ngoài thì thấy Lưu Ly bị một đám người đuổi đánh phía sau. Nhìn Lưu Ly, Nhan Uyển Nhã liền nhớ tới Diệp Sở Vân. Vì vậy mà cứu giúp Lưu Ly, sau khi nghe Lưu Ly kể lại mọi chuyện thì quyết định giữ Lưu Ly lại.

Cũng vì cảm tạ ơn cứu mạng của Nhan Uyển Nhã, Lưu Ly liền một lòng trung thành chăm sóc Nhan Uyển Nhã. Trong suốt 4 năm ở cạnh Nhan Uyển Nhã đây là lần đầu nàng thấy tiểu thư nở nụ cười hay dùng giọng ôn nhu như vậy với người khác. Trước đây nàng chỉ gặp Nhan Uyển Nhã như vậy khi mà muội muội của Nhan Uyển Nhã tới.

"Lưu Ly, gõ cửa đi" Nhìn Nhan Phát Du khuất bóng, Nhan Uyển Nhã liền thu lại nụ cười.

Lưu Ly nghe vậy nhanh chóng đi lên gõ cửa thư phòng.

"Vào đi"

Tiếng gõ cửa vừa dứt thì bên trong truyền ra một tiếng nói. Nhan Uyển Nhã liếc Lưu Ly rồi đi vào trong. Lưu Ly không đi theo mà phụ Nhan Uyển Nhã đóng cửa rồi đứng ở bên ngoài.

Nhan Uyển Nhã đẩy cửa vào đi vào bên trong. Bên trong căn phòng tương đối rộng rãi, trên tường treo tranh tứ bình, ở phía sau có mấy kệ đựng sách. Phía trước là thư án, và gia chủ đang ngồi ở đó.

Nhan gia vốn trải qua mấy đời đều làm Tướng quân cho triều đình. Nhưng trải qua một số chuyện trước đây mà Nhan gia từ đời của Nhan Vũ Diệt đã từ bỏ chức quan ấy. Trải qua sóng gió Nhan gia đã thu liễm hơn trước nhưng không ai có thể phủ nhận được sức mạnh của Nhan gia.

Nhan Vũ Diệt thấy Nhan Uyển Nhã đi vào liền rời mắt nhìn lên. Nhan Vũ Diệt ánh chừng tầm tứ tuần, nhưng nhìn vẫn đầy sức sống, đôi mắt hẹp dài cương nghị đang nhìn Nhan Uyển Nhã.

Nhan Uyển Nhã bỏ qua ánh mắt ấy, thản nhiên đi vào. "Gia chủ." Đến giữa giữa phòng Nhan Uyển Nhã cất tiếng chào hỏi.

Nhan Vũ Diệt cũng thu hồi ánh mắt lại, đặt cây bút lông trên tay xuống. Hai bàn tay đan vào nhau đặt trên thư án. "Ngồi đi."

Nhan Uyển Nhã gật đầu rồi đi tới ghế bên phải ngồi xuống. Nhan Uyển Nhã vừa ngồi ổn định thì trà cũng được mang đến. Nhan Uyển Nhã liếc người vừa đặt tách trà xuống. Tuy gặp một hai lần nhưng Nhan Uyển Nhã vẫn nhận ra. Hẳn là quản gia của Nhan phủ, cũng là tâm phúc của Nhan Vũ Diệt - Nhan Tư.

Nhan Tư đặt tách trà xuống, nhìn Nhan Uyển Nhã mỉm cười rồi im lặng lui xuống.

Nhan Uyển Nhã nhìn tách trà một lúc rồi nâng lên nhấp nhẹ một ngụm. Ngụm trà nhỏ vừa tràn vào khoang miệng, Nhan Uyển Nhã liền khó chịu nhíu chân mày. Nàng không thích trà, từ bé đã không thích. Nhan Uyển Nhã ghét trà vì vị của nó vừa đắng vừa chát. Cha nói nàng giống nướng, nướng cũng ghét trà.

Nhan Uyển Nhã miễn cưỡng nuốt nước trà trong miệng xuống. Cảm thấy đã bớt khó chịu mới nói chuyện "Không biết Gia chủ có chuyện gì muốn phân phó?"

Tuy biểu hiện của Nhan Uyển Nhã chỉ thoáng qua nhưng Nhan Vũ Diệt vẫn có thể nhận thấy. "Nếu không thích thì không cần miễn cưỡng."

Câu nói không đầu không đuôi, nhưng Nhan Uyển Nhã hiểu. Gia chủ đã nói vậy, nàng không cần tự miễn cưỡng bản thân. Đưa tay đẩy tách trà ra xa một chút rồi lại nhìn Nhan Vũ Diệt.

Nhan Vũ Diệt thấy hành động của Nhan Uyển Nhã khoe miệng khẽ nhếch lên, gương mặt cũng thả lỏng đôi chút. Lại thấy Nhan Uyển Nhã nhìn chăm chăm mình, Nhan Vũ Diệt cũng không nói nhiều, lấy từ ngăn kéo ra một phong thư rồi đưa về hướng Nhan Uyển Nhã.

"Sáng nay Quý Y cho người mang thư đến, nói ta đưa cho người."

Quý Y trong lời của Nhan Vũ Diệt chính là Phong Bình. Nhan Uyển Nhã trong lòng nổi lên một trận nghi ngờ. Tự mình không đến lại gửi thư, rốt cuộc Phong Bình muốn làm gì?

Trong đầu nghĩ vậy nhưng Nhan Uyển Nhã vẫn đứng dậy nhận thư. Nhan Uyển Nhã trong lòng tò mò mở phong thư ra đọc. Trong thư đơn giản là nhắc nàng còn 3 ngày nữa là tới thất niên tái đầu, nói nàng nếu không thực hiện đúng giao ước thì ở đây chờ thêm 7 năm nữa.

Đây rõ ràng là uy hiếp nàng! Trước thì lừa nàng, đem nàng cùng Tề ca tách ra, sau thì đem ca ca cùng tiểu Vân đi mất. Giờ lại còn uy hiếp nàng. Được lắm, nợ cũ nợ mới đem gộp lại, đợi 3 ngày sau nàng nhất định đem xử Phong lão đầu từ kia.

"Thất niên tái chiến còn 3 ngày nữa, người đã chuẩn bị gì chưa?" Nhìn Nhan Uyển Nhã đọc xong thư liền im lặng, Nhan Vũ Diệt không kìm được cất tiếng hỏi.

Nhan Uyển Nhã nhẹ nhàng gấp lá thư lại vừa trả lời "Đã chuẩn bị tốt cả."

"Thất niên tái đấu 3 ngày nữa sẽ có cả Lô gia, Trịnh gia cùng Vũ gia tham gia."

Nhan Uyển Nhã nghe vậy cũng không bất ngờ nhiều. Dù sau cũng là Thất niên tái đấu, bảy năm một lần mà các gia tộc lớn không tham gia mới làm lạ. Trong 6 năm nay, Nhan Uyển Nhã không chỉ tập trung tu luyện mà còn đi thăm dò rất kĩ tình hình của các gia tộc khác. Đây chính là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Mạc Phong thành là thành trì lớn thứ hai. Bốn phương Đông - Tây - Nam - Bắc đều lần lượt có tứ đại gia tộc Lô gia - Nhan gia - Vũ gia - Trịnh gia. Bên ngoài tựa như hải hoà vui vẻ nhưng bên trong lại không ngừng đấu đá. Chỉ cần có cơ hội là sẽ so tài cao thấp.

Lô gia, nằm ở phía đông thành. Gia chủ là Lô Vĩ. Ở Lô gia, có một cặp sinh đôi nam nam được người trong gia sủng bái đến mù quáng. Lô Trạch và Lô Kính là anh em sinh đôi, có người nói hai người họ là con ruột của gia chủ cũng nữ nhân bên ngoài. Cũng có lời truyền rằng họ được gia chủ Lô gia nhận nuôi từ nhỏ... Mờ mờ ám ám không ai biết được chính xác, chỉ biết vào hai năm trước Lô Trạch và Lô Kính từ vô danh mà bỗng nổi danh khắp Lô gia rồi lan ra toàn Mạc Phong thành. Cũng từ đây mà hai người hưởng hết đãi ngộ của Lô gia.

Người dân còn truyền lời rằng, hai anh em Lô Trạch cùng Lô Kính tính tình từ nhỏ đã kì quái. Do hai giống nhau như hai giọt nước mà vì thế luôn đi trêu đùa, bắt người khác phải đoán ai là anh, ai là em. Nếu may mắn đoán đúng sẽ được tha. Còn xui xẻo đoán sai liền bị đánh, không chết thì cũng liệt giường tới nửa năm.

Phía nam là có Vũ gia. Vũ gia có lẽ là đặc biệt nhất, đứng đầu Vũ gia không phải là nam nhân mà là nữ nhân. Gia chủ Vũ gia là Vũ Tiêu Khang, nhưng số mệnh không tốt vừa cưới thì được một năm thì lâm bệnh mà qua đời. Phu nhân của Vũ Tiêu Khang là Lạc Chi Giao. Sau khi phu quân mất, Lạc Chi Giao tiếp quản Vũ gia. Đưa Vũ gia mạnh mẽ đứng vững ở Mạc Phong thành.

Ở Vũ gia cũng không ít người tài giỏi, nhưng phải nhắc đến Vũ Kỳ An - chính là nữ nhi độc nhất vô nhị của Vũ Tiêu Khang cùng Lạc Chi Giao. Vũ Kỳ An được nhắc đến trong lời mọi người như kì tài trăm năm có một. Năm nay Vũ Kỳ An vừa tròn 15 tuổi mà đã đứng vững ở Thiên Huyền. Bên cạnh tài năng thiên phú, Vũ Kỳ An còn là Đệ Nhất mỹ nhân ở Mạc Phong thành.

Cuối cùng là Trịnh gia ở phía Bắc. Nói Trịnh gia có thể ở trong Tứ đại gia tộc là nhờ tài luyện đan. Ở đại lục này luyện đan sư cũng được mọi người kính trọng, có thể cùng người có thiên lực xếp ngang nhau. Luyện đan được chia làm 10 phẩm cấp. Cấp đan càng cao càng chứng tỏ được tài năng cũng như sự tài giỏi của dược sư. Chỉ cần luyện được đan dược thất phẩm sẽ được mọi người sùng kính. Nhưng luyện đan cũng phải xem vào duyên số của từng người, cường cầu đều không được.

Trịnh Khắc Viễn - gia chủ Trịnh gia có thể luyện ra được đan dược lục phẩm. Với đan dược lục phẩm ở Mạc Vũ thành cũng đủ để kiêu ngạo rồi. Trịnh Khải Nguyên là thứ nam của Trịnh gia. Nhưng tài năng lại vượt trội, là người duy nhất ở Trịnh gia vừa có tài luyện đan lại vừa có thể luyện võ.

Nhan Vũ Diệt dừng lại một lúc, nhìn Nhan Uyển Nhã rồi nói tiếp. "Cẩn thận một chút. Không cần phải tự làm mình bị thương."

Nhan Uyển Nhã nghe vậy không khỏi ngạc nhiên nhìn Nhan Vũ Diệt. Nhan Uyển Nhã có thể cảm nhận được sự quan tâm của Nhan Vũ Diệt đối với nàng. Nàng ở Nhan gia tính được 6 năm nhưng những lần nàng gặp hay tiếp xúc với Nhan Vũ Diệt có thể dùng một bàn tay để đếm.

"Ta đã biết. Nếu không còn gì, vậy ta đi trước." Tâm xuất hiện gọn sóng nhẹ nhưng giọng nói vẫn bình thản như thường.

Nhan Vũ Diệt cũng không cưỡng cầu, phát nhẹ tay "Được rồi, về đi."

Nhan Uyển Nhã cúi nhẹ người rồi quay đi rồi khỏi thư phòng.

Nhan Uyển Nhã vừa rời đi thì Nhan Tư đi vào, trên tay là cầm theo khăn gổ nhỏ đựng một bát thuốc.

"Gia chủ, tới giờ dùng thuốc rồi." Đặt bát thuốc trước mặt Nhan Vũ Diệt, Nhan Tư nhìn được trong mắt Nhan Vũ Diệt là sự đau lòng. Lòng Nhan Tư khẽ thở dài một hơi. "Gia chủ nhớ phu nhân cùng đại tiểu thư rồi."

Nhan Vũ Diệt cười khổ một tiếng, hấn qua mắt ai chứ còn muốn qua mắt Nhan Tư thì vĩnh viễn không thể. Cầm bát thuốc lên, một hơi mà uống hết. Thuốc của hấn ngày càng đắng hơn rồi.

"Nhan Tư, người thử nói Quyên nhi còn sống chắc cũng bằng tuổi của Nhã nhi. Có khi hai đứa còn có thể làm bằng hữu."

Nhan Đình Quyên là tên nữ nhi của Nhan Vũ Diệt và ái thiếp hấn. Hơn 16 năm trước, gia đình của Nhan Vũ Diệt bị kẻ thù trong triều mưu hại, bắt cóc ái thiếp cùng ái nữ của hấn. Nhan Dạ vô tình đi qua nghe tiếng khóc của trẻ nhỏ mà động lòng nghĩ tới nữ nhi mới sinh của mình liền ra tương trợ nhưng chỉ cứu được Nhan Vũ Diệt cùng người trong phủ, còn ái thiếp cùng nữ nhi thì bị một kiếm đâm chết ngay trước mắt hấn. Lúc đấy Nhan Vũ Diệt mới cảm thấy bản thân vô dụng, không bảo vệ được người mình yêu thương. Mà nữ nhi của hấn cũng chỉ vừa mới sinh ra được vài ngày.

Cũng chính vì vậy mà Nhan Vũ Diệt liền rút khỏi con đường làm quan, về làm một gia chủ cai quản một gia tộc.

" Thôi người lui xuống đi, ta muốn ở một mình. "

Nhan Tư nhìn chủ nhân như vậy cũng chỉ biết thở dài, lặng lẽ lui xuống.

Xin lỗi, mấy hôm nay Miêu bận ôn thi nên chậm. Thời gian tới Miêu vẫn tiếp tục ôn nên mong mọi người thông cảm.

Miêu cảm ơn mọi người ~

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Đạo phố

Sau khi ra khỏi thư phòng, Nhan Uyển Nhã không về Phủ Dung viện mà hướng ra phía đại môn mà đi tới. Cũng đã lâu nàng chưa ra ngoài, hơn nữa lại sắp tới Thập niên tái chiến rồi, nàng muốn xem bên ngoài nhộn nhịp thế nào.

Nói Vũ Long thành xa hoa thì tất nhiên trên nó là Mạc Phong thành sẽ xa hoa hơn thế. Mạc Phong thành là thành trì lớn thứ hai về mọi mặt. Đầu đầu cũng nhộn nhịp tấp nập người tới người đi. Mạc Phong thành cũng được ví như một nơi thiên thời, địa lợi. Có núi cao hùng vĩ, ở dưới lại có con sông nhỏ chảy êm ả trữ tình.

Nhan Uyển Nhã cùng Lư Ly vui vẻ dạo phố. Tất nhiên người vui vẻ nhất là Lư Ly, lát chạy mua cái này, chốc lại đi xem cái khác. Nhan Uyển Nhã đi ở phía sau cũng nhẹ nhàng lơ đãng, để mặc cho Lư Ly vui vẻ.

" Tiểu thư, túi thơm này thơm hoa mẫu đơn thật tỉ mỉ. " Lư Ly chạy đông chạy tây nhìn thấy quầy nhỏ bán các túi thơm liền nổi tính tò mò, kéo Nhan Uyển Nhã đi tới.

Nhan Uyển Nhã theo lời Lư Ly nhìn xuống túi thơm được bày trên sạp. Đúng như lời Lư Ly, túi thơm rất đẹp, rất thu hút tầm mắt người nhìn. Túi thơm chỉ to gần bằng bàn tay, màu hồng phấn, bên trên thêu một bông mẫu đơn đỏ rực nổi bật, sống động. Một đường thêu rất tỉ mỉ, cẩn thận nhìn vào cũng có thể đoán được người thêu bông mẫu đơn này rất kiên nhẫn. Nhan Uyển Nhã ánh mắt không rời, bất giác được tay sờ nhẹ lên chiếc túi.

Bà lão bán hàng thấy Lư Ly kéo Nhan Uyển Nhã tới cũng không tỏ vẻ nhiệt tình thái quá như bao người, chỉ mỉm cười rồi im lặng để cho hai người lựa chọn. Khi nhìn Nhan Uyển Nhã đưa tay chạm vào chiếc túi, bà lão mới cất giọng "Cô nương, thích chiếc túi này sao? "

Nhan Uyển Nhã nghe hỏi mới ngẩng đầu lên nhìn, đôi môi phía sau tấm lụa mỏng khẽ cười nhẹ. " Đúng, chiếc túi rất đẹp. "

Bà lão nhìn Nhan Uyển Nhã ánh mắt cũng nhu hòa, giọng nói có chút nhiệt tình hơn. " Bà lão ta cũng thấy chiếc túi này hợp với cô nương, lấy cô nương 30 lượng bạc thôi. "

Nhan Uyển Nhã cũng không nói nhiều chỉ nhẹ nhàng nói cảm ơn rồi động tay muốn cầm chiếc túi thơm lên nhưng có một bàn tay khác còn nhanh hơn Nhan Uyển Nhã.

" Chiếc túi thơm này bốn tiểu thư thích, bốn tiểu thư mua nó. " Giọng nói phát ra là kết hợp với hành động. Không kịp đợi người khác nói gì chiếc túi thơm đã nằm trong tay vị cô nương mới tới.

Nhan Uyển Nhã nhìn chiếc túi thơm dưới tay bị giật đi mảy liễu không nhận được nhận lại. Lư Ly một bên cũng vừa đếm đủ số tiền đưa bà lão, nhìn túi thơm bị người khác lấy đi liền tức giận đi đến lấy lại.

" Là ăn mảy hay sao mà phải cướp giật như vậy. Chiếc túi này tiểu thư ta mua trước, người đến sau thì chọn cái khác đi. "

Người vừa tới là hai cô nương, một lam y một bạch y. Ngũ quan của hai người cũng có thể xem là tiểu mỹ nữ, mỗi người mang một phong thái khác nhau. Người vừa lên tiếng là vị lam y cô nương, qua cách ứng xử như vậy cũng biết được là một cô nương ngang ngược được nuông chiều. Bạch y kia nhìn qua có vẻ điềm tĩnh hơn, nhưng ánh mắt thâm trầm kia thì không hợp, khiến người khác rất khó chịu.

Do chỉ mãi đấu mắt với Nhan Uyển Nhã, cũng không nghĩ Lư Ly lại hùng hổ tới cướp lại nên chiếc túi thơm Lư Ly dễ dàng lấy lại.

" Bốn tiểu thư nói muốn mua là muốn mua. " Nói xong lam y kia đặt mạnh xuống sạp một thỏi bạc.

Bà lão nhìn vậy trong mắt đã hiện rõ tia không vui, giọng nói cũng mất kiên nhẫn " Lão đã nhận tiền của vị cô nương kia rồi, nếu cô nương muốn mua có thể chọn túi khác. "

Nhan Uyển Nhã nghe bà lão nói môi cũng nở nụ cười. Nhận chiếc túi thơm từ tay Lư Ly rồi quay người bỏ đi.

Lam y thấy Nhan Uyển Nhã không để ý tới mình lại nghe lời của bà lão liền nổi giận ùng ùng. Nàng nào chịu được, từ nhỏ tới lớn nàng muốn gì đều có cái đó. Lần đầu nàng bị sỉ nhục như vậy, hơn nữa lại ở trước đường đông người.

"Người đứng lại, để chiếc túi thơm lại. Nếu không đừng trách bỏn tiểu thư ra tay với ngươi!"

Nhan Uyển Nhã dừng bước, nhẹ nhàng quay người lại. Do chưa đi quá xa nên cũng không khó để nhìn thấy người đối diện mặt đỏ bừng bừng kia.

"Vị cô nương này ở nhà có được cha mẹ giáo dưỡng cẩn thận hay không mà sao lại ra đường phát điên như vậy? Lại còn quát tháo như vậy có khác gì mấy người đàn bà chanh chua không?" Giọng nói của Nhan Uyển Nhã rất nhẹ nhưng lại truyền rõ vào tai từng người một.

Người qua đường vốn có tính tò mò sẵn liền tụ tập quanh ngày càng đông, nghe lời của Nhan Uyển Nhã xong liền đổ dồn ánh mắt vào lam y.

"Đó không phải là hai vị tiểu thư Lôi gia sao?" Một người qua đường đột nhiên nói thu hút không ít người.

"Đúng rồi, sao lại ra đường la hét như vậy."

"Nghe nói còn định cướp đồ, đây đúng là cạy quyền mà..."

"Vị cô nương che mặt là ai vậy, dám đối đầu với Lôi gia sao?"

Hai vị lam y cùng bạch y chính xác là tiểu thư Lôi gia. Hôm nay vốn hẹn anh em Lôi Trạch cùng Lôi Kính dạo phố không ngờ lại gặp phải cảnh này.

Lôi Châm tức giận chỉ tay vào mặt Nhan Uyển Nhã quát, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác "Khốn kiếp, ngươi dám nói bỏn tiểu thư điên..."

"Từ từ, nói to lên một chút. Bé vậy ai nghe được? Ta nói ngươi làm sao?" Nhan Uyển Nhã tay cuộn một lọn tóc rơi bên vai vui vẻ nghịch, thậm chí còn không thèm nhìn mặt Lôi Châm.

"Bỏn tiểu thư là người điên, là người đàn bà chanh chua." Lần này Lôi Châm đúng là nói lớn hơn, rất rõ ràng.

Lôi Tiêu bên cạnh nghe vậy giật mình đẩy nhẹ người Lôi Châm. Lúc này Lôi Châm mới nhận ra lời

Nhan Uyển Nhã buông lọn tóc ở tay, môi cười đến ngọt ngào nhưng ánh mắt thì đầy khinh bỉ. "Hoá ra là Lôi tiểu thư. Thật không ngờ Lôi tiểu thư lại tự nhận mình bị điên. Vậy xin lỗi, ta không có hứng thú với người bị điên."

Nói xong Nhan Uyển Nhã lạnh lùng quay đi. Lư Ly ở bên đã nghiêng ngả cười đến không kịp lấy hơi. Nhìn mặt Lôi Châm lúc xanh, lúc đỏ trong lòng liền rất phản kích. Một tí khiêu khích cũng không chịu nổi còn muốn ra vẻ.

"Lôi tiểu thư thôi bạc kia vẫn nên giữ lại để kiểm thầy thuốc xem bệnh thì hơn. Tránh lại phát điên lần nữa." Nói xong Lư Ly cũng không dây dưa nhiều chạy theo Nhan Uyển Nhã.

Người dân thấy không còn gì hay liền bắt đầu tản đi. Trước khi đi còn nhìn Lôi Châm cùng Lôi Tiêu đầy đồng cảm.

Lôi Tiêu ánh mắt nhìn theo bóng Nhan Uyển Nhã đầy tức giận, đúng là to gan dám lời nàng cùng Lôi Châm ra làm trò đùa. Nhưng Lôi Tiêu nhanh chóng thu lại ánh mắt, khôi phục dáng vẻ dịu dàng. "Đi thôi, Lôi Trạch cùng Lôi Kính chắc cũng tới rồi."

"Tỷ, tại sao không giúp muội? Còn để hai tiện nhân đẩy sỉ nhục muội???" Lôi Châm bị sỉ nhục như vậy làm sao mà chịu được, lại nhớ tới Lôi Tiêu từ đầu tới cuối đều im lặng đứng một bên.

"Là muội sai, ta giúp được muội sao?"

"Tỷ... Ta đi mách nhị ca cùng tam ca. Nhất định không để hai tiện nhân đó vui vẻ." Ánh mắt Lôi Châm thâm độc, cay nghiệt nói.

Lôi Tiêu nhìn Lôi Châm đi môi nở một nụ cười quý dị. Lúc vừa rồi nàng không giúp Lôi Châm chính là để nàng ta đi mách Lôi Trạch cùng Lôi Kính. Lôi Châm cùng Lôi Trạch và Lôi Kính là thân huynh muội, tính của Lôi Châm như vậy cũng do hai người kia quá chiều chuộng nàng ta.

Hơn nữa Lôi Tiêu ở Lôi gia mang danh là Đại tiểu thư nhưng cuộc sống lại không bằng ba huynh muội kia. Lôi Tiêu cũng không biết Nhan Uyển Nhã là người như thế nào, dù biết nàng cùng Lôi Châm là người của Lôi gia mà cảm xúc cũng không biến động còn dám trêu chọc Lôi Châm. Lần này cho dù là thật hay không nàng cũng sẽ tránh. Nếu gây họa thì do ba huynh muội kia, với nàng đều không liên quan.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Kẻ thù gặp nhau đỏ mắt

"Tiểu thư, hôm nay người đứng là tuyệt. Không ngờ một khiêu khích nhỏ vậy mà vị Lôi tiểu thư kia cũng không chịu được." Lưu Ly lúc này như một chú chim sẽ vây quanh Nhan Uyển Nhã nói không ngừng. Tiểu thư của nàng đứng là uy vũ.

Nhan Uyển Nhã như đã quen với cảnh này, đưa tay đẩy Lưu Ly đang cản đường mình rồi đi thẳng vào Hoa Vinh Quán.

Hoa Vinh Quán là nơi nổi tiếng ở Mạc Phong thành vì đồ ăn ngon cũng như giá cả trên trời. Vì vậy vào Hoa Vinh Quán đều là người có tiền. Hoa Vinh Quán thiết kế hai tầng, tầng dưới là không gian chung, bàn ghế được xếp thẳng hàng ngay ngắn. Tầng hai là những căn phòng kín, tách biệt với bên ngoài.

Nhan Uyển Nhã cùng Lưu Ly đi vào tìm chỗ khuất ngồi xuống. Nhan Uyển Nhã có thể thuê phòng nhưng nàng không muốn. Dù sao nàng đang cần vài tin liên quan đến Thập niên tái chiến, những nơi như này là tốt nhất.

Tiểu nhị mang lên một ấm trà rồi hỏi dùng gì, Lưu Ly gọi vài món đơn giản. Tiểu nhị dạ vâng rồi đi xuống.

Nhan Uyển Nhã ngồi bên đánh giá xung quanh lúc này có tiếng từ bàn bên truyền vào tai Nhan Uyển Nhã.

"Nghe nói lần thập niên tái chiến này Minh Quang Cung sẽ tới đây."

"Làm sao người biết?"

"Ta cũng mới nghe ngóng được thôi, ngày mai sứ giả Minh Quang Cung sẽ tới, còn nói muốn thu vài người về Minh Quang Cung...."

Nhan Uyển Nhã nghe tới ba chữ Minh Quang Cung mọi kí ức như lũ tràn về, dội thẳng vào lòng nàng. Sáu năm qua nàng không ngừng tìm kiếm tin tức về Minh Quang Cung nhưng đều không được. Không ngờ tới một ngày Minh Quang Cung sẽ tự đi đến trước mắt nàng. Minh Quang Cung xuất hiện nàng có thể biết được tin tức của cha và mẹ nàng, nhưng còn Tề ca ca nàng vẫn không biết hắn ở đâu, không biết hắn còn nhớ tới Nhã nhi hay không. Bàn tay vô thức đưa xuống sờ tượng gỗ nhỏ bên eo, thứ này nàng luôn để bên người, có nó nàng mới như có động lực.

Lưu Ly ngồi đối diện nhìn Nhan Uyển Nhã thất thần liền không thể vui được nữa. Mỗi lần nghe tới Minh Quang Cung tiểu thư luôn vậy, thất thần ngồi một chỗ, cảm xúc lúc vui lúc buồn, còn ánh mắt thì hoang mang mơ hồ như con thú đi lạc. Dù có lần nghe Nhan Uyển Nhã nói về quá khứ giọng nói nhàn nhã, bình thản nhưng nàng biết trong tâm tiểu thư không phải, nàng cũng hiểu rõ Nhan Uyển Nhã hận Minh Quang Cung như thế nào. Lưu Ly nhìn Nhan Uyển Nhã thờ dài mà không dám làm phiền nàng.

Tiếng tiểu nhị bê thức ăn lên cắt đứt mạch suy nghĩ của Nhan Uyển Nhã. Nhìn bàn thức ăn trước mắt Nhan Uyển Nhã cũng cảm thấy đói bụng, thờ dài một hơi tạm thời bỏ qua chuyện Minh Quang Cung mà cầm đũa gấp thức ăn.

Lúc này ở trên tầng hai tiểu nhị đang toát mồ hôi chạy lên chạy xuống phục vụ, nếu Nhan Uyển Nhã cùng Lưu Ly nhìn chắc chắn sẽ nhận ra vị khách quý này là ai. Lôi Chăm cùng Lôi Tiêu cũng đến Hoa Vinh Quán, chỉ là có điều ở đây nhiều hơn hai người.

"Nhị ca, tam ca. Hai người nhất định đòi công bằng cho muội." Lôi Chăm nhìn Lôi Trạch cùng Lôi Kính bày ra vẻ mặt khổ sở, đáng thương.

Lôi Trạch cùng Lôi Kính cũng đã được nghe Lôi Chăm kể lại mọi chuyện trên đường, nhìn muội muội mình bị như vậy hắn không nhịn được mà đau lòng. Lôi Chăm vốn là viên ngọc quý trên tay, chậm nhẹ cũng sợ đau mà giờ lại có người công khai khi dễ.

"Muội yên tâm, tam ca cùng nhị ca sẽ đòi lại công bằng cho muội." Người lên tiếng là Lôi Kính.

"Chăm tỷ, tỷ biết người ta con nhà ai, nhà ở đâu không mà muốn trả thù. Cả Mạc Phong thành này biết bao nhiêu nữ nhân, tỷ tìm kiểu gì?"

Lôi Kính vừa dứt lời liền có một giọng nói chen vào. Chỉ cần nhìn qua liền nhận ra là Vũ Kỳ An. Nói Vũ Kỳ An là mỹ nhân quả không sai, một thân thú ý, khuôn mặt trái xoan tinh xảo, đôi mắt to vừa đủ cân đối trong veo như hồ nước. Son phấn nhàn nhạt, sắc mặt hồng nhuận, dịu dàng non nớt.

"Ý của người là gì?" Lôi Chăm tức giận nhìn Vũ Kỳ An nói.

Vũ Kỳ An nhìn bộ dạng Lôi Chăm bĩu môi không đáp. Ý của nàng rõ ràng như vậy còn phải hỏi sao. Đúng là không biết trong đầu nàng ta chứa gì. Bị người khác dạy dỗ cũng không oan.

Vốn dĩ Vũ Kỳ An cũng không thích nhà họ Lôi, luôn tỏ vẻ cao cao tại thượng, tự cho mình quyền từ trên cao nhìn xuống. Còn Vũ Kỳ An vì sao ngồi ở đây, chính nàng cũng đang tự kiểm điểm mình. Có lẽ hôm nay ra cửa quên không xem giờ hoặc bước chân trái trước, nàng vừa đến Hoa Vinh Quán thì gặp Lôi Trạch cùng Lôi Kính, định rồi đi trong im lặng ai ngờ người ta lại nhìn thấy nàng.

"Được rồi, thức ăn đã dọn lên, mau ăn đi." Lôi Trạch thấy vậy cũng lên tiếng ngăn lại. Một bên là muội muội, một bên là người hắn thích cho nên hắn không muốn xảy ra xích mích.

Chuyện Lôi Trạch thích Vũ Kỳ An cả Mạc Phong thành đều biết. Đương nhiên Vũ Kỳ An cũng biết, thế nên nàng mới luôn tránh né nhà họ Lôi.

Lôi Tiêu từ đầu tới cuối vẫn im lặng ngồi một chỗ, tầm mắt thì luôn nhìn ra ngoài không tập trung. Như nhìn thấy gì, môi Lôi Tiêu nở một nụ cười quỷ dị rồi dời ánh mắt đi.

" Lôi Châm, nàng ta ở phía dưới. " Lôi Tiêu nhìn Lôi Châm nói.

Một câu nói đơn giản nhưng như liều thuốc kích thích khiến Lôi Châm bật dậy đẩy cửa đi ra ngoài. Lôi Châm biết "nàng ta" là ai, chính là người đã cướp lấy túi thơm của nàng. Hơn nữa từ buổi sáng, nàng cùng Lôi Tiêu chỉ đứng đứng một người.

Lôi Trạch cùng Lôi Kính thấy vậy cũng đi ra theo. Lôi Tiêu đương nhiên không bỏ lỡ náo nhiệt liền nốt gót theo sau.

Vũ Kỳ An là người ra khỏi phòng cuối cùng, nhìn thấy nụ cười trên môi Lôi Tiêu Vũ Kỳ An khẽ nhướn mày. Nở một nụ cười trào phúng rồi chậm rãi đi ra. Vừa ra liền có thể xác định ngay vị trí của anh họ Lôi. Đúng là đi đến đâu cũng thích phô trương danh thế!

Nhan Uyển Nhã cùng Luru Ly ngồi từ từ thưởng thức đồ ăn. Luru Ly thì không ngừng một bên kể chuyện, thỉnh thoảng Nhan Uyển Nhã nói một câu nhưng chủ yếu đều nghe Luru Ly nói. Luru Ly đang hăng say nói thì thấy có người đứng trước bàn liền nhú mày nhìn lên.

" Thì ra là Lôi tiểu thư! " Nhìn ra người đấy là ai Luru Ly mới lên tiếng, trong giọng nói lộ vẻ khó chịu.

Nhan Uyển Nhã đương nhiên cũng nhận ra có người tới gần, nghe Luru Ly nói nàng mới buông đũa nhìn lên. Lúc này Lôi Trạch cùng Lôi Kính cũng vừa tới, mấy liếc Nhan Uyển Nhã khẽ nhướn lên nhưng vẫn không nói gì.

" Đúng là trùng hợp, đến ông trời cũng giúp bốn tiểu thư. " Lôi Châm nhìn chằm chằm Nhan Uyển Nhã gần giọng. Sau đó Lôi Châm lại quay sang Lôi Trạch và Lôi Kính: "Nhị ca, tam ca chính là nàng ta bắt nạt muội! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Khiêu chiến

" Đúng là không biết xấu hổ! " Luru Ly đứng một bên lửa giận đã bùng bùng lại nghe giọng Lôi Châm như bị oan liền không chịu được quát " Lôi tiểu thư có bị nhầm hay không vậy? Tiểu thư nhà ta bắt nạt người bao giờ hay chính Lôi tiểu thư cao quý đây đi giật túi thơm của người khác giữa đường? "

Lôi Châm nghe vậy liền nghẹn lời bày bộ dáng đáng thương nhìn Lôi Trạch và Lôi Kính.

" Luru Ly ngồi xuống ăn đi, đừng để một người điên làm mất tâm trạng. "

Nhan Uyển Nhã ngồi im từ đầu lúc này mới lên tiếng, giọng nàng to nhỏ vừa đủ lại rất nhẹ nhàng, câu nói mặc dù mang điệu trách mắng nhưng thật ra lại không giống như vậy.

Lôi Châm vừa nghe hai từ "người điên" liền như mèo bị dấm phải đuôi hét lên: " Tiệp nhân, người mới là người điên. "

" Đúng là miệng chó thì không mọc được ngà voi. " Nhan Uyển lạnh nhạt nhìn Lôi Châm đứng dậy định rời đi.

Lôi Kính tính tình nóng vội nhìn Nhan Uyển Nhã định rời đi liền động thủ rút kiếm vận lực nhằm thẳng Nhan Uyển Nhã mà lao tới.

Nhan Uyển Nhã cũng nhận được sát khí, nhanh chóng xoay người nhẹ nhàng tránh được một kích của Lôi Kính. Nhưng do mạn che mặt của Nhan Uyển Nhã hơi lỏng từ trước nên lúc này đã bị bay ra, làm lộ rõ vết sẹo trên mặt nàng.

Đám người Lôi Châm nhìn thấy vết sẹo liền sững người, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Nhan Uyển Nhã.

" Thì ra cô nương là nhị tiểu thư Nhan gia! Thật vinh dự. " Lôi Trạch là người lấy lại phản ứng đầu tiên, híp mắt nhìn Nhan Uyển Nhã, giọng nói tuy bình thản nhưng lại không giấu được vẻ khinh thường bên trong.

Mọi người trong quán đều đang tập trung về phía này, về mặt của mọi người lúc này không phải khinh thường thì là khiếp sợ.

Nói tại sao Nhan Uyển Nhã luôn ở trong phủ rất ít khi lộ diện mà ai cũng biết tới nàng? Cũng chính là nhờ vết sẹo dọa người kia. Từ nhà ra ngoài đường, một truyền mười, mười truyền một trăm. Sau này Nhan Diệt biết chuyện liền nổi giận, sai người đi áp chế tin đồn. Nhưng áp chế được mười người thì vẫn còn một trăm người.

Nhan Uyển Nhã biết việc Nhan Diệt làm tuy cảm động nhưng cũng phải khuyên Nhan Diệt mặc kệ nó. Vì nàng biết trừ khi dung nhan của nàng không còn vết sẹo còn không dù làm cách nào cũng không áp chế được!

Lôi Tiêu đứng ngoài cũng bị vết sẹo dọa cho giật mình mà hét lên. Nữ nhân quan trọng nhất dung mạo, nếu vết sẹo này trên người nàng ta, nhất định nàng ta sẽ chết mất.

Nhan Uyển Nhã nghe tiếng hét cũng chỉ nhìn lướt qua Lôi Tiêu, sau đó nhận lại mặt che mắt từ Lưu Ly cũng không thèm che vết sẹo, dù sao thấy cũng đã thấy rồi. Thêm nữa nàng cũng không quan tâm ánh mắt người khác như thế nào! Nghe lời của Lôi Trạch, Nhan Uyển Nhã cũng chỉ nhìn hẩn không có ý định trả lời hay nói gì.

Lôi Châm lúc này cũng đã định thần lại, nhìn Nhan Uyển Nhã giọng càng cay nghiệt hơn "Đã xấu như vậy còn ra đường. Muốn dọa chết người khác sao?!"

"Lôi tiểu thư, không phải cô vẫn nguyên vẹn đứng ở đây chửi người hay sao?!" Nhan Uyển Nhã như nghe được chuyện cười, nhìn Lôi Châm cười.

"Dung nhan của Nhan nhị tiểu thư đúng là xấu xí kinh người. Nếu không phải ban ngày đông người thì bọn công tử còn tưởng gặp quỷ." Lôi Kính nào để muội muội mình bị ức hiếp liền lên tiếng. Nghe qua tưởng chừng là câu nói đùa, nhưng bên trong lại không ngừng công kích. Nếu nữ nhân chắc chắn sẽ không chịu nổi mà khóc to rồi chạy đi.

Lôi Kính nói rất to, đủ để mọi người trong Hoa Vinh quán nghe thấy. Mà mọi người ở Vinh Hoa quán cũng không phụ lòng Lôi Kính liền bật tiếng cười cùng những lời châm chọc. Lời ra lời vào, chủ yếu toàn về dung nhan của Nhan Uyển Nhã.

"Nếu không nhầm, thì chắc vị công tử này là Lôi Kính, Lôi tam công tử đi?!" Nhan Uyển Nhã không hề bỏ đi hay khóc lóc mà còn mỉm cười nhìn Lôi Kính.

"Xem như trên khuôn mặt của người còn đôi mắt có giá trị." Lôi Kính nhìn Nhan Uyển Nhã vẫn bình tĩnh đứng đấy liền khó chịu, hừ một tiếng.

Nhan Uyển Nhã nghe vậy cũng không vội nói tiếp mà nhìn sang Lôi Trạch mới nói được một câu. Ánh mắt nhìn Lôi Trạch từ trên xuống dưới rồi lại nhìn Lôi Kính. Như suy nghĩ điều gì, Nhan Uyển Nhã trầm ngâm một lúc mới nói:

"Quả nhiên đúng như lời đồn, Lôi nhị công tử cùng Lôi tam công tử rất giống nhau." Nhìn Lôi Kính định lên tiếng Nhan Uyển Nhã liền nhanh chóng chặn lời. "Uyển Nhã không hiểu sau này hai vị công tử sau này thành thân sẽ phân biệt như nào. Không khéo tân nương sẽ bị nhầm lẫn, mà hai vị công tử lại bị đội nón xanh lúc nào không hay."

Câu nói của Nhan Uyển Nhã bên trong có ẩn ý. Nhan Uyển Nhã nói vậy cũng là có nguyên do. Trước đây Lôi Kính đã từng có vị hôn thê, thậm chí hai người đã chuẩn bị làm lễ thành thân. Nhưng vị hôn thê kia lại chẳng biết là vô tình hay cố ý mà đêm khuya lại đi vào phòng của Lôi Trạch. Đến hôm sau Lôi Kính đến phòng Lôi Trạch liền nhìn thấy cảnh bên trong, vì tức giận mà một kiếm đâm chết vị hôn thê. Hai huynh đệ từ đấy cũng bất hoà mãi về sau mới hoá giải được. Chuyện này cũng chỉ có vài người biết. Lúc trước Nhan Uyển Nhã bảo Lưu Ly đi điều mới biết vô tình biết được.

Lôi Kính nghe vậy mặt liền tái xanh, tức giận trừng mắt nhìn Nhan Uyển Nhã. Lôi Trạch cũng tức giận nhưng biết kiềm chế hơn, chẳng qua là bàn tay hẩn nắm chặt tới trắng bạch.

"Ha ha..."

Lúc không khí đang căng thẳng thì một tiếng cười truyền đến thu hút mọi ánh mắt.

Vũ Kỳ An từ phía sau đi lên kèm theo tiếng cười trong trẻo. Nàng thân nhiên đi qua đám Lôi Trạch mà đến gần Nhan Uyển Nhã. "Tỷ tỷ, muội rất thích tỷ!"

Nhan Uyển Nhã nhìn tiểu cô nương đi tới trước mặt lại còn nói thích mình liền nhưn mày khó hiểu, nhưng nàng nhận ra vị cô nương này là ai. Chính là Vũ Kỳ An, đại tiểu thư Vũ gia.

Vũ Kỳ An thấy Nhan Uyển Nhã nhìn chăm chăm khó hiểu liền nhận ra bản thân đương đột không khỏi cảm thấy xấu hổ, cười hi hi hai tiếng rồi nói: "Muội là Vũ Kỳ An, thật ra muội thích tỷ lâu rồi nhưng lại không được gặp tỷ tỷ thường xuyên nên định đề đến Thất niên tái chiến. Không ngờ lại gặp tỷ ở đây."

Lúc này Nhan Uyển Nhã lại càng khó hiểu hơn "Chúng ta đã từng gặp nhau sao?"

"Có, một năm trước muội cùng nương đến Nhan gia, lúc đó tỷ cũng ở đấy nhưng chỉ một lát rồi đi luôn. Muội chỉ chào được tỷ một câu."

Thật ra vào một năm trước Vũ Kỳ An cùng Lạc Chi Giao đến Nhan gia. Lúc đấy vô tình Nhan Uyển Nhã cũng ở đại sảnh nên Vũ Kỳ An mới biết nàng và nhớ tới tận bây giờ. Còn Nhan Uyển Nhã cũng nhận ra Vũ Kỳ An nhìn mình từ đầu tới cuối nhưng lại không để ý nên cũng quên mất tiểu cô nương này.

"Vũ Kỳ An! Giờ ngươi đang theo phe của ai?"

Lôi Châm nhìn Vũ Kỳ An thân thiết với Nhan Uyển Nhã liền ghen tức hét lên.

"Tất nhiên là Nhã tỷ tỷ!" Vũ Kỳ An bày ra bộ dáng còn phải hỏi nhìn Lôi Châm rồi đi tới đứng cạnh Nhan Uyển Nhã.

Nhan Uyển Nhã nhìn bộ dạng trẻ con của Vũ Kỳ An khẽ cười một tiếng. Lúc điều tra qua Tứ đại gia tộc Nhan Uyển Nhã có ấn tượng với Vũ gia. Thật ra nàng rất khâm phục Lạc Chi Giao, có thể xử lý ổn thoả mọi việc ở trong gia tộc lớn như vậy. Về Vũ Kỳ An nàng cũng biết được vài thông tin, là nữ tử của Mạc Phong Thành, năm nay vừa 15 tuổi. Nhìn Vũ Kỳ An lúc này làm nàng nhớ tới tiểu Vân, tuổi của hai người cũng xấp xỉ nhau.

" Ngươi... " Lôi Châm thấy vậy liền tức giận không nói thành lời.

Lôi Trạch cũng nhìn Vũ Kỳ An chăm chăm, ánh mắt hần âm trầm không biết đang suy nghĩ điều gì.

Vũ Kỳ An cũng nhận ra, nàng khẽ bĩu môi rồi nhìn đi hướng khác. Không phải nàng sợ Lôi Trạch mà là con người Lôi Trạch vốn nham hiểm, nàng không thích hắn!. Hơn nữa nương nàng phải tránh xa Lôi gia, nàng cũng không muốn làm nương lo lắng.

" Hiện tại Uyển Nhã không tiếp các vị được. Nếu không phiền Uyển Nhã đợi các vị ở Thất niên tái chiến! " Nhan Uyển Nhã cũng không muốn dây dưa nhiều liền quyết định. Dù sao ở Thất niên tái chiến cũng gặp nhau.

Nói xong không đợi câu trả lời liền xoay người đi khỏi, nàng biết chắc chắn đám Lôi Trạch sẽ nhận lời khiêu chiến này.

Vũ Kỳ An thấy vậy cũng đi theo, nàng còn nhiều chuyện muốn nói với Nhan Uyển Nhã.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hần nhớ nàng

Nhan Uyển Nhã vừa rời đi thì cả Hoa Vinh quán trở nên sôi nổi hơn trước, ai cũng mong đến Thất niên tái chiến để xem Lôi gia cùng Nhan gia. Có người còn khởi đầu cá cược rồi gần như tất cả mọi người đều tham gia. Nhưng đa số đều cược Lôi gia thắng.

" Nhị ca. " Lôi Châm lúc này cực kì bất mãn lên tiếng.

Lôi Trạch nhìn Lôi Châm nở nụ cười như có như không. " Vội gì, đợi đến Thất niên tái chiến nhị ca đòi lại công bằng cho muội. " Nói xong Lôi Trạch đi ra khỏi Hoa Vinh quán.

Vốn dĩ Lôi Trạch cũng muốn ở Thất niên tái chiến đánh bại Nhan Uyển Nhã, hay tham vọng hơn là đánh bại Nhan gia! Mà vừa rồi Nhan Uyển Nhã đưa ra lời khiêu chiến như vậy, hắn tất nhiên phải tận dụng rồi. Hơn nữa còn Vũ Kỳ An, hắn sẽ làm cho Vũ Kỳ An nhận ra quyết định của mình là sai lầm!

" Nhị ca đã nói vậy rồi muội không cần nghĩ nữa. Để cho nàng ta sống vui vẻ nốt mấy ngày cuối đi. " Lôi Kính cũng ở một bên khinh thường nói.

Lôi Châm thấy vậy cũng không nói gì cùng Lôi Kính theo Lôi Trạch đi ra.

Còn Lôi Tiêu vẫn ở bên im lặng, âm thầm tính toán kế hoạch của mình. Lúc đầu nàng cũng nghĩ Nhan Uyển Nhã là người có gia thế nhưng lại không ngờ là tiểu thư của Nhan gia. Cũng may lúc đầu nàng ta thông minh, không ra tay với Nhan Uyển Nhã nếu không chính nàng ta là người chịu thiệt. Hiện giờ Lôi Trạch cùng Nhan Uyển Nhã đấu nhau, nàng ta chỉ cần ngồi làm ngư ông. Vị trí ngư ông này đúng là thoải mái! Nghĩ tới Lôi Tiêu lại càng vui vẻ hơn. Nhìn đám người trong Hoa Vinh quán bàn tán cá cược Lôi Tiêu nở nụ cười trào phúng rồi rời đi.

Trái với vẻ sôi nổi ở dưới thì ở trên tầng có một phòng đóng kín tách biệt. Bên trong có hai nam nhân, một tử y và một lam y.

" Luật Tề, sao ngươi biết chọn nơi để ngao du vậy. Mặc Phong thành quả là không chê vào đâu được. " Nam tử vận lam y vừa nhấp một ngụm rượu vừa nói.

Liễn Luật Tề nhìn người trước mặt bám theo hần từ Huyền Chu quốc tới đây mà không trả lời, chỉ nhàn nhạt nhìn như vậy.

Ở trên Nguyệt Văn Đại Lục gồm có tứ quốc: Huyền Chu, Bạch Long, Thanh Hồ, Hoả Tước. Mỗi quốc đều có Hoàng thất cai trị. Huyền Chu là quốc lớn nhất cũng như đứng đầu của Nguyệt Văn Đại Lục. Huyền Chu lại không giống như các quốc gia khác chia thành nhiều thành trì nhỏ khác nhau, ví dụ như nơi của Nhan Uyển Nhã hiện tại là Hoả Tước quốc tổng có chín thành trì lớn trong đấy có gần một trăm thành trì nhỏ phụ thuộc khác, mỗi thành trì lớn sẽ có một chế độ quản lí riêng ở sau điều khiển là Hoàng thất. Mà ở Huyền Chu lại là một quần thể dưới sự quản lí trực tiếp của Hoàng thất.

Lúc này cửa phòng bị đẩy ra, bước vào là một nam nhân mặc y phục màu đen. Hắc y vừa đi vào liền cung kính chào hai người trong phòng: " Chủ tử, Nghiêm thiếu. "

Nghiêm Phong Cẩn ngồi ăn cũng không để ý nhiều chỉ vẩy vẩy tay.

" Vô Diện tới Vũ Long thành có tra được gì hay không? " Liễn Luật Tề nhìn người vừa vào cũng không nói nhiều câu thừa thãi mà hỏi.

" Thuộc hạ theo lời chủ tử đi tới Vũ Long thành nhưng cả thành trì không một bóng người! Hơn nữa có vẻ thành đã bị bỏ hoang từ lâu. " Nghĩ tới cảnh vừa tới trước cửa thành mà bên trong không một bóng người, khắp nơi không sụp đổ thì cũng đầy bụi Vô Diện không khỏi căng thẳng.

Liễn Luật Tề nghe vậy chân mày liền nhíu lại, đôi môi bạc mỏng khẽ mím không nói gì. Đôi mắt đen thẳm này càng thêm thâm trầm. Cả người trầm ngâm như đang suy nghĩ điều gì.

"Luật Tề, không phải ngươi vẫn muốn tìm nữ nhân kia chứ? " Nghiêm Phong Cẩn ngồi bên nghe chuyện cũng đã hiểu được mục đích của Liễn Luật Tề khi đến Hoả Tước quốc này. Lúc đầu hắn còn tưởng Liễn Luật Tề nổi hứng đi du ngoạn.

Liễn Luật Tề nhìn Nghiêm Phong Cẩn không nói nhưng ánh mắt đầy khinh thường như muốn nói " Vậy ngươi nghĩ ta đi chơi?! "

Tất nhiên là không nghĩ như vậy! Nghiêm Phong Cẩn trong lòng đầy chắc chắn.

" Người đã tìm lâu như vậy rồi không bỏ cuộc sao? Nhờ đâu trong sáu năm qua nàng ấy đã xảy ra chuyện gì đó thì sao? "

Nghiêm Phong Cẩn vừa dứt lời cả căn phòng như đột ngột rơi vào âm băng, không khí ngột ngạt đến kinh người. Nghiêm Phong Cẩn cũng nhận ra hắn liền im lặng không nói thêm câu gì nữa nhưng ánh mắt đầy không vui nhìn Liễn Luật Tề.

Hắn quen Liễn Luật Tề tuy không lâu nhưng cũng được hơn ba năm. Lúc mới gặp nhau ấn tượng của Nghiêm Phong Cẩn chính là Liễn Luật Tề rất mạnh, tựa như ở xung quanh đây không ai có thể bằng hắn. Nghiêm Phong Cẩn là người ra bắt chuyện với Liễn Luật, tuy chỉ nói chuyện qua nhưng Nghiêm Phong Cẩn đã rất muốn làm bằng hữu với Liễn Luật Tề. Tính cách của Liễn Luật khá cương trực cùng quyết đoán, mỗi lần đưa ra quyết định gì đều không bao giờ thay đổi. Nhưng hắn lại không hiểu vì sao Liễn Luật Tề lại có chấp vì một nữ nhân như vậy! Trong khi nữ nhân quanh hắn không hề thiếu.

Liễn Luật Tề đứng trước cửa sổ quay lưng về phía Nghiêm Phong Cẩn cùng Vô Diện, ánh nắng bên ngoài hắt vào đồ dài bóng của hắn trên nền, bóng lưng hắn cao lớn nhưng lại đầy cô độc. Liễn Luật Tề biết Nghiêm Phong Cẩn nói cũng không sai, tất cả đều vì lo lắng cho hắn. Nhưng hắn không bỏ được! Suốt sáu năm qua không lúc nào hắn không nghĩ đến nàng. Hay có những đêm hắn bất tỉnh vì giấc mơ, trong giấc mơ là nàng! Nàng trách hắn tại sao không đi tìm nàng, trách hắn tại sao lại bỏ rơi nàng! Chính vì muốn được gặp lại nàng mà những năm này hắn không ngừng luyện tập, vì chỉ khi hắn trở nên thật mạnh thì mới bảo vệ được nàng. Cũng chính trong sáu năm qua hắn mới nhận ra là càng ngày hắn nhớ nàng, nhớ Nhã nhi của hắn!

" Ta tin nàng nhất định không có chuyện gì, nhất định! " Liễn Luật Tề kiên định nói. Cũng bởi vì hắn tin nàng!

Nghiêm Phong Cẩn nghe vậy cũng chỉ biết lắc đầu sau lại bày ngả ngôn nói: " Nghiêm thiếu ta cũng rất mong muốn được gặp nữ nhân đã cướp mất trái tim của Liễn Luật Tề ngươi đi. "

Liễn Luật Tề quay lại nhìn Nghiêm Phong Cẩn cười khẽ một tiếng. " Nhã nhi sẽ không khiến ngươi thất vọng đâu. " Nhắc đến tên nàng giọng Liễn Luật Tề vô thức trở lên ôn nhu hơn.

" Đứng rồi ba ngày nữa ở đây có Thất niên tái chiến, dù sao cũng đến đây rồi ở lại thêm vài ngày. Bốn thiếu gia muốn xem Tứ đại gia tộc ở đây như thế nào. " Nghiêm Phong Cẩn vốn là người ưa náo nhiệt tất nhiên hắn sẽ không bỏ qua cuộc vui nào.

" Tứ đại gia tộc? " Liễn Luật Tề không hiểu nhìn Nghiêm Phong Cẩn.

" Liễn Luật Tề có phải ngoài nữ nhân kia thì ngươi không quan tâm tới cái gì nữa phải không! " Nghiêm Phong Cẩn nhìn Liễn Luật Tề bức xúc kêu lên, tuy vậy hắn vẫn giải thích rõ ràng cho Liễn Luật Tề: " Tứ đại gia tộc có Lôi gia, Nhan gia, Vũ gia và Trịnh gia. "

Đúng như Nghiêm Phong Cẩn nói ngoài Nhan Uyển Nhã ra thì Liễn Luật Tề không quan tâm tới cái gì. Như bây giờ khi nghe xong có Nhan gia thì Liễn Luật Tề không còn quan tâm tới ba gia tộc còn lại.

" Vậy được, chúng ta lại. Còn nữa, Vô Diện đi điều tra Nhan gia. " Liễn Luật Tề nói xong đi tới ngồi đối diện với Nghiêm Phong Cẩn.

Nghiêm Phong Cẩn còn đang nghĩ Liễn Luật Tề sẽ không đồng ý hoặc là sẽ nói hắn tự mình ở lại. Vì hắn biết Liễn Luật Tề thường không tham gia mấy thứ này. Vậy mà giờ lại đồng ý dễ dàng như vậy còn đi điều tra gia tộc người ta. Mà không phải cả bốn mà chỉ điều tra có một? Không phải là...

" Nhan gia có liên quan tới nữ nhân của ngươi?! "

" Nàng ấy họ Nhan! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Thất Niên tái chiến

Thất niên tái chiến, bảy năm một lần lại mở ra. Cứ mỗi lần tới Thất niên tái chiến Nguyệt Văn Đại Lục lại trở nên sôi nổi.

Theo dân gian tương truyền lại khi Nguyệt Văn Đại Lục chưa phân chia tứ quốc lúc ấy có một vị anh hùng tên A La Cát Tư. A La Cát Tư là một người dũng mãnh lại cương trực, vì thấy giặc bên ngoài tràn vào khiến đời sống người dân cơ cực mà đứng lên tập hợp nam tử đánh giặc. Dưới sự thông minh của mình, A La Cát Tư đánh trận nào thắng trận đấy. Lúc này nhân dân vui mừng khôn siết tôn A La Cát Tư lên làm Đại Vương. Cũng từ khi đấy A La Cát Tư thừa thắng xông lên đã bình loạn được cả một đại lục.

Khi Nguyệt Văn Đại Lục đã dẹp giặc trong giặc ngoài an ổn cuộc sống người dân cũng trở lên ấm lo hơn. A La Cát Tư mới cảm nhận muốn sống yên vui thì phải có sức mạnh. A La Cát Tư nói mình bình ổn được Nguyệt Văn Đại Lục cũng là nhờ sức mạnh. Cũng chính vì thế A La Cát Tư liền nảy ra ý nghĩ tổ chức một cuộc tranh đấu vừa để mọi người tiếp thu kinh nghiệm cũng như tìm người tài cho đất nước.

Qua lần đầu tiên của cuộc tranh tài đã khiến cho A La Cát Tư vui mừng không thôi. Hắn không những được xem những cuộc tranh tài khốc liệt mà còn tìm ra không ít người tài. Dù A La Cát Tư có yêu thích tới mấy thì cũng không thể hàng năm tổ chức, vì hắn sợ một khi người người đắm chìm quá sẽ bỏ bê mọi thứ xung quanh. Điều hắn không mong muốn nhất chính là sợ mọi người sẽ trở lên khát máu và bạo lực hơn.

Vì vậy A La Cát Tư ra lệnh cứ bảy năm lại tổ chức một cuộc tranh tài. Lúc đầu chỉ đơn giản gọi là một cuộc tranh tài, nhưng những người dân sau này lại cùng nhau gọi là Thất Niên tái chiến cho tới bây giờ.

Ba ngày ở Nguyệt Văn Đại Lục cũng trôi qua nhanh chóng. Thất niên tái chiến mà mọi người mong đợi đã tới! Tứ quốc trên Nguyệt Văn Đại Lục hôm nay đều tổ chức Thất niên tái chiến.

Ở Hoả Tước quốc Thất niên tái chiến lần này được tổ chức ở Mạc Phong thành. Vì vậy lúc này cả Mạc Phong thành người tới kẻ đi tập nập. Các khách điểm từ năm ngày trước đã hết phòng.

Lúc này mọi người đều tập trung ở nơi diễn ra tranh đấu, mặc dù còn hơn hai canh giờ nữa mới bắt đầu nhưng xung quanh đã trập kín người. Thật chỉ những từ lâu xung quanh còn được bao trọn tầng trên để dễ quan sát.

Khác với bên ngoài thì bên trong Nhan phủ lại khá yên tĩnh. Lúc này mọi người tham gia tranh tài đều đang ở trong phong chuẩn bị, chỉ có nhân gia đi lại bên ngoài. Mà Nhan Uyển Nhã cũng không ngoại lệ.

Phù Dung viện vẫn như vậy, mang một dáng vẻ đìu hiu, cô quạnh. Bên trong Phù Dung viện cũng vẫn chỉ có hai chủ tử Nhan Uyển Nhã.

Nhan Uyển Nhã đang ngồi trên tràng kỷ, trên chân đặt chiếc cổ cầm, tay nàng thì cầm khăn lụa cẩn thận lau cổ cầm. Còn Lưu Ly thì đứng một bên nhưng miệng thì luôn cong lên, biểu lộ rõ tâm trạng vui vẻ của mình.

Sau khi cổ cầm được lau kỹ Nhan Uyển Nhã mới buông khăn lụa xuống, tiềm thức khẽ động cổ cầm liền biến mất như chưa từng xuất hiện. Nhan Uyển Nhã đã dùng tiềm thức để cổ cầm vào trong Ngọc Thiên Giới. Nhìn chiếc vòng ngọc im lặng trên tay Nhan Uyển Nhã khẽ thất thần. Cổ cầm cùng Thiên Ngọc Giới là hai thứ duy nhất mà cha và nương để lại cho nàng, nàng cũng chỉ có thể dựa vào hai thứ này để mạnh mẽ hơn!

"Nhã tỷ tỷ."

Lúc Nhan Uyển Nhã đang thất thần thì một giọng nói đầy ngọt ngào vang lên. Nhan Uyển Nhã nghe theo tiếng gọi mà nhìn ra cửa, dường như nàng biết người đến là ai. Lưu Ly cũng nhận ra nhanh chóng đi tới mở cửa.

Nhan Phát Du như một chú chim nhỏ chạy vụt vào trong phòng, dáng người nàng nhỏ nhắn linh động, luôn mang cho người khác cảm giác vui vẻ.

"Nhã tỷ tỷ, mọi người đều đã tập trung. Tỷ chuẩn bị..." Nhan Phát Du không để ý xung vừa vào phòng liền chạy tới trước Nhan Uyển Nhã ríu rít một hồi, khi nhìn đến khuôn mặt của Nhan Uyển Nhã thì Nhan Phát Du như bị điểm huyết cảm há hốc mồm kinh ngạc nhìn Nhan Uyển Nhã.

Nhan Uyển Nhã nhìn bộ dạng của Nhan Phát Du không khỏi buồn cười, môi đào nở nụ cười nhợt nhạt nhưng đáy mắt đầy vẻ yêu chiều. Nhan Uyển Nhã cũng không có gọi Nhan Phát Du hoàn hồn mà để cho nàng tự tiếp nhận sự việc.

Lưu Ly nhìn bộ dạng kinh ngạc không nói lên lời của Nhan Phát Du liền vui vẻ cười khanh khách. Bộ dạng lúc này của Nhan Phát Du còn khoa trương hơn cả nàng. Lúc mới nhìn thấy diện mạo thật của tiểu thư tuy có sốc nhưng Lưu Ly cũng không giống Nhan Phát Du lúc này.

Đúng là Nhan Uyển Nhã đã bỏ vết bóng trên mặt mà lộ ra dung nhan khuynh thành của mình. Từ đầu Nhan Uyển Nhã đã muốn ở trong Thất Niên tái chiến phơi bày hết tài năng vào dung mạo của mình!

"Nhã tỷ tỷ?!" Nhan Phát Du hoàn hồn tròn mắt không tin dè dặt hỏi.

Nhan Uyển Nhã đứng dậy khỏi tràng kỷ nhìn Nhan Phát Du chỉ mới cao đến ngang người nàng khẽ nói: "Là tỷ. Không cần ngạc nhiên như vậy."

"Nhã tỷ tỷ, tỷ thật đẹp. Tỷ thậm chí còn xinh đẹp hơn Vũ Kỳ An!" Nhan Phát Du ánh mắt đầu ngưỡng mộ nhìn Nhan Uyển Nhã

Nhan Phát Du thật sự không nói quá. Trước mặt nàng là một gương mặt tinh xảo, mặt trái xoan tiêu chuẩn, mi hình lá liễu thon dài, một đôi mắt phượng, khóe mắt hơi hơi nhọn, độ cong câu xuất mê người, mà ánh mắt màu hồ phách đầy cuốn hút. Sâu trong mắt Nhan Uyển Nhã có một chút tia cười yếu ớt càng tăng thêm vẻ mềm mại.

Cánh mũi tinh xảo, cao ngạo dung hòa với khuôn mặt thì càng thêm nổi bật, môi anh đào khéo léo hồng nhuận trên làn da màu trắng mịn màng. Chiếc cằm thon gọn như được đúc ra từ khuôn. Cả khuôn mặt cân đối hài hoà không chê được chỗ nào. Lúc này Nhan Uyển Nhã mặc y phục màu hồng. Y phục được thiết kế tỉ mỉ vừa vặn với khuôn người của Nhan Uyển Nhã. Hồng y làm Nhan Uyển Nhã trở nên dịu dàng nhưng cũng đầy thu hút.

"Được rồi, không phải mọi người đã đến đủ rồi sao. Chúng ta cũng đi thôi." Nhan Uyển Nhã chỉ nhẹ nhàng đáp lại một câu rồi lấy khăn lụa che đi gương mặt. Nàng muốn đến nơi tranh tài mới lộ diện.

Nhan Phát Du dù không hiểu ý định của Nhan Uyển Nhã nhưng cũng không hỏi chỉ im lặng đi đằng sau, bất ngờ vừa rồi trong lòng nàng vẫn chưa nguôi.

Nhan Uyển Nhã đi ra khỏi Phì Dung viện, theo sau có Nhan Phát Du và Lưu Ly đi tới trước sân tập trung. Lúc này ở sân đã có hơn mười người trong đó có Nhan Vũ Diệt, mấy người đứng cạnh Nhan Vũ Diệt chắc là mấy vị trưởng lão. Đứng đối diện với đám người Nhan Vũ Diệt có chín người, đều là tuyển thủ tham gia tranh tài. Trong đây có lẽ Nhan Uyển Nhã chỉ biết Nhan Vũ Diệt và Nhan Tư.

Thất Niên tái chiến cũng có quy định về số người tham gia ở mỗi gia tộc. Đối với gia tộc lớn như Tử đại gia tộc thì mỗi gia tộc được phép có mười người tham gia, gia tộc nhỏ hơn thì chỉ được năm người, còn đối với những dân thường thì mỗi nhà tốt thiếu ba người được tham gia. Thất Niên tái chiến có một chỗ đặc biệt là những người đến từ nơi khác cũng được tham gia.

Đám người Nhan Uyển Nhã vừa đến liền thu hút sự chú ý của mọi người. Nhan Uyển Nhã chỉ lạnh nhạt gật nhẹ đầu coi như chào hỏi rồi đứng vào hàng. Ở đây chỉ có chín người, Nhan Vũ Diệt để thiếu một chỗ trống là giành cho nàng. Chín người còn lại nhìn Nhan Uyển Nhã đi vào không tò mò hay thắc mắc, cũng không bài xích chán ghét nàng mà chỉ nghiêm chỉnh đứng ở đó. Hay còn có người thân thiện nhỏ giọng chào hỏi Nhan Uyển Nhã.

Khi Nhan Uyển Nhã vừa đứng ngay ngắn vào hàng, ánh mắt Nhan Vũ Diệt đột nhiên thay đổi trở lên nghiêm nghị hơn.: " Năm nay Thất Niên tái chiến được tổ chức. Các người đều là những tinh anh ở trong Nhan gia. Hôm nay các người đứng ở đây chính là gánh một phần trách nhiệm của các người. Ta cũng không cần các người liều mạng, chỉ cần các người an toàn trở về là đã tốt rồi. Tất cả đã rõ chưa? "

" Rõ! "

Mọi người nghe lời của Nhan Vũ Diệt mà cảm động trong lòng. Các nơi khác đều muốn liều mạng để lấy danh dự nhưng Nhan Vũ Diệt lại muốn bọn họ an toàn trở về mà không cần tới danh dự. Chỉ cần như này bọn họ dù liều mạng cũng đáng!

Nhan Uyển Nhã đứng trong hàng nghe vậy môi cũng nở nụ cười, tuy nàng che khăn không rõ nhưng ánh mắt đầy ý cười, là thật lòng. Nhan Uyển Nhã nàng thừa nhận trong suốt sáu năm ở đây nói nàng không có cảm tình thì là không đúng. Những gì Nhan Vũ Diệt âm thầm làm nàng đều biết. Nhưng bởi vì nó không sâu đậm nên Nhan Uyển Nhã thêm nữa suốt sáu năm nàng chỉ chăm chú chính là tăng thực lực còn mọi chuyện đều bị nàng bỏ qua.

Bây giờ thì nàng đã coi Nhan gia thành nhà của nàng rồi!

Nghe tiếng rõ đầy khí thế của mọi người Nhan Vũ Diệt lúc này mới nở nụ cười gương mặt cũng trở lên nhu hoà hơn.

" Được rồi, chúng ta lên đường thôi! "

Vừa dứt lời Nhan Vũ Diệt dẫn đầu đi trước. Mọi người đều mang theo khí thế mạnh mẽ hướng tới nơi tranh tài mà đi!

Miêu sẽ cố viết nhanh hơn nhé, có thể 1 tuần 3 chap hoặc có thể hơn.

Truyện còn nhiều sai sót, có gì mọi người cứ cmt nhé, Miêu sẽ rút kinh nghiệm. Miêu cảm ơn mọi người vẫn ủng hộ <3

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cuồng vọng!

Nơi diễn ra tranh tài được tổ chức ở bìa rừng nhỏ ngay bên ngoài Mạc Phong thành. Khu vực tranh tài được quây lại trong một phạm vi nhất định. Ở vị trí cao nhất có một hàng ghế nhìn qua cũng biết cho người có địa vị, phía dưới ghế cũng được đặt theo chiều từ cao đến thấp. Đối diện là mười sân đấu để giành cho các cuộc tỉ thí. Tiếp là đến vị trí cho các tuyển thủ. Còn bên ngoài là giành cho những người đến xem. Xung quanh cũng có vài khách điểm to nhỏ khác nhau mà trên tầng lúc này đã chật kín người.

" Người nói lần này trong Tử gia ai sẽ thắng? " Một người tới xem hưng phấn bưng bưng nói chuyện với người bên cạnh.

" Làm sao có thể đoán được trước chứ?! "

" Nghe nói Nhan gia hạ chiến thư với Lôi gia, thật mong chờ. " Một người khác không nhịn được xen vào.

" Bảy năm trước Lôi gia đã thắng, còn bây giờ cũng không đoán được! "

" Nhìn kia, Vũ gia tới! "

Một câu nói bình thường những có tác động to lớn. Vừa dứt lời toàn bộ đều im lặng nhìn đoàn người đang đi tới.

Đi đầu là Lạc Chi Giao - gia chủ của Vũ gia, tiếp sau là Vũ Kỳ An cùng chín tuyền thủ. Vũ Kỳ An hôm nay vận một bộ y phục màu đỏ, kết hợp với làn da trắng hồng của nàng càng thêm nổi bật. Dung nhan khuynh thành luôn mang trên môi một nụ cười không khỏi thu hút mọi người.

" Là Vũ Kỳ An. Thật đẹp! "

" Đúng là Đẹp nhất mỹ nữ của Mạc Phong thành. Ta nhất định phải đến cửa Vũ gia cầu hôn mới được. "

" Người dám tranh với Lôi nhị thiếu chủ? " Đám người bên cạnh như nghe được chuyện cười không khỏi cười nhạo.

Người kia nghe vậy mặt liền đỏ bừng lên xấu hổ, im lặng không nói gì nữa.

" Nhìn kia, Trịnh gia. "

Lạc Chi Giao vừa dẫn đoàn người tiến vào sâu bên trong thì cùng lúc Trịnh gia cũng đi tới. Đi đầu là Trịnh Khắc Viễn còn có thêm hai người đi bên cạnh, có lẽ là trưởng lão của Trịnh gia.

Lạc Chi Giao nhìn Trịnh Khắc Viễn khẽ gật đầu coi như chào hỏi rồi đi lên hàng ghế thứ hai ngồi xuống.

Trịnh Khắc Viễn cũng nhìn thấy Lạc Chi Giao, mỉm cười chào hỏi qua loa rồi tách khỏi đoàn tuyền thủ cùng hai vị trưởng lão về ghế được xếp sẵn ngồi xuống.

Trong Tứ đại gia tộc thì đã có hai gia tộc tới, hiện gia chỉ còn Lôi gia và Nhan gia. Trong lúc này các gia tộc từ Hoá Tước Quốc cũng đã tới đầy đủ và ngồi vào từng vị trí.

" Nhan gia và Lôi gia sao mãi chưa tới chứ? Sắp tới giờ rồi! " Có một người không kiên nhẫn kêu lên. Tựa như tác động khiến mọi người cũng bắt mắt theo.

" Nhan gia tới rồi! "

Nhan gia dẫn đầu là Nhan Vũ Diệt, bên cạnh có Đại trưởng lão cùng Nhị trưởng lão, đằng sau là đoàn tuyền thủ, Nhan Uyển Nhã cũng có trong đó.

Nhan Uyển Nhã đi trong đoàn người tuyền thủ nhưng ánh mắt lại đang đánh giá xung quanh. Hiện tại ở đây có Vũ gia cùng Trịnh gia đã tới, bên cạnh còn vào người mà Nhan Uyển Nhã không nhận được có lẽ là các gia tộc khác. Phía giành cho tuyền thủ lúc này cũng đã chật kín chỉ còn trống vị trí của Nhan gia cùng Lôi gia. Qua khí tức ở từng người Nhan Uyển Nhã cũng khẽ đánh giá qua năng lực của các tuyền thủ, có người yếu cũng có người mạnh, hội tụ đầy đủ.

Người tham gia tranh tài khá là đông, dù sao ở Hoá Tước Quốc cũng có hơn trăm thành trì lớn nhỏ khác nhau.

Lúc này tất cả đã đông đủ, chỉ còn Lôi gia là chưa xuất hiện!

Qua thêm nửa canh giờ nhưng vẫn chưa thấy Lôi gia xuất hiện. Xung quanh đã xuất hiện nhiều người thiếu kiên nhẫn. Loại thời khắc máu chó này, Lôi gia còn tới chậm như vậy cũng chỉ có một cái giải thích —— Lôi gia là cố ý.

Nhan Uyển Nhã nở nụ cười châm chọc, Lôi gia đúng là biết gây chú ý, đúng là muốn để mọi người yêu thương. Thái độ của Lôi gia cũng quá là ngông cuồng rồi!

Khi mọi người tập trung đầy đủ bên Hoàng Thất mới xuất hiện và chủ trì cuộc tranh tài. Nhưng hiện tại Lôi gia chưa tới là cố ý muốn mọi người chờ đợi. Lôi gia muốn đặt vị thế của mình ngang với Hoàng Thất hoặc là còn hơn!

Trong lúc mọi người tranh cãi rối rít thì một đám người từ xa đi tới, không cần nhìn kỹ cũng đoán được đó là Lôi gia.

Lôi gia từ xa đi tới dù đã tới muộn nhưng bước chân lại không hề vội vã mà bình thản tựa như đi dạo. Lôi Vi dẫn đầu đi tới, trên môi hằn nở nụ cười vui vẻ khi thấy vẻ không kiên nhẫn của mọi người. Đi sau là đám tuyền thủ, trong đó Nhan Uyển Nhã có thể nhận ra Lôi Trạch, Lôi Kính, Lôi Châm và Lôi Tiêu.

" Thật ngại quá, đã đến muộn để mọi người chờ lâu. " Lôi Vi nói là xin lỗi nhưng giọng điệu lại không như chờ đợi Lôi gia là chuyện đương nhiên.

" Lôi gia đúng là bận rộn, khiến Lôi gia chủ không biết cái gì là quan trọng cái gì là không. "

" Viễn gia chủ lặn lội đường xa tới đây chắc cũng mệt mỏi, khiến Lôi Vi ta cảm thấy thật có lỗi." Lôi Vi tựa như không nhận được ẩn ý trong câu nói mà nhìn Viễn Thanh Phùng ngồi trên ghế, gật đầu đáp." Nếu đã vậy Viễn gia chủ nên dẫn đệ tử về khách điểm nghỉ ngơi, dù sao Viễn gia có tham gia hay không vẫn vậy mà thôi! "

" Lời này của người là ý gì? " Viễn Thanh Phùng nghe xong liền nổi giận, bàn tay đặt trên thành ghế đập mạnh. Dù sao Viễn gia cũng là một trong những đại gia tộc của đại thành trì, xét ra cũng không kém Lôi gia. Lôi Vi nói vậy khác nào đánh vào mặt hắn!

" Viễn gia chủ đừng tức giận, Lôi Vi chỉ đang quan tâm người." Lôi Vi không quan tâm tới Viễn Thanh Phùng qua loa đáp: " Mọi người đều đến đủ rồi,

Thất niên tái chiến bắt đầu đi thôi.. "

Cuồng vọng! Lôi gia đúng là quá cuồng vọng rồi.

Mọi người nghe vậy dù tức giận nhưng cũng không ai lên tiếng. Dù sao ở đây cũng là Hoà Tước, thực của Lôi gia không ai có thể chối. Muốn đối phó với Lôi gia cũng không phải là chuyện dễ dàng. Tranh giành giữa các gia tộc là chuyện không thể tránh, nhưng nếu họ tiêu diệt được Lôi gia thì cũng sẽ chịu tổn thất không nhỏ và sau đó bị các gia tộc khác nhòm ngó. Hay còn chưa nói có thể lật được Lôi gia hay không!

Nhan Uyển Nhã đứng một bên xem kịch mà đáy mắt không khỏi đầy châm chọc. Lúc Lôi gia chưa tới thì liên mồm chửi bới, lúc tới rồi thì cảm lạnh mà nhẫn nhịn, đúng là mềm nắn rắn buông! Nhưng thái độ của Lôi gia lại càng khiến Nhan Uyển Nhã căm ghét hơn.

Cùng lúc này thì ở tầng hai của khách điểm đối diện với nơi tranh tài có hai nam nhân đang theo dõi mọi việc.

" Lôi gia đúng là cuồng vọng! " Nghiêm Phong Cẩn ngồi thưởng thức tách trà nhìn xuống Lôi gia qua cửa sổ đầy ý vị nói.

Liễn Luật Tề ngồi đối diện, lưng thẳng như cây tùng bách, mái tóc dài màu trắng buộc hờ tùy ý ở bên vai, khuôn mặt cương nghị cuốn hút. Muốn bao nhiêu nguy hiểm thì có bấy nhiêu. Hắn không nói gì nhưng tầm mắt lại luôn nhìn vào Nhan gia, hay chính xác hơn là người vẫn luôn đeo khăn lụa trên mặt. Từ lúc Nhan gia xuất hiện không hiểu tại sao hắn luôn bị thu hút bởi khí chất của người này. Ngoài Nhan Uyển Nhã thì người kia chính là nữ nhân thứ hai có thể thu hút ánh mắt của hắn!

Liễn Luật Tề đã cho Vô Diện đi điều tra về Nhan gia, mọi thông tin hắn đều nắm trong tay. Hắn còn biết trong Nhan gia có một người tên Nhan Uyển Nhã, dung mạo bị hủy, là phế vật. Ngoài ra không còn gì.

Liễn Luật Tề suốt sáu năm tìm ngang kiểm đọc nhưng chưa lúc nào hắn lại cảm thấy chắc chắn sẽ gặp Nhan Uyển Nhã mãnh liệt như bây giờ.

Hơn nữa người ở dưới kia lại khiến hắn có cảm giác rất quen thuộc!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15-2: Góc tâm sự nhỏ

Xin chào mọi người, mình là Miểu.

Hôm nay Miểu làm riêng một phần này là muốn có thể giao lưu thêm với mọi người.

Thật ra Miểu viết " Độc sủng tiểu nương tử " cũng do một phần nổi hứng thú nhưng không nghĩ lại được nhiều người đọc như vậy. Tay nghề mình viết truyện khá còn non, nên truyện mình không thể hay như người khác cũng sẽ có nhiều sai sót.

Mọi người nếu có gì không ưng ý hay muốn nói gì thì cứ cmt nhé, Miểu sẽ tiếp thu và rút kinh nghiệm.*

Thật ra mọi người là động lực cho Miểu đấy, đọc cmt của mọi người mà chỉ muốn viết cho thật nhanh thôi. Yêu thương mọi người nhiều.*

Ngoài ra bây giờ Miểu khá có hứng thú với thể loại cung đấu nhưng sợ viết 2 truyện cùng một lúc sẽ không được tốt nên đành để sau:v

Ai muốn đọc qua ván án nhá hàng của cung đấu thì nói nhé, Miểu up trước cho mọi người:33

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Treo đầu dê, bán thịt chó

Nhan Uyển Nhã xem xong màn kịch cũng chẳng muốn quan tâm thêm liền ngồi một chỗ nhìn xung quanh. Do Lưu Ly cùng Nhan Phát Du không phải tuyến thủ nên tạm thời không ở gần Nhan Uyển Nhã.

Trong đám người tới tranh tài từ mọi nơi Nhan Uyển Nhã đặc biệt để ý nhất là một nam nhân ngồi tách biệt ở phía cuối, trái với mọi người ở trước nói

chuyện vui về thì nam nhân này khá im lặng.

"Nhã Nhã " Vũ Kỳ An vừa nhìn thấy Nhan Uyển Nhã liền cất giọng gọi, rời khỏi chỗ ngồi đi về phía Nhan Uyển Nhã.

Nhan Uyển Nhã rời ánh mắt khỏi người nam nhân kia nhìn Vũ Kỳ An.

"Muội còn tưởng tỷ định đợi đến khi cuộc tranh tài bắt đầu mới đến. Sau đó uy vũ đánh bại hết đối thủ. " Vũ Kỳ An vừa nói vừa cười như nàng có thể nhìn thấy cảnh ấy trước mặt.

Nhan Uyển Nhã nghe vậy không khỏi buồn cười: "Tiểu cô nương, không phải muội đánh giá ta cao như vậy chứ?! "

"Nhã Nhã, tỷ không nên thiếu tự tin như vậy. " Vũ Kỳ An nghe vậy liền nhủ mày nhìn Nhan Uyển Nhã nói như trường bối.

"Phải phải, Uyển Nhã xin nghe theo lời dạy của Vũ cô nương. " Nhan Uyển Nhã tâm trạng vui vẻ cũng mở lời trêu chọc.

Nhan Uyển Nhã có thể vui vẻ đùa với Vũ Kỳ An vì nàng đã coi Vũ Kỳ An như người thân của mình. Thật ra Nhan Uyển Nhã cũng không biết vì sao dù chỉ gặp Vũ Kỳ An vài lần mà đã cảm thấy như vậy. Nhưng Nhan Uyển Nhã tin vào trực giác của mình, vì vậy nàng cũng thoải mái đón nhận Vũ Kỳ An.

Vũ Kỳ An nghe vậy liền bật cười, tiếng cười trong trẻo cộng thêm dung nhan khuynh thành liền thu hút bao nhiêu ánh mắt nhìn về phía này.

"Sứ giả Minh Quang Cung, Hoàng Thượng tới!"

Vừa lúc này một giọng nói đầy uy lực vang lên, đồng thời từ xa có một nhóm người từ xa đi tới, dẫn đầu là hai nam nhân một hoàng y một bạch y.

Nam nhân tầm trung niên vận Hoàng y chính là Hoàng Thượng của Hoá Tước Quốc.

Bên cạnh là nam nhân tầm hai mươi thân vận bạch y. Trước ngực trái thêu hình mặt trời đang chiếu sáng, bên dưới mặt trời là ba ngách ngang nhỏ. Ở tay áo, viền áo cũng được thêu những đường mảnh nhỏ bằng chỉ vàng. Tất cả là tượng trưng cho Minh Quang Cung cùng thân phận của y.

Nhan Uyển Nhã quan sát người kia. Một mái tóc màu đen buộc gọn gàng, dung nhan tuyệt mỹ, đôi mắt màu đen sâu thẳm. Nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện ra một màu tím hiếm thấy. Cả người hần tắn ra cổ hơi thở lạnh lùng, cao ngạo. Người khác không khỏi cảm thấy mình thấp bé.

Nam nhân kia xuất hiện liền khiến không bao tiểu cô nương mê muội nhìn chằm chằm. Hắn cũng chỉ giữ nguyên bộ dạng lạnh lùng nhìn mọi người. Nhưng khi nhìn đến Nhan Uyển Nhã ánh mắt của hắn khẽ dừng lâu hơn một giây rồi lại rời đi.

Nhan Uyển Nhã không thích ánh mắt của nam nhân kia. Hắn khiến nàng bị áp lực, tựa như ánh mắt của hắn có thể nhìn thấu mọi chuyện của nàng. Nhan Uyển Nhã cũng không thể dò xét gì qua ánh mắt ấy ngoài thân phận của hắn. Nàng cũng không thể cảm nhận được khí tức hay thiên lực của hắn. Nhưng nàng lại cảm nhận được hắn rất mạnh, có thể là Đế Huyền!

Ý nghĩ vừa xuất hiện, mày liễu của Nhan Uyển Nhã liền nhíu lại. Thực lực của nàng ở hiện tại vẫn kém hắn, nàng chắc chắn không thể dò hỏi gì ở nam nhân kia. Dù nàng có cứng rắn đối chọi thù thiết thời vẫn là nàng! Khốn kiếp. Giờ nàng mới cảm thấy những gì lão đầu tử kia nói là đúng!

"Nhã Nhã, tỷ bị nam nhân kia mê muội rồi à?. " Vũ Kỳ An nhận ra Nhan Uyển Nhã có chút hoảng hốt liền mở lời trêu chọc để Nhan Uyển Nhã bình tĩnh lại.

Nhan Uyển Nhã nghe vậy không khỏi trừng mắt nhìn Vũ Kỳ An. "Đồ của Minh Quang Cung có cho bốn cô nương không muốn động vào. " Vì nàng muốn phá hủy nó!

"Muội cũng không thèm động vào Minh Quang Cung đâu. " Vũ Kỳ An bấu môi nhìn đoàn người đang di chuyển, giọng nói lộ chút ít khinh miệt.

"Tại sao? " Nhan Uyển Nhã khẽ nhướn mày hỏi. Nàng còn tưởng Vũ Kỳ An sẽ như mọi người tranh giành điên cuồng để vào được Minh Quang Cung.

"Minh Quang Cung đều là bọn treo đầu dê bán thịt chó! Mở mồm là nói bảo vệ dân lành, làm việc chính nghĩa. Nhưng bên trong lại làm bao nhiêu điều thối nát. "

"Muội biết chuyện gì? " Nghe ngữ khí đầy phẫn nộ của Vũ Kỳ An, Nhan Uyển Nhã nhanh nhẹn bắt được ý quan trọng trong đấy.

"Nhã Nhã, Vũ gia bị như ngày hôm nay đều do Minh Quang Cung đứng đằng sau gây nên! " Vũ Kỳ An nhìn thẳng vào mắt Nhan Uyển Nhã nói.

Nhan Uyển Nhã nghe vậy cũng đã hiểu đôi chút, nếu nàng đoán không sai thì cái chết của cha Vũ Kỳ An là do người của Minh Quang Cung!

"Kỳ An, muội đừng làm bừa. Tỷ cấm muội! "

"Muội biết mà, thực lực muội chưa đủ muội không ngu ngốc đâu. " Nghe Nhan Uyển Nhã nói trong tâm Vũ Kỳ An như có một dòng nước nóng chảy vào, rất ấm áp.

Đoàn người kia đi đến vị trí quan sát mà ngồi xuống. Ngồi trên cao nhất là Hoàng Thượng và sứ giả. Sau đó những người khác cũng chiếu theo vị trí mà ngồi xuống.

Lúc này xung quanh đều im lặng nhìn lên hai người ngồi đầu kia như chờ đợi.

" Chào mừng mọi người đến với Thất niên tái chiến năm nay! "

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Có phải là nàng?!

" Chào mừng mọi người đến với Thất niên tái chiến năm nay! " Giọng nói của Hoả Lý Quân vang lên, những người phía xa cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

" Bảy năm một lần Thất Niên tái chiến được mở ra. Năm nay Hoả Vũ quốc vinh dự được là nơi tổ chức sự kiện này. Cũng như mọi năm, Thất Niên tái chiến mở ra để mọi người có thể cùng nhau so tài học hỏi. Quả nhân cùng với sứ giả Minh Quang Cung đều mong mọi người sẽ chứng minh hết tài năng của mình. Chỉ cần mọi người chứng minh được mình, mọi người sẽ có cơ hội vào Minh Quang Cung. "

Hoả Lý Quân vừa dứt lời, mọi người ở dưới liền reo hò không dứt. Đối với bọn họ lúc này thì còn muốn vào Minh Quang Cung hơn tất cả thứ gì. Cơ hội tốt như vậy, chỉ cần thắng thôi thì tại sao không muốn.

Nhan Uyển Nhã cùng Vũ Kỳ An ngồi im lặng giữa đám đông đang vui sướng reo hò kia. Trên khuôn mặt cả hai đều không có cảm xúc chỉ là hai đôi mắt thể hiện sự khinh miệt rành.

" Nhã Nhã, nếu như tỷ cùng với muội không may bị vào danh sách kia thì chúng ta sẽ thành kẻ thù của mấy trăm người ở đây mất " Vũ Kỳ An nhìn Nhan Uyển Nhã cười đùa.

" Vậy thì chúng ta không may rồi. " Nhan Uyển Nhã đảo ánh mắt nhìn xung quanh rồi nói tiếp: " Nhưng hôm nay nhất định phải thắng! "

Nhan Uyển Nhã biết Phong Bình sẽ ở đâu đó quanh đây để quát sát nàng. Lời hẹn sáu năm nàng muốn nó kết thúc ở đây, bởi vì nàng không muốn cứ ngồi đây mà chờ thêm bảy năm nữa!

" Vẫn theo luật lệ cũ, năm nay có sáu trăm người tham gia thi đấu. Ngay bây giờ chúng ta sẽ bốc thăm để lập thành ba trăm cặp đấu. "

Hoả Lý Quân vừa dứt lời thì liền có mười người cầm theo những chiếc hộp nhỏ để mọi người bốc thăm.

Nhan Uyển Nhã bốc vào số hai mươi mốt, nghĩa là nàng sẽ thi đấu vào lượt thứ hai. Con Vũ Kỳ An bốc được số năm, sẽ phải đấu luôn lượt đầu tiên.

" Nhã Nhã, muội vào vòng hai ngồi đợi tỷ. " Vũ Kỳ An vừa xoay thẻ gỗ vừa vô tư nói, tựa như nàng có thể đoán trước được kết quả của trận đấu vậy.

" Tỷ sẽ sớm tới chơi với muội. " Nhan Uyển Nhã cũng rất thoải mái cười nói.

Vũ Kỳ An nghe xong câu nói ấy liền đứng dậy đi tới sân đấu. Đồng thời mười chín người còn lại cũng đứng dậy.

Nhan Uyển Nhã nhìn theo bóng dáng của Vũ Kỳ An đi lên sân đấu. Đối đầu với Vũ Kỳ An là một nữ nhân, Nhan Uyển Nhã cũng không biết được thân phận của nàng ta, nhưng thiên lực thì chỉ ở Tôn Huyền nhị cảnh. Nàng tin tưởng Vũ Kỳ An có thể đánh bại ngay nàng ta nếu muốn.

Nhan Uyển Nhã cũng quay qua quan sát các sân đấu khác. Ở ngay lượt đầu này, cả Tứ Đại gia tộc đều có người lên tranh đấu.

Còn đặc biệt hơn là cả Lôi Trạch và Lôi Kính đều cùng lên một sân đấu. Cũng có nghĩa là trong hai người thì một người phải rời khỏi Thất Niên tái chiến này.

Nhan Uyển Nhã thấy vậy cũng không khỏi thấy thương tiếc cho Lôi gia. Lôi gia có thể coi là xui xẻo khi cả hai người tài nhất gia thì phải có một người vô lí bị loại.

Lôi Vi cũng không ngờ lại gặp phải tình huống này. Lôi Trạch và Lôi Vi đều là hạt giống tốt nhưng không ngờ giờ lại phải loại một người. Nếu vậy hẳn muốn giữ lại Lôi Trạch và loại Lôi Kính. Tuy hai người là anh em song sinh, thực lực ngang nhau. Nhưng Lôi Kính thì còn bốc đồng, hiếu thắng. Ngược lại Lôi Trạch lại có vẻ biết suy nghĩ sâu xa. Lôi Vi tin rằng Lôi Trạch sẽ đi được vào vòng sau hơn, cũng tin rằng hẳn có thể dễ dàng thắng!

Nhan Uyển Nhã nhìn Lôi Vi trên khán đài suy nghĩ toán tính mà khoé môi vô thức nở một nụ cười lạnh. Nàng biết Lôi Vi muốn giữ người nào. Nếu là nàng, nàng cũng sẽ chọn Lôi Trạch. Chỉ là Lôi Trạch cũng chưa chắc đã làm lên được gì như Lôi Vi đang suy nghĩ.

Tất cả hành động của Nhan Uyển Nhã từ đầu tới cuối đều lọt vào hai tầm mắt. Một là Sứ giả Minh Quang cung, người còn lại là Liên Luật Tề.

Không phải Nhan Uyển Nhã không nhận ra mà là do nàng không muốn để ý tới, bởi nàng cảm thấy nó không có một chút sát khí cũng không có ý bất

hào.

Sứ giả Minh Quang cung ngồi chính giữa khán đài, ánh mắt không một tia giao động nhìn mọi thứ xung quanh. Khi chạm đến dáng người Nhan Uyển Nhã thì bất giác dừng lại lâu hơn, cũng trong lúc này bất được tia cười lạnh yếu ớt trong mắt nàng.

Ở bên kia trên khách điểm, ánh mắt của Liễn Luật Tề cũng hướng về phía này, chính xác là luôn nhìn về Nhan Uyển Nhã. Hắn cũng không biết tại sao từ khi nhìn thấy nàng thì hắn không thể dời đi nơi khác.

Nghiêm Phong Cẩn vẫn vô tư vừa gác chân vừa thưởng thức trà, ánh mắt tinh thoảng đảo qua Liễn Luật Tề rồi lại đảo xuống dưới kia. Thành thoảng chân mày hắn nhíu vào như suy nghĩ gì, một lúc sau lại ngậm nga liên thiên một mình.

Lúc này cửa đẩy vào, Vô Diện bước vào. Nhìn Nghiêm Phong Cẩn gật nhẹ đầu rồi hướng đến Liễn Luật Tề báo cáo: "Chủ tử, đã điều tra hết."

"Nói."

"Nhan gia, đứng đầu là Nhan Vũ Diệt năm nay 40 tuổi. Trước từng là tướng quân của Hoả Vũ quốc, nhưng trong một lần không phòng bị liền bị kẻ gian hãm hại. Xảy ra một vụ thảm sát là phu nhân cũng nữ nhi bị giết ngay trước mặt. Nhan Vũ Diệt vì thế mà đau lòng, rút khỏi vị trí tướng quân, cắt đứt mọi quan hệ với Hoàng thất. Sau đó trong vòng ba năm tự mình đưa Nhan gia vào tứ đại gia tộc của Hoả Vũ quốc." Vô Diện không một lời thừa, nhanh chóng tóm gọn tất cả thông tin rồi nói cho Liễn Luật Tề nghe.

"Vậy còn nữ nhân che mặt dưới kia?" Nghiêm Phong Cẩn ngồi một bên nghe, lại thấy từ đầu tới cuối không nhắc tới nàng liền không nhận được hỏi.

"Nàng tên Nhan Uyển Nhã, năm nay vừa tròn mười sáu. Trên mặt có một vết sẹo nên phải dùng khăn che đi, nhưng cũng không biết lý do của vết sẹo ấy. Còn một chỗ thuộc hạ vẫn không hiểu, cũng là điều kỳ lạ nhất khi thuộc hạ đi điều tra."

Liễn Luật Tề sau khi nghe Vô Diện nói từng thông tin về Nhan Uyển Nhã mà ánh mắt hắn từng chút dao động. Tên của nữ nhân che mặt cùng tên của nàng giống nhau, tuổi cùng đều là một! Có lẽ nào nàng chính là nữ nhân che mặt kia?!

"Có phải nàng xuất hiện ở Nhan gia khi đã mười tuổi?"

"Chủ tử biết nàng?!"

"Liễn Luật Tề, có phải nữ nhân dưới kia là nữ nhân mà ngươi đang tìm?!" Nghiêm Phong Cẩn cũng có ý nghĩ giống Vô Diện, nhưng hắn lại hiểu Liễn Luật Tề. Chỉ nhưng người hắn quan tâm thì hắn mới nắm rõ thông tin như vậy. Mà người khiến Liễn Luật Tề quan tâm thì chỉ là thể là nữ nhân mà hắn đang đi tìm.

"Nếu như không phải là sự trùng hợp thì người dưới kia chắc chắn là nàng?"

Mãi mới xong được một chương(((((((

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Ở trên sân đấu Vũ Kỳ An cùng một nữ nhân khác đứng đối diện nhau. Tất cả mọi ánh mắt phân chia chăm chú lên mười sân đấu, nhưng có lẽ tập trung nhiều nhất ở nơi có Vũ Kỳ An đứng.

Đối diện nàng là một nữ nhân, độ tuổi có vẻ lớn hơn Vũ Kỳ An. Trên thân cũng vẫn một bộ y phục màu đỏ như Vũ Kỳ An. Nhưng Vũ Kỳ An mang tới cảm nhận tựa như tiểu tinh linh đầy hoạt bát, linh động. Còn nữ nhân kia lại có cảm giác là lướt, tà mị.

Vũ Kỳ An tựa như biến thành người khác, đáng vẻ trầm ổn quan sát người đối diện.

Nhan Uyển Nhã nhìn thấy vậy liền khẽ bật cười, đáng vẻ của Vũ Kỳ An lúc này rất dễ tưởng tượng. Giống như một đứa trẻ đang cố tỏ vẻ người lớn vậy. Rõ ràng Vũ Kỳ An dễ dàng đánh bại người đối diện nhưng lại cố làm vẻ nghiêm trọng.

Thật ra tuổi của Vũ Kỳ An chỉ kém Nhan Uyển Nhã một tuổi. Nhưng Nhan Uyển Nhã vẫn luôn coi Vũ Kỳ An là một đứa trẻ cần được chăm sóc.

"Vũ gia, Vũ Kỳ An." Lúc này Vũ Kỳ An trên sân đấu khẽ cất tiếng chào hỏi, giọng của Vũ Kỳ An tuy nhẹ nhưng lại có lực hút rất lớn.

"Liên gia, Liên Y."

Người đối diện cũng lên tiếng chào hỏi lại.

Chào hỏi xong hai người liền vận khởi thiên lực, chỉ thấy trên tay hai người ầm ầm Thiên lực. Liên Y thở ra một hơi thật sâu, tròng mắt, hai chân hướng về phía sau, chợt cả người giống như mũi tên xông thẳng về hướng Vũ Kỳ An

Liên Y giai cấp dường như còn thấp hơn một đến hai cấp bậc so với Vũ Kỳ An, nên việc muốn không cho Vũ Kỳ An chiếm thượng phong là dễ hiểu.

“Hoá Thiên chương!”

Thân hình Liên Y nhanh chóng áp sát Vũ Kỳ An, trên hai tay quanh quần thiên lực có thể nhìn thấy rõ ràng, Liên Y không ngừng hung hăng tấn công liên tiếp vào bả vai của Vũ Kỳ An.

Hoá Thiên chương có lẽ là vũ kỹ mạnh nhất của Liên gia đi. Nếu đối lại lúc này đối diện Liên Y là một người ở Tôn Huyền hoặc Tông Huyền thì khả năng thắng của Liên Y rất cao.

Vì Nhan Uyển Nhã nhận ra Vũ Kỳ này có thể cứng rắn đối chọi vượt một cấp. Nhưng Liên Y lại cách Vũ Kỳ An hai cấp bậc. Nên chỉ có thể xem như Liên Y hôm nay xui xẻo.

Thời điểm cánh tay Liên Y sắp đánh tới bả vai Vũ Kỳ An, Vũ Kỳ An liền nhanh chóng tránh né sang một phía, đồng thời giương tay phải tấn công Liên Y, Liên Y vội càng ngăn cản, song Vũ Kỳ An lại rút lui, bởi vì đó chẳng qua chỉ là hư chiêu, sát chiêu chân chính nằm ở bàn tay trái. Thời điểm Liên Y cố gắng ngăn cản, Vũ Kỳ An vươn tay trái đánh lên ngực Liên Y.

“Hoàn Thương chương!”

Liên Y bị nàng một chương đánh trúng, chân không nhịn được lao đảo, lùi dần về phía sau, té xuống đất.

Vũ Kỳ An thấy vậy cũng liền dừng tay lại, đứng một bên chờ trọng tài tuyên bố.

" Vũ Kỳ An thắng. "

Vũ Kỳ An nghe thế môi liền nở nụ cười, vươn tay thiện ý đỡ Liên Y dậy.

" Đa tạ đã nương tay. " Liên Y dựa theo lực kéo của Vũ Kỳ An mà đứng dậy. Lời Liên Y nói là thật, Vũ Kỳ tuy tung chương nhưng lực rất nhẹ nên Liên Y chỉ ngã chứ không bị thương ở đâu.

Vũ Kỳ An cũng chỉ gạt đầu nhẹ coi như nhận lời rồi xong đó xoay người đi về phía Nhan Uyển Nhã.

Nhan Uyển Nhã vẫn chăm chú nhìn từ đầu tới cuối nhìn Vũ Kỳ An đang cười vui vẻ đi về chỗ nàng, Nhan Uyển Nhã cũng bất giác nở nụ cười.

Vũ Kỳ An thấy Nhan Uyển Nhã đang nhìn mình, nàng liền nở một nụ cười rất tươi.

" Nhã Nhã. "

"Đánh hay lắm, có chút xảo diệu. " Nhan Uyển Nhã vui vẻ nói, cũng không quên trêu Vũ Kỳ An.

" Đa tạ Nhã tiểu thư đã khen. " Vũ Kỳ An tay chấp thành quyền, hướng Nhan Uyển Nhã nói. Khuôn mặt cũng rất nghiêm túc, như đang nghe trưởng bối dẫn dạy.

Nhan Uyển Nhã thấy vậy không khỏi bật cười. Ngón tay nàng ấn nhẹ lên trán của Vũ Kỳ An.

Vũ Kỳ An khẽ lè lưỡi rồi ngồi xuống bên cạnh Nhan Uyển Nhã, tiếp tục xem cuộc tranh tài.

" Chủ tử, người có muốn xuống dưới không?. " Vô Diện nhìn Liễn Luật Tề còn đang đứng bên cửa sổ hỏi.

Liễn Luật Tề vẫn đứng yên như vậy, tựa như bức tượng cao lớn. Ánh mắt của hắn từ đầu tới cuối vẫn không rời khỏi Nhan Uyển Nhã.

" Tiểu Tề, người không thì ta sẽ xuống đó. " Nghiêm Phong Cẩn nâng chén trà nhìn Liễn Luật Tề vẫn không có ý định động dậy.

" Cách. " Nghiêm Phong Cẩn đặt chén trà xuống bàn, sau đó thành thoi đi xuống dưới lầu.

" Chủ tử?! " Vô Diện nhìn Nghiêm Phong Cẩn rời đi không khỏi bối rối, rụt rè hỏi Liễn Luật Tề.

Liễn Luật Tề cũng biết ý định của Nghiêm Phong Cẩn là gì. Chân mày hắn khẽ nhíu lại, không phải hắn không muốn gặp nàng. Mà là hắn sợ nếu đó là nàng, thì nàng có nhớ hắn hay không?! Còn nhớ Tề ca mà nàng vẫn hay đi theo hay không, Hắn không sợ nàng giận hắn. Mà hắn sợ hắn không tồn tại trong kí ức của nàng!

Lúc này Nghiêm Phong Cần đã đi xuống dưới. Hắn đứng từ dưới nhìn lên nơi Liễn Luật Tề đang đứng. Thấy Liễn Luật Tề đang nhìn mình, Nghiêm Phong Cần nở nụ cười rồi đi về hướng Nhan Uyển Nhã.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Biểu ca?

Lúc này đã bắt đầu lượt đấu thứ ba. So với lượt đầu thì những trận đấu sau có chút nhàm chán hơn. Hầu hết đều là thực lực chênh lệch nên không có nhiều kịch tính.

Nhan Uyển Nhã vẫn chăm chú nhìn từng sàn đấu, thỉnh thoảng đôi mày khẽ nhíu lại nhưng nhanh chóng giãn ra.

"Nhã Nhã, muội đói." Vũ Kỳ An bây giờ không khác gì một con rắn quấn lấy người Nhan Uyển Nhã.

Nhan Uyển Nhã vốn đang tập trung thì nghe thấy giọng điệu đầy ai oán của Vũ Kỳ An thì quay lại nhìn.

"Muội bị bỏ đói từ tối qua sao? Mới bắt đầu chưa tới hai canh giờ thôi mà?!"

"Muội còn nhỏ, muội đang là tuổi ăn tuổi lớn." Vũ Kỳ An không chịu thua cãi lại. Ánh mắt nhìn Nhan Uyển Nhã đầy đau buồn.

"Tỷ cũng chưa cướp đồ ăn của muội, không cần nhìn tỷ như vậy." Nhan Uyển Nhã cũng không biết làm gì đành chịu thua trước Vũ Kỳ An. - "Xong lượt này có thể sẽ được nghỉ, tỷ bảo Lưu Ly đi mua đồ ăn cho muội."

Vũ Kỳ An nghe vậy liền vui vẻ cười tươi. Nếu nói nàng cùng Nhan Uyển Nhã chỉ mới gặp nhau vài lần nhưng lại như tỷ muội ruột thịt thì không ai tin.

Thật ra chính Vũ Kỳ An cũng nghĩ vậy. Lần đầu nàng gặp Nhan Uyển Nhã, cảm xúc lúc đó là kinh ngạc. Kinh ngạc tại sao một tiểu cô nương hơn nàng 1 tuổi thôi nhưng lại mang một chút ưu sầu, hay là một chút cảnh giác, không muốn ai tới gần.

Lần thứ 2 gặp lại, Nhan Uyển Nhã khiến cho nàng sùng bái. Nhan Uyển Nhã lúc ấy như trưởng thành hơn rất nhiều, ánh mắt cao ngạo, và cái vỏ bọc tạo ra để xa cách càng nhiều hơn. Lúc đấy thật sự lúc nàng nhìn vào ánh mắt của Nhan Uyển Nhã, nàng không thể đoán được một chút gì ở trong đó. Ánh mắt của Nhan Uyển Nhã rất bình thản, dù bị trêu chọc, bị lôi ra làm trò cười. Thì Nhan Uyển Nhã cũng chỉ đơn giản cười một cái, ánh mắt không có sự giận.

Lúc nàng chạy theo Nhan Uyển Nhã đơn giản chỉ muốn bắt chuyện hay có thể gọi như làm quen, vốn dĩ nàng đã nghĩ rằng chắc chắn bản thân không thể thân với Nhan Uyển Nhã được. Nhưng sự thật lại còn hơn mong đợi của nàng, Nhan Uyển Nhã không những tiếp chuyện với nàng, còn mời nàng thỉnh thoảng qua chơi, hay còn bảo nàng cẩn thận chuẩn bị cho Thất Niên tái chiến lần này.

Đúng như Nhan Uyển Nhã đoán, sau khi lượt đấu kết thúc trọng tài thông báo sẽ nghỉ khoảng nửa canh giờ. Vì hầu như lúc này ai cũng có vẻ mệt mỏi.

Vốn dĩ Nhan Uyển Nhã định để cho Lưu Ly đi mua chút đồ, nhưng nghĩ lại thấy ở trong đây người người chen chúc, không khí ngột ngạt. Nên tiện thể đi khỏi chỗ này cho thoáng đãng hơn.

"Biểu muội."

Vừa đi ra ngoài Nhan Uyển Nhã liền nghe thấy một tiếng biểu muội, kết hợp là một nam nhân vận lam y đi tới trước mặt nàng. Nhan Uyển Nhã cũng chỉ nghĩ nàng vô tình chắn đường hắn nên dịch sang một bên rồi đi tiếp.

Nghiêm Phong Cần đi tới thấy vậy liền đen mặt, nàng cố tình hay thật sự không nhìn thấy hắn vậy.

"Uyển Nhã biểu muội." Nghiêm Phong Cần nhanh chóng lấy lại vẻ mặt đầy phong tình gọi Nhan Uyển Nhã.

Nhan Uyển Nhã nghe thấy có người gọi đến tên mình thì quay lại. Sau nàng là một nam nhân tầm hai mươi, gương mặt cũng xem như là có nhan sắc. Nhưng cái nụ cười kia thật sự khiến nàng dị ứng, muốn đánh tan cái vẻ mặt đấy.

"Biểu muội?"

"Đúng vậy, Uyển Nhã biểu muội." Nghiêm Phong Cần không biết từ đâu lấy ra cây quạt nhẹ nhàng phe phẩy.

"Nương ta không có tỷ muội, công tử nhận nhầm người rồi." Nhan Uyển Nhã híp mắt nhìn hắn, sau đó lạnh lùng nói một câu rồi bỏ đi.

"Biểu muội, ta dù gì ta cũng là biểu ca của muội. Muội vẫn lên đưa ta ra gặp Nhan lão tử chứ. " Nghiêm Phong Cẩn nhìn Nhan Uyển Nhã rồi đi không nhanh không chậm nói.

"Ta không có hứng, muốn thì tự tìm về. " Nhan Uyển Nhã vẫn không quay đầu lại lạnh nhạt nói. Nếu hắn biết Nhan Vũ Diệt thì có lẽ là họ hàng xa, nhưng vẫn không có liên quan tới nàng.

"Muội không có hứng với ta vậy có hứng với ai? Liễn Luật Tề? "

Nghiêm Phong Cẩn nhìn Nhan Uyển Nhã dừng bước bất động không di chuyển nữa, môi nở nụ cười mỉa mai. Nhìn xem, nhìn xem nha đầu này đúng là người tên kia vẫn tìm đây.

Vũ Kỳ An cùng Lưu Ly vẫn im lặng đi theo Nhan Uyển Nhã từ đầu, nhìn Nhan Uyển Nhã dừng lại cũng theo đó dừng lại theo. Vũ Kỳ An một bên vẫn không hiểu chuyện gì, còn Lưu Ly là người theo Nhan Uyển Nhã từ lâu nên tất nhiên sẽ hiểu. Con người ai cũng có những điểm yếu, những tội kỵ, không muốn ai động tới. Và cái tên vừa bị nhắc tới chính là một trong số đó.

Lưu Ly không phải nghe Nhan Uyển Nhã kể lại mà biết. Mà là do mỗi đêm nàng nghe Nhan Uyển Nhã trong mộng nhắc tới. Có lần Nhan Uyển Nhã từ ác mộng tỉnh dậy hoảng hốt tìm Lưu Ly, khi tìm được liền ôm chặt Lưu Ly rồi liên tục hỏi tại sao hắn bỏ nàng, tại sao không đi tìm nàng. Những lần như thế Lưu Ly chỉ biết nhẹ nhàng an ủi nàng.

Nhan Uyển Nhã vốn muốn trốn tránh, vậy mà bây giờ lại bị lôi ra.

Do đi sau Nhan Uyển Nhã nên Lưu Ly không thể biết được Nhan Uyển Nhã đang nghĩ gì nên chỉ có thể tức giận nhìn người gây hại. Lưu Ly tức giận nhanh chóng rút kiếm chỉ thẳng vào mặt Nghiêm Phong Cẩn.

"Người muốn gì. "

Nghiêm Phong Cẩn không để ý tới Lưu Ly, ánh mắt hắn vẫn nhìn vào lưng của Nhan Uyển Nhã.

"Ta nghĩ biểu muội sẽ có hứng nghe một chút tin tức về tên Liễn Luật Tề kia. "

"Đi theo ta. "

"Tiểu thư. " Lưu Ly vốn định đi theo nhưng Nhan Uyển Nhã lại giữ tay ý muốn nàng đợi ở đây. Sau đó nhìn Nghiêm Phong Cẩn rồi đi về phía trước.

"Mỹ nhân, sau này còn gặp lại. " Nghiêm Phong Cẩn nhìn Lưu Ly cười cười rồi đi theo Nhan Uyển Nhã.

Lưu Ly thấy vậy một bụng tức giận nhưng không làm được gì. Nàng thề nếu tên kia dám làm tổn thương tiểu thư, dù hắn mạnh hơn nàng thì nàng cũng liều chết với hắn.

"Lưu Ly, có chuyện gì vậy? " Vũ Kỳ An vẫn đứng một bên mù mịt, lúc này không nhận được lên tiếng hỏi.

"An tiểu thư, chuyện của tiểu thư ta không dám nói bừa. Tiểu thư đã coi An tiểu thư là bằng hữu thì tất sẽ tự kể cho An tiểu thư nghe. "

"Ta hiểu rồi. Vậy giờ phải làm sao?" Vũ Kỳ An không phải kẻ ngu, tự nhiên sẽ hiểu ý của Lưu Ly. Vì thế nàng cũng không làm khó Lưu Ly.

"Nô tỳ có lẽ sẽ về phủ trước. " Lưu Ly vốn không an tâm về tên kia nên muốn về phủ hỏi Nhan Vũ Diệt một chút.

"Được, vậy ta vào trong kia. "

"An tiểu thư cẩn thận." Nói xong Lưu Ly nhanh chóng vác kiếm lao về Nhan phủ.

Bên này Nhan Uyển Nhã đã dẫn Nghiêm Phong Cẩn tới một nơi khá vắng vẻ. Nhan Uyển Nhã dừng bước, xoay người đối diện với Nghiêm Phong Cẩn.

"Có một lời nói sai ta liền giết chết người. " Nàng không cần biết hắn mạnh đến thế nào, những biết quá nhiều thì không nên sống.

"Biểu muội, dù sao ta cũng là biểu ca của người. " Nghiêm Phong Cẩn nhìn Nhan Uyển Nhã hứng thú nói.

Hắn vẫn không hiểu sao cái tên kia lại đi thích nha đầu này. Người gì mà lạnh, đàng đàng sát khí, mở mồm là muốn chém muốn giết. Thật không dễ thương chút nào.

"Nói. " Nhan Uyển Nhã khẽ gằn giọng, mắt kiên nhẫn.

"Được rồi ta nói. " Thấy nha đầu kia mắt kiên nhẫn hắn cũng không đùa nữa. "Liễn Luật Tề cùng mẹ hắn 6 năm trước một thân toàn máu chạy tới chỗ ta. Đàng sau còn có vài tên dai như đĩa đuôi theo. Liễn Luật Tề lúc đấy hấp hối sắp chết, may mà ta cứu hắn một mạng. "

Nhan Uyển Nhã nghe "một thân toàn máu" thần kinh nàng liền căng cứng. Không phải lúc đấy tách ra là để an toàn sao, vậy mà tại sao lại bị thương như vậy. Khi nghe cứu được tâm Nhan Uyển Nhã mới nhẹ nhàng đi một chút.

"Bây giờ hấn ở đâu?" Hỏi đến đây, Nhan Uyển Nhã vẫn có chút căng thẳng.

"Bây giờ sao? Nằm ở nhà của ta. Lúc đó cứu được nhưng vẫn để lại biến chứng. Giờ hấn còn yếu đuối hơn nữ nhân, gió thổi là bay." Nghiêm Phong Cần khẽ hừ một tiếng khinh thường nói.

Nhan Uyển Nhã khẽ vận thần thức xuất ra một thanh kiếm, lạnh lùng chỉ vào Nghiêm Phong Cần.

"Dựa vào đâu mà ta phải tin ngươi?" Nhan Uyển Nhã cũng không biết hấn nói thật hay không nhưng xung quanh nàng kẻ thù có rất nhiều, nàng không thể dễ dàng tin vào nhưng lời nói vô căn cứ như vậy được, hơn nữa nàng còn không biết hấn từ đâu xuất hiện.

"Không tin? Thật đáng thương cho một tên si tình, nữ nhân ngươi thật là vô tâm." Nghiêm Phong Cần bày ra bộ mặt đầy tiếc thương, tay hấn gấp nhẹ chiếc quạt, nhìn Nhan Uyển Nhã lắc đầu. "Nếu không tin vậy cho người cái này."

Nói xong liền đáp nhẹ một vật về phía Nhan Uyển Nhã. Đồ vật đưa bay thành hình vòng cung rồi rơi vào tay Nhan Uyển Nhã.

Nhan Uyển Nhã nhìn thấy vật rơi vào tay mình, tâm khẽ động, ngẩn đầu nhìn thẳng vào mắt Nghiêm Phong Cần.

Nghiêm Phong Cần vẫn bày bộ dáng bất cần, thấy Nhan Uyển Nhã nhìn mình hấn liền nở một nụ cười đầy ý tứ. "Thế nào, giờ đã tin chưa?"

"Dẫn ta đi tìm hấn."

"Người không phải định bỏ qua Thất Niên tái chiến đấy chứ?" Nghiêm Phong Cần nhướn mày nhìn Nhan Uyển Nhã. Nha đầu này thật sự là quan tâm tên kia.

"Chết tiệt." Nhan Uyển Nhã khẽ mắng một câu. Nàng đúng là không thể bỏ qua Thất Niên tái chiến được. Còn chuyện hẹn ước với Phong lão đầu từ kia nữa. Nhưng mà còn Liễn Luật Tề.

"Đợi ngươi xong Thất Niên tái chiến ta sẽ dẫn ngươi đi, dù sao tên kia cũng không chạy đi đâu được." Nghiêm Phong Cần nhìn vẻ rối rắm của nàng không nhịn được lên tiếng. Nha đầu này cũng không phải bạc tình, hơn nữa hấn không thể để Nhan Uyển Nhã đi tìm Liễn Luật Tề lúc này được. Hấn phải hành hạ tên mặt liệt kia một thời gian đã.

"Được, ta tìm ngươi ở đâu?" Nhan Uyển Nhã thấy hấn nói vậy cũng không có cách nào liền đồng ý.

"Haiz... Ta lặn lội từ xa, vừa đến liền tìm ngươi luôn. Làm gì đã có chỗ nghỉ chân." Nghiêm Phong Cần không chớp mắt, trắng trợn nói dối.

"Nếu vậy đến Nhan phủ đi." Nhan Uyển Nhã không nghĩ ngợi đề nghị. Vì dù sao nàng cũng phải đi tìm hấn để hỏi kỹ hơn về tình hình của Liễn Luật Tề. Để hấn vào Vân phủ, vừa tiện cho nàng, vừa dễ theo dõi. Nàng vẫn không tin được người này.

"Được." Nghiêm Phong Cần thoải mái đồng ý. "Đi theo ta còn hai người nữa."

"Tùy tiện. Ngươi đi đón người của ngươi rồi đến thẳng Nhan phủ." Nhan Uyển Nhã nói thêm vài câu rồi quay lưng đi trước.

Nghiêm Phong Cần nhìn Nhan Uyển Nhã đi mất trên môi mới nở nụ cười vô si. Nha đầu đúng là thông minh, cũng may hấn phòng bị nên chuẩn bị trước nếu không làm sao lừa được nàng. Hiện giờ hấn biết Nhan Uyển Nhã chính là người Liễn Luật Tề đang tìm. Nhưng hấn lại nổi tính vô lại, muốn trêu đùa uyên ương này một chút.

Từ lúc hấn gặp Liễn Luật Tề hấn liền bị tên kia làm cho chịu biết bao thiệt thòi, lợi dụng lúc này trả thù một chút cũng không quá đáng nha. Tên kia mặt lúc nào cũng vậy, không có tí cảm xúc nào. Hấn muốn xem thái độ của Liễn Luật Tề như thế nào khi mà được sống gần cùng với người hấn luôn tưởng nhớ, nhưng mà lại không thể làm gì sẽ như thế nào.

Nghĩ tới đây Nghiêm Phong Cần không nhịn được bật cười, mở rộng chiếc quạt hào hứng đi về khách điểm.

Nhan Uyển Nhã từ nãy đến giờ vẫn trốn trên cái cây gần đó, quan sát sắc mặt Nghiêm Phong Cần biến hóa đủ kiểu, cuối cùng hấn lại bật một tràng cười. Nàng không khỏi nhủ mầy, không phải tên này có vấn đề gì chứ. Nàng khẽ lắc đầu xua cái ý nghĩ vớ vẩn đang có trong đầu đi, nhìn hấn đi mất nàng cũng không ở lại nữa. Mượn lực cành cây, chân khẽ nhún rồi vận lực bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Vô Diện Vô Ảnh

Nghiêm Phong Cẩn nhanh chóng đi tới khách điểm. Dừng trước khách điểm hần nhanh chóng thu lại biểu tình vui vẻ, thay vào đó cố tỏ ra ồ ồ có chút suy tư. Sau khi thấy ổn thoả liền đi vào.

Đẩy cửa vào phòng, nhìn thấy Liễn Luật Tề đang ngồi nhâm nhi tách trà hần khẽ thở dài rồi lắc nhẹ đầu, sau đó nhanh chóng ngồi đối diện.

Liễn Luật Tề nghe tiếng thở dài tim khẽ ngừng một nhịp sau đó trở lại bình thường, dù trong lòng khá rối rắm nhưng vẫn tỏ ra bình thường.

Luật Tề, người có chắc chắn người kia là người người muốn tìm không? " Nghiêm Phong Cẩn thấy Liễn Luật Tề không ý hỏi, hần có chút bức mình nói. Tên này lúc nào cũng là cái bộ mặt dù cả thiên hạ có loạn hần vẫn có thể ăn ngủ bình thường vậy. Thật đáng ghét.

" Đúng vậy. "

" Dựa vào đâu? " Nghiêm Phong Cẩn không khỏi tò mò. Gương mặt của Nhan Uyển Nhã luôn được che bởi một chiếc khăn lụa mỏng, tất nhiên Liễn Luật Tề cũng chưa tiếp xúc cùng với nàng.

" Cảm giác. " Liễn Luật Tề không nhanh không chậm nói. Hần tin vào cảm giác của mình.

" Rốt cục người đã chọc giận nàng cái gì vậy? " Nghiêm Phong Cẩn vừa nói vừa cẩn thận quan sát sắc mặt của Liễn Luật Tề. Quả đúng như hần mong muốn, Liễn Luật Tề nghe xong gương mặt không giấu được sự lúng túng. Nghiêm Phong Cẩn liền nghi ngờ trong lòng, không phải hần giờ trò gì với nữ nhi nhà người ta chứ?!

Liễn Luật Tề nghe vậy cảm giác tội lỗi liền nhanh chóng lan tỏa, nàng chắc chắn còn giận hần vì 6 năm trước đã tách khỏi nàng. Nhưng hần cũng cảm thấy may mắn khi Phong lão đã đưa nàng đi theo hướng ngược lại. Nếu không thì...

" Nàng bảo ta chuyển lời cho người. " Hiện giờ cả hai đều sống tốt thế nên người không cần tìm ta nữa, mỗi người một hướng. Tất cả coi như trong quá khứ và quên đi, không cần nhớ tới. " "

Nghiêm Phong Cẩn thấy Liễn Luật Tề không nói gì thì tiếp tục. Khi nói hần còn rất có tâm, giả bộ giống y hệt Nhan Uyển Nhã. Nếu Nhan Uyển Nhã ở đây thì chắc chắn sẽ không nhận được mà vỗ tay.

Nhưng Liễn Luật Tề nào coi tâm chí để xem Nghiêm Phong Cẩn giả bộ ai hay giờ trò gì, trong đầu hần giờ chỉ quanh quẩn câu nàng bảo hần quên đi không cần nhớ tới. Hần làm sao mà quên được, nàng nói có vẻ rất dễ dàng nhưng hần không làm được. Nhan Uyển Nhã cũng không phải là người tuyệt tình như vậy, nàng có thể tuyệt tình với người khác nhưng với hần thì chắc chắn là không! Nàng chắc chỉ đang giận hần thôi, hần cần phải giải thích.

Nghĩ tới đây Liễn Luật Tề liền đứng bật dậy, sống lưng thẳng như cây tùng. Hần bây giờ chỉ muốn đến trước mặt nàng để giải thích cho nàng hiểu.

Nghiêm Phong Cẩn thấy Liễn Luật Tề đột nhiên đứng dậy không khỏi giật mình, không phải hần bị phát hiện rồi chứ. Đang mãi suy nghĩ thì thấy Liễn Luật Tề chuẩn bị đi khỏi phòng liền ba chân bốn cẳng ngăn Liễn Luật Tề lại.

" Người định đi đâu? "

" Tránh ra, ta đi giải thích cho nàng. " Liễn Luật Tề nhìn người đang cản đường mình không khỏi nhíu mày.

" Không được, nàng nói nếu gặp người lần nào sẽ đánh lần đó. "

Nghiêm Phong Cẩn sống chết bịa bừa lí do để ngăn cản Liễn Luật Tề. Công sức của hần không thể cứ thế mà bị hủy được.

" Nàng muốn làm gì cũng được, nhưng ta nhất định phải đi giải thích. Hơn nữa nàng không giết được ta. "

Liễn Luật Tề nói xong cũng không đợi Nghiêm Phong Cẩn tránh đường mà trực tiếp vòng qua người hần mà đi.

" Liễn Luật Tề, người càng như vậy Nhan Uyển Nhã sẽ càng ghét người. " Nghiêm Phong Cẩn ngày càng cuống, trong lòng liền phát bức mà gất lên. Thấy Liễn Luật Tề không đi nữa hần mới lấy quạt ra phạch phạch vài cái rồi nói tiếp. " Người biết tính nàng bướng bỉnh mà còn muốn lấy cứng đối cứng không phải làm to chuyện sao? "

" Vậy ta phải làm sao? " Liễn Luật Tề nghe Nghiêm Phong Cẩn nói vậy cũng thấy có lí, hần vốn không có kinh nghiệm trong những việc này, nhưng Nghiêm Phong Cẩn lại khác.

" Người ngồi xuống đây, rồi nói. " Nghiêm Phong Cẩn thấy hần được hôm phá lệ nghe lời liền hất cằm phía đối diện ý bảo Liễn Luật Tề tới đó. Nhìn Liễn Luật Tề ngoan ngoãn ngồi xuống hần mới nở nụ cười. " Ta với người cũng là bằng hữu với người 5 năm rồi, ta tất nhiên sẽ giúp người gặp nàng ấy. "

" Giúp kiểu gì? "

" Ta giả bộ khổ sở một chút, nàng cho phép chúng ta vào Nhan phủ sống tạm. Vào Nhan phủ rồi tất nhiên người sẽ được gặp nàng mỗi ngày. Nhưng với điều kiện. " Nghiêm Phong Cẩn không nhanh không chậm nói, ánh mắt không giấu đi vẻ giảo hoạt.

Nhưng Liễn Luật Tề cũng không có tâm trạng đi soi xét ánh mắt của hần, chỉ cần vào được Nhan phủ là được. " Điều kiện gì? "

"Thay đổi hình dạng của người. Màu tóc quá nổi, gương mặt cũng quá nổi. Nàng nhận ra sẽ đuổi thẳng người." Nghiêm Phong Cẩn nhìn màu tóc trắng nổi bật của Liễn Luật Tề không đồng tình nói.

"Được." Liễn Luật Tề không do dự đồng ý, nhanh chóng lấy là một viên Hoán Diện ra nuốt vào.

Liễn Luật Tề vừa nuốt Hoán Diện đan xong tóc màu trắng của hắn theo chậm rãi chuyển thành màu đen, khuôn mặt hắn cũng thay đổi một chút nhưng nếu nhìn kĩ hoặc quen thân chỉ cần liếc cũng sẽ nhận ra.

"Được rồi, nàng chắc không nhận ra người đâu." Nghiêm Phong Cẩn nhìn trái nhìn phải rồi gật đầu hết sức ứng ý. Hiếm khi hắn mới cảm thấy mình có thành tựu.

Liễn Luật Tề cũng không thêm để ý thêm Nghiêm Phong Cẩn mà đẩy cửa đi ra.

Nghiêm Phong Cẩn nhìn Liễn Luật Tề đi trước hắn đứng phía sau nở nụ cười vô si, nếu Liễn Luật Tề quay lại thì chắc chắn sẽ thấy. Nhưng Liễn Luật Tề giờ nào còn tâm trạng. Đang vui vẻ vì lừa được Liễn Luật Tề thì cả thấy có một ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình không khỏi quay lại. Vừa quay lại liền thấy Vô Diện im lặng đứng góc phòng, Vô Diện vốn mặc một cái áo choàng có mũ trùm rất to che cả khuôn mặt của hắn nhưng Nghiêm Phong Cẩn biết Vô Diện đang nhìn mình. Nghiêm Phong Cẩn biết không lừa được Vô Diện liền nở nụ cười lấy lòng rồi co chân chạy đi.

Vô Diện vốn dĩ vẫn đứng trong phòng từ đầu, chẳng qua hắn im lặng đến mức bị người ta lãng quên. Tất nhiên là mọi việc diễn ra từ đầu tới cuối hắn đều chứng kiến, nếu tình tảo sẽ nhận ra Nghiêm Phong Cẩn đang lừa bịp người. Nhưng chủ nhân của hắn mỗi lần nhắc tới Nhan Uyển Nhã là không thể tỉnh táo được. Nhưng dù sao Nghiêm Phong Cẩn cũng không có ý định hại Liễn Luật Tề nên hắn không muốn quan tâm. Nhiệm vụ của hắn là bảo vệ Liễn Luật Tề, dù có mất mạng.

Lúc này từ dưới bóng của Vô Diện một khối đen khề nhô lên sau đó rời khỏi mặt đất. Hắn cũng mặc một cái áo choàng đen nhưng lại không trùm mũ như Vô Diện nên có thể nhìn rõ mặt của hắn. Hắn cũng tầm chưa tới 20, trên mặt vẫn không giấu được vẻ non nớt của trẻ con, nhưng trông hắn khá nhợt nhạt, dưới đuôi mắt có xăm một bông hoa nhỏ màu đen. Nếu nhìn kĩ sẽ nhận ra đó là Bì Ngạn Hoa, loài hoa dưới Âm Phủ.

"Này, chủ nhân tìm thấy Nhan Uyển Nhã rồi à." Hắn nhìn quanh phòng không có ai, nhưng rõ ràng hắn vừa nghe thấy có tiếng người ở chỗ này, còn có nhắc tới Nhan Uyển Nhã.

"Có lẽ vậy." Vô Diện như đang quen có một người chui từ bóng mình ra nên hắn khá bình tĩnh.

"Ta muốn nhìn xem Nhan Uyển Nhã là người như thế nào mà có thể câu hồn của chủ tử đi." Người kia nét mặt vui vẻ nói, giọng điệu thoáng nhận thấy sự hứng thú bên trong.

"Không có hứng." Vô Diện vẫn đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích lạnh nhạt nói.

Lúc này người kia mới quay lại nhìn Vô Diện, hắn khề bữu môi nói "Này Vô Diện, người không thể bỏ cái mũ kia xuống được à. Trông thật xấu xí."

Vô Diện lúc này mới thấy cử động một chút, có lẽ là liếc nam nhân kia.

"Không."

"Thật làm xấu mặt ta, đừng nói người có quen với Vô Ảnh ta." Người tên Vô Ảnh bực bội nhìn Vô Diện.

"Nói không quen không ai tin."

Vô Diện hắn nói là sự thật. Vô Diện Vô Ảnh vốn dĩ đã đi chung với nhau bao nhiêu năm rồi, nói không quen thì chả khác gì giấu đầu lòi đuôi.

"Hừ, mặc kệ người." Vô Ảnh tức đến giậm chân, hừ lạnh một cái rồi nhanh chóng biến mất.

Không cần nói cũng biết hắn đã chui về bóng của Vô Diện.

Vô Diện cũng không chấp nhận hắn. Chỉ cần nhìn sơ qua là đã thấy tính cách của Vô Diện và Vô Ảnh khác nhau.

Vô Diện cũng như cái tên, không ai biết diện mạo thật sự của hắn như thế nào. Lúc nào cái mũ to kia cũng trùm che hết cả khuôn mặt của hắn.

Vô Ảnh chính là không ai nhìn thấy bóng dáng của hắn, nhưng chỉ cần có Vô Diện tùy thời Vô Ảnh sẽ xuất hiện.

Tính cách hai người một lạnh một nóng nhưng kết hợp lại ẩn ý đến lạ thường. Đã từng có người muốn chia cắt Vô Diện và Vô Ảnh bằng cách không để cho bóng của Vô Diện xuất hiện, nhưng cũng đều thất bại và bị giết chết rất thảm.

Nhìn phòng không còn ai Vô Diện cũng không cần ở lại, chân hắn lùi từng bước đến sát tường tường như hắn sẽ đụng vào tường nhưng vừa chạm vào tường hắn liền biến mất không dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

